

Raftul
Denisei

ACUM UN NOU FILM SEMNAT
DE ANDREW HAIGH

ALL OF US STRANGERS

TAICHI YAMADA
STRĂINI

TRADUCERE DE IULIANA OPRINA

ROMAN

book
HUMANITAS
fiction

TAICHI YAMADA

STRĂINI

Traducere din japoneză și note de
IULIANA OPRINA

Colecție coordonată de DENISA COMĂNESCU

Redactor: Alexandra Rusu

Coperta: Angela Rotaru

Tehnoredactor: Manuela Măxineanu

Corectori: Maria Pădurean, Cristina Jelescu

DTP: Iuliana Constantinescu, Veronica Dinu

Tehnoredactor ebook: Radu Dobreci

TAICHI YAMADA

IJINTACHI TONO NATSU

Copyright © Taichi Yamada, 1987

First published by Sincho-Sha Publishing, Co., Ltd.,

Tōkyō, in December 1987

All rights reserved.

Acest e-book este protejat de legea drepturilor de autor. Reproducerea sa integrală sau parțială, multiplicarea sa prin orice mijloace și sub orice formă, punerea sa la dispoziție publică pe internet sau în rețele de calculatoare, stocarea sa temporară sau permanentă pe diverse dispozitive sau în sisteme care permit recuperarea informației, gratuit sau în scop comercial, precum și alte fapte similare, fără permisiunea scrisă a editurii reprezintă o încălcare a legislației privind protecția dreptului de autor și se pedepsesc conform legilor în vigoare.

© HUMANITAS FICTION, 2024, pentru prezenta versiune în limba română (ediția digitală)

ISBN: 978-606-097-482-6 (epub)

EDITURA HUMANITAS FICTION

Piața Presei Libere 1, 013701 București, România

tel. 021.408.83.50, fax 021.408.83.51

www.humanitas.ro

Comenzi online: www.libhumanitas.ro

Comenzi prin e-mail: vanzari@libhumanitas.ro

Comenzi telefonice: 0723.684.194

După ce m-am despărțit de soție, m-am mutat în apartamentul care îmi servea drept birou. Scriind scenarii pentru seriale de televiziune, cea mai mare parte a timpului mi-o petreceam singur, acasă. Cu ceva timp în urmă am avut o relație, dar ne-am despărțit în timpul divorțului meu. Nu-i nimic. Mă consumasem mult cu divorțul și deocamdată eram sătul de relații, inclusiv de cele care nu presupuneau decât plăcere fizică.

Cam la trei săptămâni după ce am rămas singur, mi-am dat seama ce liniște se făcea seara în clădire. Prea multă liniște.

Dar să nu vă imaginați că eram în creierii munților. Din contră, blocul cu șapte etaje în care locuiam dădea înspre șoseaua de centură numărul opt a capitalei, pe care traficul nu contenea la nici o oră din zi sau din noapte.

La început, nu puteam să închid un ochi din cauza zgomotului. Întins pe pat, ascultam huruitul tirurilor care circulau în miez de noapte și simțeam că mă sufoc. Cam la o sută de metri pe stradă era un semafor, iar zgomotul se domolea periodic, doar ca să reînvie când mașinile demarau în trombă. Mugetele se țineau lanț, pulsul mi se accelera până simțeam că nu mai pot să respir și săream din pat, gâfâind.

Mi-a luat zece zile ca să mă obișnuiesc.

Pe vremea când apartamentul îmi servea drept birou, îmi propusesem de câteva ori să rămân peste noapte, dar de fiecare dată ajunseseam la concluzia că aici nu se putea dormi. După divorț însă, rămas fără bani și fără locuință, am văzut că omul se poate obișnui și cu asemenea condiții dacă nu are încotro. Vacarmul s-a pierdut undeva la periferia conștiinței mele, la fel ca zgomotul aparatului de aer condiționat, iar uneori aveam senzația că ticăitul secundarului de la ceasul din perete era singurul sunet pe care îl auzeam.

Acum însă mă învăluia o liniște prea adâncă și nu înțelegeam ce

se petrece cu simțurile mele.

Prima oară am observat acest lucru într-o noapte, pe la jumătatea lui iulie. Trecuse de ora unsprezece, iar eu stăteam la birou, când am simțit deodată că mă străbate un fior rece pe șira spinării. Parcă atârnam deasupra unei prăpăstii, învăluit în beznă, singur.

— E prea liniște, am șoptit.

O vreme am reușit să-mi alung acest gând din minte și am continuat să scriu, dar la un moment dat, în timp ce căutam un cuvânt în dicționar, mi-am dat seama că, în ultimele nopți, starea aceea de anxietate îmi tot dădea târcoale.

M-am oprit și am ciulit urechile, încercând să descopăr alte zgomote în spatele huruitului mașinilor. Nu am auzit nimic.

Nu putea fi decât o nevroză provocată de divorț. Nu era normal să mi se pară că e prea multă liniște într-o clădire adiacentă unei șosele aglomerate.

Eu am fost cel care a cerut divorțul. La început, soția mea a protestat, dar a recunoscut că singurul sentiment pe care îl mai împărtășeam era indiferența și că se simțea goală pe dinăuntru. Până la urmă a acceptat ideea într-un tot. Am avut ceva neînțelegeri legate de partea financiară, dar, per total, nu a fost un divorț urât. Decât să continuăm acea conviețuire inertă, ducându-ne benign viața împreună, dar separat, am preferat să luăm această decizie care ne-a dat forțe proaspete.

— Mă bucur că ai propus asta, mi-a spus soția mea la sfârșit.

Nu credeam că vorbele ei oglindeau exact ce simțea, dar măcar o urmă de adevăr tot era în ele. În fine, tocmai eu, care cerusem divorțul, nu mă puteam văita de singurătate. Pur și simplu mă întriga atâta liniște.

M-am ridicat, m-am dus la fereastră și am tras draperiile în lături. Nu am deschis geamurile. Se puteau deschide, dar de afară nu veneau decât căldura sufocantă, gazul gros de eșapament și zgomotul neîncetat al traficului.

M-am uitat în jos, către parcare. Nu se vedea în întregime, dar bănuiam deja câte mașini erau: una singură. Privirea mea a întâlnit o singură camionetă roz și, în rest, doar asfaltul pustiu, parcelat de linii albe. În timpul zilei era plin ochi, dar odată cu lăsarea serii, mașinile dispăreau una câte una. Mai rămăsese doar camioneta roz, care fusese acolo și cu o noapte în urmă.

Și ieri-noapte? Așa e, mi-am zis eu. Și aseară am stat aici și m-am uitat la întinderea de asfalt de jos.

Oare sufăr pentru că m-am despărțit de unicul meu fiu, acum

student în anul doi? Nu prea cred. De ce mi-ar fi dor de fiul meu, cu care de-abia dacă mă vedeam oricum și care stătea mereu închis în lumea lui, ca și mine?

Mi-am luat cheile din suportul de creioane de pe birou și le-am băgat în buzunar. Am ieșit în hol fără să sting lumina. Aveam de gând să mă conving. Nu voiam să pun acea senzație de liniște apăsătoare pe seama stării mele psihice șubrede. Trebuia să mă conving că se făcuse liniște pentru că pur și simplu nu erau oameni în preajmă. Nu era normal să nu vrea nimeni să locuiască în blocul ăsta oribil, îmbibat de gaze de eșapament și zguduit de huruitul motoarelor? O asemenea clădire nu putea fi folosită decât pentru birouri.

Toate ferestrele de la etajul șapte care dădeau spre coridor erau întunecate. Am chemat liftul.

Știam că în clădire sunt multe birouri, dar nu-mi închipuisem cât de multe. Îmi imaginasem însă că seara cei mai mulți oameni plecau. În total erau patruzeci și unu de apartamente și probabil că la fiecare etaj mai rămâneau locuite doar unul sau două.

Ușile liftului s-au deschis.

Era gol. Niciodată nu mi-a plăcut momentul în care se deschid ușile unui lift. Mereu aveam o tresărire la gândul că aş putea da nas în nas cu cineva. Când am văzut că era gol, am răsuflat ușurat.

Am coborât la parter. Am traversat holul îngust și slab luminat, sufocant în lipsa aerului condiționat, am deschis ușa și am ieșit.

M-am îndreptat către parcare, învăluit în aerul ceva mai răcoros odată cu lăsarea serii, dar tot atât de plin ca mai devreme de gaze de eșapament și huruit de mașini.

Alte două automobile erau parcate într-o zonă pe care n-o puteam vedea de la fereastră. Am observat că pe camioneta roz erau desenate trei verigițe zâmbitoare și că aparținea unei firme de confecții pentru copii.

M-am oprit lângă ea și mi-am ridicat privirea spre clădire. De unde stăteam se vedea fațada de sud-est și toate apartamentele aveau câte o fereastră pe această parte. Dacă era cineva acasă, ar fi trebuit să fie lumina aprinsă.

Am văzut una singură, cea de la apartamentul meu de la etajul șapte. În rest, toate ferestrele erau cufundate în beznă.

— Incredibil! am exclamat eu.

Am stat o vreme și am privit șirurile de ferestre întunecate. Nici vorbă de unul sau două apartamente locuite la fiecare etaj. Nu era nimeni, nicăieri. La unsprezece noaptea nu se vedea decât o singură lumină aprinsă în tot blocul. Deci nu eram eu nevrotic, ci chiar era prea multă liniște. Poate că unii dintre locatari deja se culcaseră, însă

chiar și așa, câți puteau să fie?

M-am întors agale în hol, cu orgoliul satisfăcut. A fost mai complicat să intru înapoi decât să ies. Ca să descui, trebuia să introduci cheia de la casă în nișa din dreptul ușii și să o răsucești. Ușa se debloca timp de douăzeci de secunde, interval în care puteai să intri. Dacă era cineva acasă, nu mai aveai nevoie de cheie, pentru că puteai să formezi numărul apartamentului la interfon. Când ți se răspundea, spuneai cine ești și ți se descuia direct dinăuntru. Aveai la dispoziție tot aproximativ douăzeci de secunde ca să deschizi ușa și să intri. Se pare că aceste măsuri de siguranță erau considerate suficiente, deoarece seara administratorul pleca.

— Deci sunt singur. Singur în tot blocul!

M-am trântit pe canapeaua din hol. O parte din mine chiar voia să creadă că eram complet singur în toată clădirea. Gândul acesta îmi cam dădea fiori, dar și o senzație de libertate ingenuă și palpitantă, care îmi amintea de adolescență.

Însă totul nu a durat decât un minut. Afară s-au auzit pași. Am tresărit și m-am lăsat în jos pe canapea.

Cineva stătea în dreptul ușii de sticlă. Mi-am întors încet privirea și am văzut o femeie care cotrobăia prin geantă după cheie. Nu era foarte tânără. Avea în jur de treizeci și cinci de ani. A introdus cheia în nișa din perete, așa cum făcusem și eu puțin mai devreme. Am rămas nemișcat. Nu era ceva obișnuit să stai în hol pe canapea la o asemenea oră. Sigur aș fi speriat-o. A descuiat și ușa s-a deschis. Mi-am plecat capul. Femeia s-a îndreptat către lift cu pași hotărâți. Am zărit cu colțul ochiului două picioare frumoase, încălțate în pantofi albi. Nu a încetinit și nici nu a grăbit pasul, ceea ce mă făcea să cred că nu mă observase. Asta îmi și doream.

În clipa următoare, femeia a dispărut în lift și ușile s-au închis cu un clănțănit metalic. Mi-am înălțat capul și am privit în urma ei. M-am ridicat în picioare. Indicatorul de deasupra liftului rămăsese aprins în dreptul etajului trei.

Într-o seară, patru-cinci zile mai târziu, mi-a telefonat un producător de la un post de televiziune, pe nume Mamiya. Mă întreba dacă poate să treacă pe la mine.

Avea patruzeci și șapte de ani – de-o vârstă cu mine. Pe parcursul a aproape zece ani lucraserăm împreună la șase proiecte, dintre care două seriale și un scurtmetraj, care se numărau printre cele mai importante realizări din cariera mea. Erau titluri de referință în CV-ul meu. Din acest motiv, dar și din multe altele, îl îndrăgeam pe Mamiya. Îmi plăcea chiar și firea lui mai rezervată. În ciuda faptului că petrecuserăm multe ore lucrând împreună, nu discuta niciodată despre chestiuni personale și dădea mereu dovadă de bun-simț.

— Îmi cer scuze că nu mi-am anunțat vizita mai din timp, mi-a zis el, politicos ca de obicei.

— Nici o problemă. Pofțiți!

Mă bucuram să-l văd. De aproape un an nu mă mai căutase. Stilul meu de lucru era să accept toate comenzile pe care le primeam. Chiar dacă știam că mai târziu ar fi putut apărea ceva mai bun, nu refuzam niciodată munca atunci când eram liber. Tot sperasem să lucrez la un nou proiect împreună cu Mamiya, dar asta nu mă împiedicase să-mi umplu agenda de lucru pe următoarea perioadă. Mi-era ciudă că tocmai acum mă aborda, dar dacă aveam șansa să colaborez din nou cu el, eram dispus s-o accept, chiar dacă ar fi însemnat să-mi încarc programul.

Amândoi cunoșteam un actor destul de important care devenea cam violent când se îmbăta. Odată, într-un bar din Aoyama, a cam întrecut măsura. Nu a devenit violent, dar a început să facă striptease. Nu era genul de local în care să faci așa ceva și ceilalți clienți au început să-i arunce priviri vădit nemulțumite. Am vrut să-l opresc, dar mi-a fost teamă să nu provoc un scandal și n-am făcut nici o mișcare. La un moment dat, l-am văzut pe Mamiya ridicându-se. Ceilalți patru-cinci din grupul nostru au presupus că voia să-l oprească, și la fel am

crezut și eu. În schimb, Mamiya a început să danseze cot la cot cu el și să se dezbrace, ba chiar să fredoneze în duet niște cântece deocheate, simțindu-se pe deplin în largul lui. Purtarea sa m-a uluit. Se mai întâmpla să mă surprindă cu tot felul de lucruri care mă făceau să-l îndrăgesc și mai mult. Locuia singur sau cel puțin așa auzisem. Se zvonea că are un avion mic și că își petrece o mare parte din timpul liber pe aeroportul Chōfu, deși nu auzisem nimic direct de la el. Când ne întâlneam, conversațiile noastre se limitau la proiectul respectiv. Cum acest lucru nu-mi era deloc dezagreabil, am avut grijă să evit și eu discuțiile despre viața mea personală. Nici Mamiya nu mă întreba nimic despre mine.

Acesta este motivul pentru care, când Mamiya, stând pe scaun, m-a întrebat cum mă descurcam cu mesele, am simțit că ceva se stricase în relația noastră. Nu era genul de lucru pe care voiam să-l discut cu el.

— V-am văzut emisiunea difuzată zilele trecute, am schimbat eu vorba, scoțând berea din frigider.

— Am auzit că nu prea mai apăreți pe nicăieri, mi-a întors-o el.

Am turnat bere în pahare, ignorându-i comentariul, și am vorbit mai departe despre emisiunea lui. Mamiya mi-a mulțumit pentru laude, dar fără să zâmbească. A luat doar o gură de bere și a pus paharul pe masă.

— Sper că nu ați venit ca să mă consoleți.

— Nu, deloc, zise el, schițând primul zâmbet.

— O clipă chiar m-am întrebat dacă nu cumva asta e expresia posomorâtă pe care o cere eticheta față de un bărbat divorțat.

— Nu, în nici un caz.

— Atunci, despre ce-i vorba?

— Ei bine...

Mamiya și-a coborât privirea.

— Vești proaste?

Când un producător îți apare din senin la ușă, n-are cum să aducă nimic bun. Te aștepti să fii anunțat că intervalul orar al programului la care lucrei a fost realocat unei emisiuni-concurs. Serialul nu se mai difuzează din cauza audienței scăzute, actorul principal a fost arestat pentru posesie de marijuana sau actrița principală, proaspăt căsătorită, refuză să sărute un alt bărbat și insistă să se scoată scenele de dragoste.

Totuși, având în vedere că nu aveam nici un proiect în curs de desfășurare împreună cu Mamiya, îmi era imposibil să-i descifrez expresia încruntată.

— Nu vă deranjează că nu vă mai vedeți fiul? a zis Mamiya.

M-am simțit dintr-odată lovit, acuzat pe nedrept. Ce legătură avea el cu fiul meu?

— Ce vreți să spuneți? l-am întrebat eu, încercând să par calm.

— M-am întâlnit cu soția dumneavoastră.

Probabil că se întâlniseră undeva, din întâmplare. Gândul că ea îi povestise vrute și nevrute despre divorț mă dezgusta, pentru că Mamiya era cea mai nepotrivită persoană cu care să discute chestiuni personale.

— V-a rugat ea să-mi transmițeți ceva?

— Nu. Doar mă întrebam dacă n-ar fi o idee bună să stabiliți anumite reguli, ca de exemplu să vă vedeți fiul o dată pe lună. Era sugestia mea. Mă gândeam că poate v-ar prinde bine.

Am fost surprins să-i văd chipul ușor îmbujorat și să-l aud spunându-mi așa ceva cu toată seriozitatea.

— Ar fi avut sens dacă era încă la școala generală, am spus. Numai că fiul meu are nouăsprezece ani. Dacă vrea să mă vadă, poate să vină oricând pe la mine.

— Dar dumneavoastră nu vreți să-l vedeți?

— Nu e vorba că nu vreau să-l văd. Cred însă că o asemenea regulă, să ne întâlnim o dată pe lună, ar fi o povară pentru el. Mă gândesc cât m-ar fi deranjat pe mine dacă, la nouăsprezece ani, aș fi fost obligat să iau masa o dată pe lună doar cu tatăl meu.

Mamiya dădu din cap înțelegător.

— În orice caz, mă bucur, am adăugat eu, umplându-i paharul. Sunt foarte surprins, dar mă bucur. Nu mi-aș fi închipuit vreodată că o să vă aud abordând un astfel de subiect. Credeam că sunteți genul de om care evită să vorbească despre asemenea lucruri. Dar, la urma urmei, și eu sunt deschis discuțiilor legate de viața personală. Trăiam cu impresia că nu vreau ca lumea să-și facă griji pentru mine, dar acum îmi dau seama că mă simt măgulit. Totuși, trebuie să recunosc că sunt dezamăgit că nu e vorba despre muncă.

— E vorba și despre muncă.

— Da? am zis eu, grăbindu-mă să trag concluzii. Desigur. Doar nu ați bătut drumul până aici doar din cauza fiului meu. La ce proiect vă gândiți?

— Nu asta am vrut să spun.

— Atunci, ce anume?

— Nu vom mai putea lucra împreună.

— Vă retrageți?

— Nu.

Mamiya își coborî privirea și rămase nemișcat.

— Atunci, despre ce-i vorba? l-am întrebat eu, străduindu-mă să zămbesc. Sper că nu vreți să spuneți că un bărbat care a divorțat își pierde automat locul de muncă.

Mamiya rămase tăcut.

— Aș vrea să-mi dați mai multe amănunte, am insistat, neînțelegând nimic.

Mamiya deschise gura, dând să spună ceva, dar o închise imediat la loc. Bărbia îi tremura de parcă se lupta să-și înghită cuvintele. Până la urmă vorbi răspicat, ca și cum ar fi vrut să mă facă să ascult atent ce avea de spus, pentru că nu urma să repete:

— Intenționez să mă apropii de Ayako.

Se referea la soția mea. Cuvintele lui Mamiya fuseseră cât se poate de clare, dar sunau ireal. Era ultimul lucru pe care mă așteptam să-l aud.

— De Ayako? am exclamat eu. Vocea îmi trăda uluirea.

— De când am aflat că ați divorțat, nu mai pot ascunde ceea ce simt. Îmi doresc o viață alături de ea.

Era foarte straniu să aud o asemenea declarație de dragoste la adresa femeii de care eu unul hotărâsem să mă despart. Pe de-o parte mă încercau parcă regretele, pe de alta simțeam că am în față un om gata să apuce pe o cale greșită și că nu îl puteam avertiza.

— Așa, deci.

A fost tot ce am putut spune.

— Da.

Nici Mamiya nu părea prea dornic de vorbă.

În timpul divorțului, Ayako nu-mi dăduse nimic de bănuir.

— Ayako nu știe, adăugă el, de parcă mi-ar fi citit gândurile.

Cum îndrăzneam să-i pomenească numele cu atâta dezinvoltură? Știu că ar fi fost ciudat să-i spună „soția dumneavoastră“, având în vedere că nu mai era nevasta mea, dar puteam să aibă măcar bunul-simț să se refere la ea mai pe ocolite. Și chiar se aștepta să cred că ea nu știe nimic?

— Aha, am murmurat eu.

Păi altfel cum ar mai fi stors și ultimul bănuț de la mine la partaj? Și uite că nu trecuse bine o lună și Mamiya venise la mine cu povestea asta. Cum ar fi putut Ayako să nu știe nimic despre cele ce se petreceau?

— Veți spune probabil că această chestiune nu vă privește, de vreme ce ați divorțat, zise Mamiya, dar m-am gândit că poate lucrurile nu stau tocmai așa.

Cu alte cuvinte, de vreme ce divorțasem, era treaba lor ce făceau, iar eu puteam să arăt măcar puțin respect, având în vedere că venise

să-mi ceară consimțământul. Asta voia să spună de fapt.

— Deci încă nu v-ați declarat intențiile?

— Mda, răspunse el scurt, lăsând în aer o notă de ambiguitate.

— Deci e posibil ca ea să nu vă împărtășească sentimentele.

— Da.

— Înseamnă că sunteți foarte scrupulos dacă ați venit să-mi cereți consimțământul, deși în acest caz este poate ușor exagerat.

— Asta pentru că vă prețuiesc foarte mult.

Vorbe mari și goale. În lumea televiziunii, cuvinte ca acestea se aruncă în stânga și-n dreapta ca mărunțișul de prin buzunare. Nu văd nimic rău în a le folosi la serviciu, pentru că există și oameni asupra cărora au efect, dar m-am simțit insultat să le aud din gura lui Mamiya, cu privire la o chestiune personală. Asta însemna că renunța să lucreze cu un om pe care îl „prețuia” și o alegea în schimb pe Ayako. Afișa o mină abătută, dar de fapt nu suferea deloc. Puțin îi păsa că-și taie toate legăturile cu mine! Pentru el nu era decât un joc. Se amuza venind aici și spunându-mi toate lucrurile astea. Mai mult, nici măcar nu-și dădea bine seama ce face. Venise să-mi spună că, dacă avea de ales între a fi tocmai cu fosta mea nevastă și a lucra cu mine, o alegea pe ea.

O disperare cumplită a pus stăpânire pe mine și am simțit că mă podidesc lacrimile. Mi-am lăsat capul pe spate și am rămas cu privirea ațintită într-un colț pe tavan, de parcă tocmai descoperisem acolo o pânză de păianjen.

— Probabil că voi fi întâmpinat cu un refuz.

Mamiya vorbea ca într-un film dublat.

— Mă îndoiesc.

Era clar că cei doi țineau legătura. Nu îmi spusese cu doar câteva clipe în urmă că se întâlniseră? Nu discutaseră ei și despre fiul meu? Deci Ayako îmi ascunsese existența unui alt bărbat în viața ei și apoi mă jumulise cât putuse.

Pe de altă parte, ar fi fost jalnic să încep să mă văicăresc. Dacă mă înfuriam, aș fi rămas doar cu un gust amar. Nu puteam măcar să-i dau de înțeles că mă prinsesem de jocul lor murdar?

— Vă mulțumesc pentru tot, zise Mamiya.

— Asemenea, i-am întors eu politetea, străduindu-mă din răputeri să mă controlez.

— Îmi pare foarte rău, zise el pe un ton plângăreț, plecându-și capul, dar e prea dureros să mai rămân.

Asta-i bună! O veritabilă scenă de telenovelă! Parcă până acum încercaserăm amândoi, pe ecran și în afara lui, să evităm asemenea

schimburi de replici melodramatice.

— Vă rog să mă scuzați, îmi spuse Mamiya, din lumea scenariilor dulcele.

Se ridică și-mi făcu o plecăciune adâncă.

— Vă urez toate cele bune.

— Mult noroc.

Era rândul meu să spun tâmpenii. Cu asta trecusem și eu în lumea lui Mamiya.

— Sper că mă veți ierta, adăugă el și se repezi către ușă.

Melodramă în toată regula. Acum se încălța. Când termina, urma probabil să se ridice și să încerce, teatral, să mai spună ceva. Însă avea să rămână tăcut, gătit de emoție, apoi să facă o nouă plecăciune și să deschidă ușa, zbatându-se să scape de tumultul de sentimente ce îl sufoca. Așa funcționa cealaltă lume, căreia eu și Mamiya încercaserăm atâta vreme să ne împotrivim.

L-am privit pe Mamiya făcând exact aceste lucruri. Apoi ușa s-a închis în urma lui.

Așa se face că, în seara aceea, nu aveam chef să văd pe nimeni.

Când a sunat interfonul, apartamentul era exact în aceeași stare de mai devreme. Nici nu dădusem de pământ cu paharul din care băuse Mamiya, nici nu îmi pregătisem de mâncare. Mă trântisem în pat în cealaltă cameră, singura pe care o mai aveam pe lângă sufrageria-birou, și ascultam radioul.

La auzul soneriei, m-am uitat la ceas și am văzut că era zece și douăzeci și patru de minute. Nu aveam nici cea mai vagă idee cine putea să fie la ușă. Nimeni de la postul de televiziune cu care colaboram acum nu dădea buzna peste mine. Ușa de la intrare era încuiată și ținea la distanță comis-voiajorii. Uneori se mai strecurau înăuntru în urma cuiva, dar când sunau la interfon la câte un apartament, de cele mai multe ori erau alungați și îmi venea greu să cred că reușeau să vândă mare lucru. Desigur, destui oameni știau unde locuiam, deci nu era deloc straniu să primesc o vizită, însă nimeni nu venea fără să se anunțe mai întâi prin telefon. M-am gândit că putea fi femeia de care mă despărțisem cu ceva timp în urmă, dar la cum se prezenta situația în momentul despărțirii, mă îndoiam că era posibil s-o revăd. Chiar și în pat descoperisem că aveam oarece incompatibilități.

— Da.

— Mă scuzați, zise la interfon o voce necunoscută de femeie.

— Da?

— Sunt la ușă. Locuiesc în clădire.

Când suna soneria, nu aveai cum să știi dacă era interfonul de la

intrarea în bloc sau cel de la ușa apartamentului. De aceea precisase femeia unde se află.

— O clipă, vă rog.

Mă simțeam deprimat și nu aveam nici un chef să mă bată la cap cu vreo donație, campanie de protest sau de strâns semnături. Nu înțelesesem din tonul ei cu ce intenții suna la ușă, dar, în momentul de față, până și tinerețea pe care i-o ghicisem în voce îmi era nesuferită. Asta nu însemna că puteam s-o las să stea în fața ușii.

Am deschis.

— A!

Era femeia pe care o văzusem în hol cu câteva zile în urmă.

— Vă deranjez? mă întrebă ea. Era îmbrăcată într-o rochie de casă din bumbac, verde pal, cu un imprimeu cu flori mari. Sigur că mă deranja, dar nu i-o puteam spune în față.

— Ce doriți?

Avea chipul foarte alb. Mi se părea machiată prea puternic pentru ținuta de casă.

— Ați văzut? mă întrebă ea cu un ton care anunța o bârfă.

— Ce anume?

— De obicei noaptea, la ora aceasta, spuse ea plecându-și privirea, doar noi doi mai rămânem în clădire.

M-a împuns o senzație neplăcută, ca o pișcătură de insectă. În mod normal, dacă știi că ești singură cu un bărbat necunoscut, nu devii precaută și răsucești cheia în broască de două ori?

— Nu, am răspuns eu, dându-i de înțeles că subiectul nu mă interesa.

— Aha...

Femeia își coborî privirea, atinsă de răceala vocii mele. Altă dată m-aș fi grăbit să spun ceva amabil, dar în seara aceea parcă eram de piatră. Stăteam acolo, fără să scot un cuvânt.

— Doar asta voiam să vă spun, sfârși femeia cu o voce dintr-odată tristă.

Îmi întinse apoi o pungă de hârtie care părea să conțină o sticlă.

— În semn de prietenie, zise ea cu un chicotit autoironic, apoi adăugă în grabă, pe un ton vesel, ca să-l mascheze parcă: Este o sticlă de șampanie începută. Am desfăcut-o, dar n-am putut s-o termin singură și m-am gândit la dumneavoastră. Îmi cer scuze. Până mâine se trezește.

Femeia zâmbi cald.

— Apreciez, dar...

Am zâmbit și eu, însă nu m-am mișcat din loc.

— Să știți că nu sărbătoresc vreo ocazie anume, spuse ea, lăsându-mi de-acum impresia că era beată. Am dat peste sticla asta de șampanie pe care am primit-o acum doi ani și am pus-o la rece în frigider, cu gândul s-o beau, dar abia azi am deschis-o. Nu rezist la alcool. Am băut doar un sfert și m-am cam amețit. Hm, altfel nici n-aș fi făcut un asemenea gest... Se poate?

— Poftim?

— Pot să intru?

Nu aveam nici un chef de ea. De urâtă, nu era urâtă, dar în seara aceea mă deranja cumplit tupeul cu care venise și-mi sunase la ușă, fără să țină cont că puteam fi ocupat. Cât am tăcut, căutându-mi cuvintele, femeia a vorbit din nou, cu o voce gâtuită:

— Deci nu se poate. Nu știu de ce, dar în seara asta nu am mai suportat să stau singură. Am tot dat din colț în colț, dar până la urmă m-am hotărât să vin. Vă dați seama, doar doi oameni în ditamai clădirea, în miezul nopții... Mi s-a făcut frică. Eu stau la trei. Dacă vreți, putem merge la mine.

Părea destul de amețită.

— Am de lucru ceva urgent.

Deveneam răutăcios. Ce individă! Deși, de fapt, problema nu era femeia aceasta, ci cea care până acum patruzeci de zile îmi fusese nevestă.

— Aha, deci lucrați, spuse femeia din fața mea.

— Poftim?

— Acum, lucrați...

— Da, da. Sunt prins cu treburi. E ceva urgent.

Luase casa cu etaj, veche de doar șase ani, cu tot cu terenul de două sute șaptezeci și cinci de metri pătrați, luase obligațiunile și depozitele pe care le făcusem pe numele ei, iar în fața avocaților se dăduse mare spunând că nu era nevoie să plătesc pensie alimentară pentru fiul nostru, „ca să te simți și tu ușurat“. Iar Mamiya fusese în spatele întregii povești!

— Aha, zise femeia din fața mea.

— Poftim?

— Asta este, dacă lucrați...

— Da.

— Îmi cer scuze.

— N-aveți de ce.

Am pus mâna pe clanță.

— Ăă...

Probabil dădea să-mi spună că ar fi vrut să-mi lase sticla de

șampanie, dar am închis ușa. Observasem gestul, dar numai la femeia asta nu-mi stătea mie gândul. Clocotind de furie la adresa lui Ayako și a lui Mamiya, am încuiat ușa cu zgomot.

M-am întors în pat și am pornit din nou radioul.

Încetul cu încetul, m-a cuprins neliniștea.

Oare ar fi trebuit să stau de vorbă cu ea? m-am întrebat. Nu e totuși cam neobișnuit să apari la ușa cuiva spunând asemenea lucruri? De fapt, din câte văzusem, femeii ăștea nu-i venise deloc greu s-o facă. Pe de altă parte, spunea că a ezitat mult până să se hotărască. Ei, și ce-o să facă? O să se sinucidă, răpusă de singurătate? Nici vorbă, n-o să se omoare! N-am văzut asemenea intenții pe chipul ei.

Am deschis ușa. Nu mai era nimeni pe hol. Mi-am ciulit urechile, dar n-am auzit decât hurelul mașinilor.

La starea în care sunt, n-am cum să-mi fac griji pentru altul. Mi-e absolut imposibil!

Cu această scuză lașă, m-am întors în apartament.

Nu reușeam să adorm. Mi-am turnat niște whisky.

Undeva, într-un ungher al minții, încă îmi făceam griji pentru femeie, dar după ce m-am amețit puțin, gândurile mele s-au întors asupra loviturii primite de la fosta mea nevastă și de la Mamiya.

Curând s-a crăpat de ziuă și zgomotele au început să împresoare clădirea. Pași grăbiți pe ici, pe colo, câte o ușă trântită. Țârâitul telefonului. Voci. Forfota obișnuită a cuprins curând apartamentul vecin, folosit și el pe post de birou, și pe nesimțite a venit prânzul. Mi-a trecut de câteva ori prin cap să mă duc să văd dacă femeia nu pățise ceva, dar nu aveam destulă energie.

Am reîntâlnit-o două zile mai târziu.

Era o după-amiază ploioasă, iar eu coborâsem în hol, în drum către postul de televiziune, când am văzut-o întrând.

Într-o mână ținea umbrela, iar în cealaltă geanta și vreo trei pungi de plastic pline de cumpărături. M-a observat.

— Bună zi... am început eu spăsit.

— Îmi cer scuze, se grăbi ea să spună, un pic prea tare, plecându-și capul. Îmi pare sincer rău pentru cum m-am purtat în seara aceea.

Când și-a ridicat capul, i-am citit stânjeneala în ochi. Era mult mai frumoasă decât mi se păruse când încercase să dea buzna peste mine.

— Nici eu nu prea eram în apele mele.

— Aveați o treabă urgentă și eu v-am deranjat...

— Nu, nici vorbă. Dacă doriți, v-aș invita într-o seară la mine, la un pahar.

— Vă mulțumesc. Mi-e o jenă cumplită.

Ne-am luat rămas-bun și ne-am despărțit. Dintr-o pungă se șteau niște frunze ca de nap sălbatic.

Am răsuflat ușurat, dar în același timp m-am simțit și puțin descumpănit. Cu o seară înainte, pe la zece, ieșisem să văd dacă era vreo lumină aprinsă la etajul trei. Începuse deja să plouă. La cinci, la trei și la unu era câte un bec aprins. La fereastra de la trei nu se zărea nimeni.

Faptul că se vedea lumină nu-mi spunea nimic. Putea să fie moartă, cu lumina aprinsă.

Am stat o vreme în ploaie, cu ochii la fereastră. Până la urmă m-am întors în casă fără să fac nimic, dar m-am gândit mult la singurătatea ei. Când colo, iat-o, cu punga plină de legume!

Deci așa, mi-am zis eu schițând un zâmbet, în drum spre stație. Nu-și ia omul zilele cu una, cu două.

Apoi a venit ziua aceea fatidică.

Era pe la începutul lui august.

Ca de obicei, nu prea ieșeam nicăieri. Nu călcam pe la petreceri sau prin baruri. Eu oricum nu eram prea sociabil din fire, iar de când cu divorțul și cu Mamiya, aproape că uram oamenii.

Când mă întâlneam cu femeia aceea, o invitaseam la un pahar, dar zilele trecuseră și mie tot nu-mi venea să-mi reînnoiesc invitația. Nici ea nu zicea nimic. La urma urmei, vorbele astea sunt mai degrabă o formă de salut, mi-am spus eu. În lumea televiziunii, asemenea promisiuni și invitații îți ies pe gură ca aerul pe care îl expiri. Nimeni nu le ia în serios.

„Hai să mai lăsăm munca și să mergem într-o seară să bem ceva împreună!“

„Aș lăsa baltă oricând un alt proiect ca să lucrez cu tine.“

„În stilul ăsta, o să se aleagă praful de serialele japoneze. Într-o bună zi, chiar ar trebui să ne unim forțele și să facem ceva ca lumea.“

„Ascultă, mie de ce nu-mi oferi niciodată roluri? A, mi-ai dat? Da, așa e, era scenariul tău... Am greșit eu, iertare! Minunat scenariul, absolut superb! Nu m-am implicat niciodată atât de mult într-un rol pentru televiziune.“

În cei optsprezece ani de activitate ca scenarist, am renunțat să mai depun vreun efort ca să-mi dau seama cât adevăr se ascundea în astfel de cuvinte.

Însă femeia aceea nu lucra în televiziune. Poate că nu, dar și ea își ducea traiul în același oraș, din aceeași Japonie. De ce ar ocoli-o vorbele goale? În plus, dacă o chemam la mine, despre ce am fi putut noi discuta? Nu aveam nici o tragere de inimă să stau și să-i ascult povestea vieții. O relație strict sexuală mai mergea, dar gândul la emoțiile complexe care o puteau însoți mi s-a părut extrem de agasant.

Așadar, era într-o zi pe la începutul lui august. Mai precis, pe patru august. Eram într-un mall din Ginza și alegeam o cravată. Îi explicasem vânzătoarei, care părea de vreo treizeci de ani, că era vorba de un cadou și ea scosese patru sau cinci cravate din vitrină și le întinsese în fața mea. Mi se păreau toate prea mohorâte.

— Pentru cineva cam de patruzeci de ani?

— Da, către cincizeci.

— Atunci nu cred că sunt prea mohorâte, spuse ea, scoțând rapid alte patru-cinci cravate.

De data asta, toate aveau imprimeul prea strident.

— Ceva din zona de mijloc cred că s-ar potrivi mai bine.

Vânzătoarea însă nu pricepea ce însemna zona de mijloc.

— Cam ce anume, mai exact?

— Nici prea sobră, nici prea țipătoare, i-am explicat eu, învârtindu-mă în jurul vitrinei, când mi-am dat seama că ceream ceva

ce ei nu aveau. Pur și simplu ceream imposibilul.

În acel moment am înțeles că făceam același lucru și cu independența mea finalmente redobândită. Voiam s-o trăiesc cumva, dar nu știam nici eu cum. Doar atât: nici prea șters, nici prea țipător. Voiam imposibilul.

Până la urmă, conștient că oricum n-aveam s-o port, am ales o cravată stridentă pe fond crem, stropită cu portocaliu, galben și verde, și am ieșit.

Eram dezgustat de ce spusese, că „o fac cadou“. La vârsta mea, să-mi fac cadou de aniversare o cravată era de-a dreptul inadmisibil. Era jalnic, un lucru inimaginabil în tinerețe și pe care nu l-aș fi recunoscut în fața nimănui.

Când călătorești într-o țară străină, îți spui că, dacă ai ști limba respectivă, toți ți-ar cădea la picioare. Ai putea să intri oricând în vorbă cu oamenii, ai cuceri femeii și câte și mai câte.

Însă chiar și atunci când cunoști limba, îți poți da seama că nu ești în stare nici să intri în vorbă cu oamenii, nici să seduci femeile, ci rămâi încorsetat în propria fire. Același lucru e valabil și pentru un bărbat trecut de patruzeci de ani, divorțat – orizonturile nu i se mai largesc. Eram perfect conștient de acest lucru, dar am murmurat în sinea mea: „Și totuși...“

Era seară. Mă îndreptam spre casă prin aerul sufocant, bătând străzi îmbâcsite de arșița care se abătuse peste oraș încă din zori și ciondănindu-mă cu mine însumi.

Ajung acasă și mă spăl, apoi stau și lucrez două-trei ore în răcoarea aerului condiționat, mi-am zis. Așa, mâine o să fiu mult mai relaxat. Mă întind apoi pe canapea, îmi torn un pahar de whisky și mă uit la un film al lui Fellini la video. Dar n-aș face exact ce am făcut și ieri?

Simțeam parcă nevoia să fac altceva, și asta nu doar pentru că era ziua mea de naștere.

Mi-am dat seama că eram deprimat. Trebuia să ies din starea asta. Trebuia să-mi schimb viața. Dacă fusesem în stare să-mi fac cadou o cravată însemna că mă scăldam într-o stare de spirit absolut deplorabilă.

În acel moment m-am oprit. Ceva mi-a atras atenția.

Aveam în față o gură de metrou.

Stația Ginza. Deasupra scărilor care duceau către metrou era un indicator cu cele două direcții de mers: „Shibuya – Omotesandō, Asakusa – Ueno“.

Asakusa. Iată literele care mă făcuseră să mă opresc. Parcă nu le mai văzusem de-o veșnicie.

Asakusa era locul unde mă născusem.

Ce-ar fi să merg în Asakusa? Hotărât în ce direcție s-o apuc, am coborât în grabă scările.

Câți ani să fi trecut de când nu mai fusesem pe-acolo? Cine știe, poate chiar zece ani.

M-am născut în 1939 și am copilărit într-un apartament din cartierul Tawara-machi. Tata era maestru-bucătar de *sushi*, iar mama lucra în același restaurant. Tatăl meu a fost luat de două ori în armată, o dată înainte să mă nasc și încă o dată după venirea mea pe lume. În preajma capitulării, mama m-a dus la Tochigi, locul ei de baștină, la nord de Tōkyō, dar în 1946, după ce s-a terminat războiul, imediat ce tata a fost demobilizat din Filipine, ne-am întors tustrei în cartierul Asakusa. Cumpăram tot ce găseam comestibil pe piața neagră, fierbeam toate resturile și le vindeam sub numele de „tocană cu vitamine“. Eram încă elev la școala primară, dar dădeam și eu o mână de ajutor. Parcă o văd pe mama amestecând făină cu apă și turnând conținutul cu mișcări circulare în oala mare care clocotea, ca să mai îngroașe mâncarea. Îmi amintesc chipul ei tânăr, învăluit în aburi.

În 1950, la scurt timp după izbucnirea războiului din Coreea, tata și-a reluat meseria de maestru-bucătar de *sushi*. Lucra la un restaurant din Nihonbashi, dar noi locuiam cu chirie tot în Asakusa, la etajul doi al unei tinichigerii din spatele Templului Honganji. Și tata, și mama îndrăgiseră mult zona.

Acolo, mama a rămas însărcinată cu al doilea copil. Însă totul s-a sfârșit înainte să aflu dacă mi-ar fi fost frate sau soră.

Un an mai târziu, în ianuarie, tata mergea pe bicicletă, cu mama pe locul din spate, cel pentru bagaje, când au fost loviți de o mașină și au murit pe loc. Accidentul s-a produs în fața Teatrului Internațional. Mașina nu a fost identificată.

După o vreme, unchiul din Nagoya a speculat că mașina cu pricina era de fapt un jeep care aparținea forțelor de ocupație, motiv pentru care poliția nu continuase investigația, dar la momentul respectiv mie mi s-a spus doar că fusese un autoturism negru.

Aveam doisprezece ani când m-am dus să locuiesc la bunicul din partea tatălui, într-un sat din județul Aichi, de pe lângă Nagoya. Era fermier, dar avea prea puțin pământ ca să poată vinde din recoltă, drept care tot ce cultiva ajungea doar pe masa noastră. Poate că din milă nu prea m-a pus la treabă. Și totuși m-am transformat curând într-un copil de la țară. Ca să pot trece prin gimnaziu, am fost nevoit să scap cât mai repede de izul de orășean.

În vara celui de-al doilea an de liceu, bunicul meu a murit și eu am rămas din nou singur. Unchiul din Nagoya a vândut pământul, iar

timp de un an și jumătate am locuit la el și am mers la un liceu din oraș.

Facultatea am făcut-o la Tōkyō. Unchiul mi-a spus să nu-mi fac griji, pentru că avea să-mi trimită bani până terminam școala. Când a murit, câțiva ani mai târziu, o bătrână, rudă îndepărtată, mi-a spus că unchiul mă înșelase trimițându-mi prea puțini bani, dar eu nu i-am pus niciodată la îndoială bunătatea. Îmi venea oricum greu să cred că se alesese cu vreo avere de pe urma pământului rămas de la bietul meu bunic.

După ce am trecut de Nihonbashi, metroul s-a golit considerabil. La Kanda și Ueno au mai coborât câțiva pasageri, iar când am ajuns la Asakusa, stația terminus, mai rămăseseră doar vreo trei-patru oameni în fiecare vagon.

Când am ieșit de la metrou în direcția Kaminarimon, am văzut că deja se înserase. Până la ultima stație coborâse foarte multă lume și mă așteptam ca întreaga zonă să fie pustie, dar am descoperit cu surprindere că străzile erau intens luminate și pline de trecători.

Am apucat-o pe drumul înțesat de magazine care duce către templu. Îmi surâdea ideea de a mă plimba prin fața templului și prin zona cu cinematografe din apropierea lui, dar ezitam să mă apropiu de locuri de care mă legau amintiri puternice. De câte ori venisem pe aici, nu făcusem nici un pas în direcția Teatrului Internațional, a Templului Honganji sau către Tawara-machi. Deși știam bine că, după trei decenii, niște străzi din Tōkyō, oricât de departe ar fi fost ele de zonele animate, nu aveau cum să mai arate ca odinioară, îmi era totuși teamă să mă aventurez într-acolo.

Eram îngrozit la gândul că aș găsi neschimbată, bunăoară, casa cu tinichigeria în care locuisem în ultimele luni de viață ale părinților mei și că, atunci, ceva ce reprimasem ani de zile ar sparge barajul și ar năvăli afară cu o forță de nestăvilit.

Nu mai plânsesem de la vârsta de doisprezece ani, dar simțeam că, dacă m-aș plimba prin acele locuri și m-aș izbi de lucruri care ar reînvia amintirea vremurilor petrecute alături de ei, corsetul de fier care îmi ținea scutul strâns pe trup s-ar frânge într-o clipită, iar eu aș rămâne gol-goluț și m-aș prăvăli neputincios la pământ, înecat în lacrimi.

Frumos îți șade la vârsta ta să spui asemenea prostii! mi-am zis cu asprime. Nu știi că Teatrul Internațional a dispărut de mult și că acum în locul lui e ditamai hotelul?

Ajuns la templu, am pus o monedă de o sută de yeni în cutia milei și mi-am împreunat palmele. Chiar atunci a fulgerat un bliț și, când m-am întors, am văzut un turist străin destul de în vârstă, care și-a

coborât aparatul de fotografiat și s-a uitat la mine spăsit, întrebându-mă din priviri dacă mă deranjase. Am clătinat din cap zâmbind, iar el a spus ceva cu un aer ușurat și și-a fluturat o mână.

Am ieșit pe o poartă laterală, ocolind corpul central al templului.

Pe acolo deja era mai puțină lume și mai întuneric. Cum am pornit în direcția cinematografelor, m-a acostat un bărbat.

— Vreți să vă distrați? m-a întrebat el cu o voce răgușită.

— Nu, mulțumesc. Am treabă.

M-am întors pe strada primăriei și m-am oprit să mănânc niște țigar. Trecuse de șapte și jumătate când am intrat în zona cu cinematografe.

Arăta dezolant. Mai rămăseseră deschise vreo șapte-opt săli, dar erau puțini trecători. Lucru de așteptat, fiind ora la care începuseră deja ultimele spectacole, dar mi-am amintit că arăta la fel de dezolant și ultima oară când venisem, în miezul zilei, deci poate că mereu avea acest aer părăsit.

Dintr-odată mi-a răsărit în față o clădire mare, puternic luminată. Ultima dată când venisem nu se afla acolo. Era genul de clădire cu spații de închiriat pentru diverse magazine. Avea în față o mică peluză și nu dădea direct în stradă, de aceea nu o observasem în timp ce mă apropiam și avusesem senzația că se ivise brusc, ca din pământ.

Dacă ar fi fost în Shibuya, în Kichijōji sau în orice altă zonă mai centrală, nu ar fi arătat deloc ciudat, dar aici nu se potrivea defel. Contrasta puternic cu construcțiile vechi și ponosite de prin preajmă și îți lăsa impresia că fusese mutată dintr-o altă dimensiune, aterizând aici din greșeală.

Pentru mine, tocmai această clădire luminoasă și dichisită arăta ca o cicatrice dureroasă pe obrazul străzii, și nu cinematografele închise și împrejmuite cu panouri sau terenurile rămase vacante în urma demolărilor. Dar probabil că în curând întreaga zonă se va umple de astfel de clădiri, iar această impresie o să se șteargă.

Un bărbat se apropie de mine.

— Ce ziceți de o fată frumoasă? Optişpe ani. O dulceață!

— Nu, tocmai am terminat.

— A, mulțumim. Mai treceți pe la noi! îmi răspunse el cu un aer cât se poate de politicos.

M-am uitat către bărbatul care se îndepărta și acesta mi-a zâmbit, retrăgându-se cu spatele.

De cele mai multe ori când ești astfel abordat și răspunzi cu un refuz, individul respectiv îți întoarce spatele și pleacă. Surprins că încă se mai uita la mine și că zâmbetul său nu trăda nici urmă de ironie, i-

am surâs și eu instinctiv.

Imediat după aceea m-am oprit. Dacă ajungeam în capătul străzii, la cinematograful Asakusa Tōei, pe partea stângă se vedea Teatrul Internațional. Nu, Teatrul Internațional a fost demolat și în locul lui e hotelul acela uriaș, mi-am reamintit eu. Nu voiam să-l văd în fața ochilor. Trebuia să mă întorc.

Nu văzusem prea multe spectacole de dans pe scena lui, dar timp de doisprezece ani, teatrul făcuse parte din fundalul vieții mele cotidiene. Ultima amintire din copilărie legată de Asakusa erau urmele de sânge ale părinților mei rămase pe bulevardul din fața teatrului, în apropiere de stația Tawara-machi.

Deodată mi-am dat seama că ajunseseam în fața Sălii de Spectacole Asakusa.

Un monolog comic se revărsa din boxe până afară. Încă mai era permis accesul în sală, însă nimeni nu se înghesuia să intre. Eram doar eu, stând în dreptul intrării.

Mi-am imaginat sala aproape pustie, cu câțiva spectatori răsfirați ici-colo. Aș fi putut să stau și eu la un număr, două, apoi să plec. Biletul fusese deja redus de la o mie cinci sute la o mie de yeni, din cauza orei târzii.

Când am intrat, am rămas uluit. Toate locurile erau ocupate. Mai bine de jumătate din scaunele suplimentare erau pline și am văzut chiar și câțiva spectatori în picioare. De afară, nici nu ți-ai fi imaginat o atmosferă atât de animată. Sala duduia de hohote de râs. Transportat, comicul tânăr se descurca de minune.

În patru-cinci minute, numărul s-a încheiat și sala a izbucnit în aplauze. A urmat un anunț: „Membrii Asociației de Comercianți și cei care fac parte din grupul Hato Bus sunt rugați să se îndrepte către autocare“.

În acel moment, mai bine de jumătate din spectatori s-au ridicat și s-au încolonat pe culoare, îndreptându-se către ieșire. Și în munca de scenarist ai de-a face cu publicul. Eu n-am pățit niciodată ceva asemănător, dar era un adevărat coșmar să-i vezi cum pleacă, știind că nu-i poți opri.

Între timp, orchestra a intonat câteva acorduri și a apărut următorul comic, dar șirul de spectatori care plecau, întorși cu spatele la scenă, nu se mai termina.

— Vă mulțumesc pentru participare! strigă pițigăiat bărbatul de cincizeci și ceva de ani, iar spectatorii rămași izbucniră în râs. Ieșirea este într-acolo! Vă rugăm să vă îndreptați cât mai repede către autocare. Vă mulțumim!

Comicul a făcut o reverență și a spus din nou „Vă mulțumesc“ cu

o voce plângăcioasă, dar spectatorii și-au văzut de drum.

— Pe-acolo, da, poftiți, poftiți! Ieșirea este în partea aceea, continuă comicul cu lacrimi de crocodil, scoțând limba în ciudat. Divinizez firma Hato Bus! Când ajungeți acasă, puteți să vă lăudați că m-ați zărit! strigă el.

În final se stinse vânzoleala din sală. Mai rămăsese doar o mână de spectatori.

— Hato Bus mă torturează, oftă el. Uitați, asta rămâne între noi, zise coborându-și vocea, dar oamenii aceia au cumpărat biletul la jumătate de preț. Șapte sute cincizeci de yeni bucata! Sigur, au venit foarte mulți, dar au intrat doi la preț de unul. Și-acum pleacă așa, în mijlocul spectacolului, fără nici un fel de muștrare de conștiință. Când li se spune că s-a făcut ora de plecare, se îmbulzesc spre ieșire. Oribil. Nu-i frumos ce spun, dar urăsc companiile ca Hato Bus.

Tonul glumeț nu îi ieșise prea bine și o liniște ciudată a cuprins sala. Atunci s-a auzit o voce:

— Încă mai suntem aici, cei veniți cu Hato Bus!

Am tresărit.

Comicul s-a fâstâcit.

— Serios? Nu mă mințiți, nu?

— Ba da! a răspuns aceeași voce. Spectatorii au izbucnit în râs.

— Vai, ce urât! Cumplit! Mi-a stat ficatul în loc. Ba nu, inima. Iubesc firma Hato Bus! Serios, sunt un mare admirator al ei. Dumnezeu! Să-ți bați joc de o chestiune de viață și de moarte, așa ceva nu se face! Hato Bus îmi pune mie mâncarea pe masă, și-a continuat comicul sporovăiala. Nu vreau să mă plâng tocmai dumneavoastră, care ați avut amabilitatea de a rămâne în sală, dar când vezi că trei sferturi din spectatori se pregătesc de plecare tocmai când urci tu pe scenă, îți piere tot cheful.

M-am ridicat de pe scaunul suplimentar din ultimul rând și am venit un pic mai în față.

— Nu mă speriați! mi s-a adresat comicul. Când am zis și eu că s-au liniștit apele, iar începe forfota. Am crezut că plecați și era gata-gata să sar să vă trag de mânecă. Apoi am văzut că doar veneați mai în față. Vă mulțumesc. Poftiți, poftiți! Nu vă jenați, veniți până în față de tot, până unde bate scuipatul.

Spectatorii au izbucnit în râs, uitându-se când la bărbatul de pe scenă, când la mine.

Apoi comicul a schimbat subiectul și a început să bârfească niște artiști care apăreau la televizor.

Eu nu venisem mai în față pentru spectacol. De fapt, nu avusesem nici un motiv ca să-mi schimb locul. Mă ridicasem chiar dintr-o

pornire prostească.

Deși mă apropiasem de scenă ca să văd mai bine, nu scena mă interesa. Voiam să-l văd pe cel care strigase: „Încă mai suntem aici, cei veniți cu Hato Bus!“ De unde stăteam mai înainte, îi vedeam doar spatele. Și silueta, și vocea lui semănau cu ale tatălui meu. Tatăl meu mort. De aceea mă mutasem mai în față, pentru că eram curios să-l văd din profil. Și, oricum, ce dacă semăna cu el? Tata murise la treizeci și nouă de ani. Dacă ar fi trăit, acum ar fi avut șaptezeci și cinci. Ar fi fost de înțeles dacă era un bătrân la care descopeream ceva din tatăl meu, dar fusese fără îndoială deplasat să-mi schimb locul doar ca să văd mai bine un bărbat de vreo treizeci și ceva de ani. Ca să nu mai atrag atenția asupra mea, m-am alăturat corului de râsete din jur. Cu toate astea, nu ascultam nici un cuvânt din monologul comicului. Voiam să-l văd pe bărbatul acela. Vocea lui sunase șocant de asemănător cu a tatălui meu, iar din spate semăna tulburător de mult cu el, așa cum mi-l aminteam. Voiam să-l văd, de fapt, ca să mă conving că greșisem. Nu avea cum să-i semene atât de bine. Voiam să-i văd chipul, să fiu dezamăgit, așa cum mă așteptam, și să mă potolesc.

Monologul s-a încheiat.

Mi-am întors capul către bărbat. Era tatăl meu. Mai bine zis, avea profilul lui, așa cum îl știam pe când era încă în viață. Mi-am ferit imediat privirea, uluit că pe lume există oameni care pot semăna atât de bine.

Orchestra a intonat din nou câteva acorduri și pe scenă au apărut doi jongleri, un bărbat și o femeie.

Nu mai aveam curaj să întorc din nou capul către el. Îl zărisem doar o fracțiune de secundă și era cam departe. Nu puteam trage concluzia că era leit tatăl meu din atâta lucru. Poate că, dacă îl vedeam din față, descopeream că nu-i semăna deloc. Lucruri de soiul ăsta se întâmplă mereu.

În acel moment am simțit o dorință copleșitoare de a-l vedea din față, deși eram conștient că ar fi fost inutil. Bărbatul acela nu putea fi tatăl meu.

Jonglerul încerca să țină o minge în vârful unui băț sprijinit pe frunte. Ca să-și mențină echilibrul, făcea pași mărunți când la dreapta, când la stânga.

Urmărindu-i mișcările, am mai aruncat un ochi către bărbatul din sală.

Mă privea.

Am tresărit puternic. Bărbatul a zâmbit și a dat ușor din cap. M-a trecut un fior pe șira spinării. Mi-am ferit privirea, încercând să-mi

înfrâng nelișiștea.

De ce se uita la mine? De ce îmi zâmbise și dăduse din cap prietenos?

Evident, deoarece mai devreme comicul mă tachinase. Întorsese capul într-o doară, curios să vadă ce mai făcea tipul care-și schimbase locul, și ni se întâlneră privirile. Zâmbetul său nu însemna decât un banal: „Te distrezi?“ Un om bun, cu zâmbet plăcut, ca și proxenetul care mă abordase pe stradă. Asakusa e un loc minunat. Ce bine că au mai rămas pe lume astfel de oameni!

Totuși, acum, că-l văzusem din față, care era verdictul? m-am întrebat. Nu prea îmi dădeam seama. Moartea mi-l răpise pe tata pe când aveam doar doisprezece ani și nu-mi mai aminteam bine trăsăturile chipului său. Puteam spune că semăna cu el, dar nu aveam cum să fiu sigur. Cu alte cuvinte, semăna cu el așa cum mi-l aminteam, nu cum fusese cu adevărat. De fapt, era leit imaginea pe care o aveam eu în minte, reconstituită din fotografii. Da, era leit. Îl văzusem și din față și aducea mult cu tata, dar asta nu însemna că era el.

Jonglerii și-au încheiat numărul și au urmat câteva aplauze plictisite.

De ce mă agit atâta? m-am muștrat eu. Probabil că și lui îi par deja un ciudat. El mi-a zâmbit, iar eu am întors capul. Poate chiar se simte ofensat.

— Hei! se auzi o voce de aproape.

Mi-am ridicat privirea și am dat cu ochii de el.

— Vii? mă întrebă de pe culoar.

— Eu?

Îmi tremura vocea. Chiar semăna foarte bine cu tatăl meu.

Fără să mai aștepte vreun răspuns, bărbatul s-a îndreptat spre ușă, convins că aveam să-l urmez. Orchestra a dat semnalul de începere a actului următor.

Am pornit după el fără să stau pe gânduri.

Bărbatul mă aștepta pe strada cu cinematografe, acum pustie. Când m-a văzut ieșind, a arătat spre programul de pe panoul proptit în fața sălii de spectacole și mi-a spus:

— Nu pot să-l sufăr p-ăsta.

Din boxe tocmai începuse să se reverse vocea comicalului respectiv.

— Nici mie nu prea-mi place.

— Păi nu? zise el și începu să meargă. Nu e un artist destul de răsărit cât să încheie spectacolul.

Ne îndreptam către Bulevardul Internațional.

— Vii acasă?

— Poftim?

— La mine acasă, zise el, trăgându-și pantalonii.

— Se poate?

— Sigur că da. Ce tot vorbești?

Era cu vreo zece ani mai tânăr decât mine, dar se purta foarte familiar.

— Pe aici, prin Asakusa, nu mai găsești nimic de făcut seara. După zece, se închide peste tot.

Am ieșit în Bulevardul Internațional și ne-am oprit la un semafor. Pe vremuri, bulevardul mi se părea mai lat. Erau și mai puține mașini.

— Vii des?

— Poftim?

— Prin Asakusa.

— Destul de rar.

— Aha.

Bărbatul a pornit să traverseze grăbit. L-am urmat. În mod normal nu-mi plac asemenea oameni, dar de el nu-mi venea să mă despart.

În timp ce traversa, a început să se scotocească prin buzunare.

— Mă duc să iau țigări, îmi zise întorcând capul spre mine. Apoi mergem încolo. Așteaptă aici.

M-a pus să-l aștept pe trotuar, în dreptul trecerii de pietoni, și a

pornit-o cu un mers ușor crăcănat în direcția Teatrului Internațional, unde se zărea un automat de țigări. L-am văzut băgând monede în aparat. Purta pantaloni albi, de bumbac, și o cămașă albă cu guler tunică, lăsată pe din afară. Era tuns scurt și avea un aspect curat și îngrijit, lucru care m-a liniștit. Nu mi-ar fi plăcut ca omul care semăna cu tatăl meu să fie un nespălat.

Bărbatul se întoarce.

— Ai văzut?

— Ce anume?

— Cât de mare e hotelul!

— A, da!

De unde stăteam însă nu se zărea hotelul construit în locul Teatrului Internațional, deoarece rândul de clădiri din față bloca vederea. Fără să se sinchisească de asemenea detalii, bărbatul a luat-o înainte. L-am urmat.

Mă plimbam relaxat prin locuri pe unde nu mai călcasem de când aveam doisprezece ani. Arătau ca orice altă zonă decăzută din vechiul Tōkyō.

Mergeam la el acasă. Mă întrebam de ce nu mă împotrivesc. Dacă aș fi fost beat, era mai de-nțeleș, dar așa, cum puteam fi dispus să merg acasă la un om pe care de-abia îl cunoscusem?

Evident, pentru că semăna cu tata. Acest lucru mă făcuse să las garda jos și să nu mă opun. Și totuși de ce voia acest bărbat să mă ducă la el acasă? În cazul lui nici nu se punea problema că eu, care oricum eram mai în vârstă decât el, aș semăna cu fiul său mort.

— Bere, da? mă întreabă.

— Vreți să repetați, vă rog?

Pentru că semăna atât de mult cu tatăl meu, îi răspundeam automat foarte politicos.

— E cald, nu vrei o bere? mă întreabă el și se opri, numărându-și mărunțișul din palmă.

Se îndreptă din nou spre un automat, de data asta unul cu bere la cutie.

— Țin doar una în frigider, că dacă am mai multă, cică o beau.

— Lăsați, cumpăr eu.

— Ei, na!

Cutia de 500 ml de bere a căzut cu zgomot prin măruntaiele aparatului.

— E rece, ține-o cu o batistă, cu ceva, îmi zise el, scoțând-o din aparat și întinzându-mi-o.

— Bine.

Dădea semne că ar mai vrea una.

— Dar putem să bem atâta?

— Păi câtă e?! Ce tot îndrugi acolo?

A doua cutie de 500 ml a zdrăngănit prin aparat.

— O ții cu batista?

— Da.

Cealaltă cutie a luat-o el.

— Vă descurcați și fără batistă?

— Pe mine nu mă deranjează.

Făcea pe deșteptul.

Mi-a venit să-i zic că nici pe mine nu mă deranjează, dar m-am abținut imediat, simțind cum mă inundă un val de bucurie.

De ce eram bucuros, nu prea știu.

Îmi plăcea să mă plimb cu acest bărbat care mergea țănoș cu un pas în fața mea. Trăiam iluzia că merg alături de tatăl meu. Simțeam o liniște și o pace cum nu mai simțisem de mult.

Eu mă descurc fără, dar tu ia-o cu batista. Auzi, ce-a putut să-mi zică!

Îmi venea să-l bat prietenește pe umăr și să țopăi de bucurie.

— Aici, la etaj, zise el, cotind pe o alee.

În față ne-a apărut o scară exterioară de fier, pe care a început s-o urce sprinten, fără să facă zgomot. L-am urmat.

Apartamentul era la etajul întâi. Bărbatul a mers până la a treia ușă, ultima de pe palier.

— Eu sunt, a anunțat el și a lovit ușor cu piciorul în ușă.

Am rămas puțin în urmă, simțind cum mă trec toți fiorii.

Era însurat. Sigur că da. De mai devreme, când zisese „că cică o beau“, îmi intrase un ghimpe. Nu erau cuvintele lui, ci ale altcuiva, probabil ale soției.

Nu voiam să-i cunosc soția. Dintr-o lovitură, riscam să fiu readus la realitate din toată această fericire pe care mi-o adusese asemănarea lui cu tata. Nu, de fapt nu era asta. Nu era doar asta. O parte din mine se agăța de o speranță ascunsă, o spaimă ascunsă. Ei, de unde! Și dacă totuși...

— Hai odată, ce tot faci?

Bărbatul a dispărut înăuntru.

Eu am rămas împietrit.

O femeie a scos capul pe ușă, m-a poftit zâmbitoare să intru și a dispărut la loc.

M-a luat cu amețeală. Nu putea fi adevărat. O luasem razna. De dormit, sigur nu dormeam. Nu există vise în care totul să fie atât de real.

— Hei, ce-ai pățit? se auzi vocea bărbatului.

— Intră! strigă și femeia. Era vocea mamei. Femeia pe care o zărisem era mama.

Am început să tremur. Picioarele mi-au înghețat.

— Ăă... am îngăimat eu, simțind că mă podidesc lacrimile.

— Ce tot faci?

Bărbatul reapăru.

— Da...

— Hai, nu te mai codi! mă îndemnă el și dispăru înăuntru.

— Ăă...

Am încercat să mă stăpânesc. Nu voiam să plec. Nu voiam să mă despart de ei și totul să se termine. Mi-am adunat toate puterile ca să mă controlez. Fiind singur o mare parte din viață eram obișnuit să-mi înfrâng emoțiile.

Am intrat pe ușă și am spus:

— Mulțumesc. Îmi cer scuze că vă deranjez la ora asta.

— Nici un deranj, veni răspunsul mamei.

Mama mea murise la treizeci și cinci de ani, dar acum stătea la doi pași de mine, arătând exact cum mi-o aminteam înainte să moară.

— Stai liniștit, că nu-i chiar așa târziu. Hai, ia loc.

Era un apartament vechi, compus dintr-o bucătărie și o cameră de vreo treisprezece metri pătrați, dar curat lună. Am remarcat cât era de ordonat, încercând să-mi abat gândurile de la alte lucruri.

Frigiderul nu părea vechi, iar termosul era un model de ultimă generație, cu clapetă. Ia uite și un calendar cu Rox, noul centru comercial! Imposibil să fie mama și tata.

— Ce zici de astea? zise bărbatul.

— De ce anume?

— Sunt teleghidate. E înnebunită după ele.

Vreo trei mașini de curse măricele, cu antene și telecomandă, erau înșirate pe un ziar într-un colț.

— Serios?

Nu puteam să mă uit în direcția femeii.

— Îți vine să crezi? La vârsta ei, cum prinde o clipă liberă, se apucă să se joace cu ele. A stricat deja vreo patru-cinci.

Femeia a râs, iar eu am întors capul spre ea fără să vreau. Era mama – cu chipul alb, buzele pline, mică de statură, râzând la fel ca în copilăria mea.

Totuși, mașinuțe teleghidate? Nu avea cum să fie mama mea.

Puțin după ora unsprezece am luat un taxi de pe Bulevardul Internațional. Cei doi m-au condus.

— Mai vino, da?

— Chiar, să mai treci pe la noi!

M-am simțit ca un băiat de la țară care pleacă la Tōkyō și e condus până la gară de părinți. Mi-a fost greu să mă despart de ei. Privindu-i cum dispar în zare, ochii mi s-au încetoșat de lacrimi.

— Niște rude pe care nu le mai văzusem de mult, i-am explicat taximetristului.

N-am primit nici un răspuns.

— Ce bine e, am spus eu, neputând să mă abțin, și am suspinat.

Poate credea că sunt beat. Și chiar eram beat, pentru că după bere mai băusem și whisky. Lacrimile mă făceau să mă simt ușurat.

— Ce bine e, am continuat eu de unul singur. Ce bine e când îți revezi rudele după atâta timp!

Și totuși cei doi nu-mi erau nici rude, nici altceva. Cât timp stătusem la ei, mă abținusem de nu știu câte ori să pun întrebarea care îmi ardea buzele: Chiar sunteți părinții mei, nu-i așa? De câteva ori a trebuit efectiv să-mi acopăr gura cu mâna.

Cum să fie un cuplu de treizeci și ceva de ani părinții unui bărbat de patruzeci și șapte – de fapt, patruzeci și opt de ani? Alături de ei mă simțeam ca un adolescent, deși, evident, un adolescent nu ar fi putut să bea whisky. La un moment dat, când, probabil amețit de băutură, i-am spus „tată“ fără să-mi dau seama, el mi-a răspuns cu un firesc: „Ce-i?“, exact ca unui copil.

— Pune-ți șervetul ăsta în poală, să nu dai pe tine.

Și ea mă dădăcise întocmai ca o mamă. Cât puteam să fiu de beat ca să vărs pe mine niște scoici din conservă?

— Ia uite, te-ai și pătat! Nici n-am deschis bine gura, că ai și dat pe tine.

Toate aceste momente îmi erau deja atât de dragi încât nu m-am

putut abține să repet cu voce tare cuvintele lor.

„Ia uite, te-ai și pătat! Nici n-am deschis bine gura, că ai și dat pe tine.“

„Mai vino, da?“

„Chiar, să mai treci pe la noi!“

„Lucrezi în televiziune? Uite ce om important! Deșteptul familiei!“

Mamă, să știi că nu sunt nici deștept, nici important. Sunt doar singur și duc o viață jalnică! am protestat eu în gând.

„Mai vino, da?“

„Chiar, să mai treci pe la noi!“

— Domnu', lăsați-o mai moale! Dacă mai faceți atâta gălăgie, vă dau jos, ne-am înțeles?

Putea să-mi zică orice, că nu-mi păsa. Am tăcut, pentru că nu voiam să mă dea jos din mașină, dar am derulat de nenumărate ori în minte cuvintele lor. Orașul era inundat de lumină și până și culorile semaforului scânteiau fermecător.

În mahmureala de a doua zi, totul mi s-a părut de neconceput. Aveam senzația că visasem toate cele petrecute, întins pe vreo bancă, amețit de băutură. Însă în inimă încă îmi stăruia amintirea dulce a acelor clipe.

Trebuia să mă trezesc la realitate.

Următoarele zile le-am petrecut în compania producătorului și a regizorului unui nou serial de televiziune, cutreierând terenurile de tenis și sălile de biliard ca să ne documentăm. Cum biliardul devenea tot mai popular în ultima vreme, voiam să-l folosim ca subiect, numai că asta ar fi însemnat să filmăm multe scene de interior. Producătorul a venit atunci cu ideea de a-l combina cu tenisul, care ar fi presupus un decor mai luminos. Ce puteam să zic? În ultima vreme scădea cererea de seriale, iar eu n-aveam de gând să las să-mi scape șansa la o asemenea comandă.

În a patra seară, m-am despărțit de ei într-un bar din Ryūdochō și m-am întors acasă puțin după zece. Rămăsese ca în două zile să dau nume personajelor, să schițez povestea și să atașez un plan în care să enumăr metodele prin care intenționez să atrag audiența.

Am pornit aerul condiționat și am făcut un duș. Cât m-am șters, mi-am ascultat mesajele de pe robotul telefonic. Un proiect pentru un program de două ore fusese anulat. Mesajul următor era de la un tânăr actor: „Mă scuzați, am avut o mulțime de chestii pe cap... Voiam să vă spun că mă căsătoresc cu Ari. Sunt sigur că o să fim fericiți împreună. Ari zice că ar fi frumos să facem nunta prin noiembrie, în Fiji. Ce spuneți, maestre, veniți? Vă invităm să petrecem împreună!“

Nu eram maestrul lui, dar așa se adresează tinerii actori scenariștilor. Dacă îl corectam, l-aș fi făcut să se simtă prost, iar eu aș fi părut arogant. Și ce tupeu să-mi spună: „Vă invităm să petrecem împreună!“ În fine, probabil că un șmecher de la TV nu vede nimic deplasat în asta.

A urmat vocea unei femei: „Sunt Fujino, de la etajul trei. Voiam doar să văd ce mai faceți. La revedere!“

Aerul condiționat a început în sfârșit să răcească încăperea.

M-am dus în dormitor să-mi iau pijamaua.

Parcă-mi vorbise o cunoștință de mult uitată, deși cu doar zece zile în urmă stăteam în ploaie, cu ochii la fereastra ei.

După aceea mă dusesem în Asakusa.

Trăisem cu atâta intensitate acea experiență – nici nu știam exact cum s-o numesc, poate fusese chiar o halucinație de bețiv –, încât tot ce se întâmplase înainte îmi părea de mult pierdut.

Nu, lucrurile nu stăteau chiar așa. Parcă trecuse deja multă vreme și de la noaptea aceea din Asakusa. Cele patru zile de documentare împinseseră la vale tot ce se întâmplase înainte, iar acum nu mă mai preocupa decât scenariul pe care trebuia să-l scriu.

Oare de atunci femeia tot așteptase să-mi reînnoiesc invitația și își petrecuse fiecare noapte tremurând de spaimă în blocul cuprins de o liniște mormântală?

Probabil că da, pentru că nu se schimbaseră nimic între timp. Nici mie nu-mi dăduse pace tăcerea din jur.

Se pare însă că acum uitasem complet de faptul că blocul era pustiu. Singurul lucru la care mă gândeam era acest proiect pe termen lung, primul pe care îl obținusem după divorț.

Oare de ce?

Răspunsul era Asakusa. Evenimentele din seara aceea îmi schimbaseră complet starea de spirit. Cei doi mă scosese din întunericul singurătății în care mă cufundasem.

Atunci cum e posibil ca, doar cinci zile mai târziu, să ți se pară că a trecut o veșnicie de atunci? m-am întrebat. Ce tot spui acolo?

M-am simțit de parcă aș fi comis o impietate. Mă blamam că mă port ca un fiu nerecunoscător care își neglijează părinții și pe care îl interesează doar viața lui.

Ce viață mai e și asta? m-am întrebat. Mă las prins în vârtoarea treburilor zilnice, mă entuziasmez pentru scurt timp, apoi toate trec fără să învăț nimic din ele și tot așa, zi de zi. De maturizat, nu mă maturizez și o să mă trezesc într-o bună zi că sunt bătrân și ramolit.

Cum am putut să las un asemenea lucru să se cufunde în uitare în

doar câteva zile, ca și cum nu ar fi contat?

Bărbatul și femeia care semănau izbitor de mult cu părinții mei morți mă trataseră cu o bunătate cum doar mama și tata mi-ar fi putut arăta, mă primiseră la ei, mă înveseliseră și se bucuraseră alături de mine.

Nu era firesc să încerc să aflu cât din ce se întâmplase fusesse realitate și cât plăsmuire?

Parcă eram făcut doar din apă și indiferență. Am simțit nevoia să merg numaidecât în Asakusa și să bat la ușa lor.

Am stat și mi-am limpezit mintea. Am făcut un efort să mă calmez. Unde ți-e capul? mi-am zis apoi. E prea târziu de mers în Asakusa. Cât crezi că e ceasul? A fost o experiență cutremurătoare. Crezi că o să te lămurești cu ceva dacă dai buzna peste ei când ți se năzare ție?

Întrebarea era acum dacă să ignor sau nu telefonul femeii de la trei.

Eu o invitaseam. Îi spuseseam să vină să bem în tihnă un pahar. Sau poate doar să stăm de vorbă.

Am ridicat receptorul și mi-am dat seama că nu îi știam numărul. Aflasem că o cheamă Fujino în noaptea în care plouase. Am deschis cartea de telefon și i-am căutat numele la această adresă. L-am găsit cu prenumele Katsura, care ar fi putut fi feminin.

La al doilea țârâit a răspuns.

— Alo! Sunt Fujino, mă întâmpină o voce cristalină.

— Sunt Harada, de la șapte.

— Bună seara!

— Îmi cer scuze că sun la ora asta.

— Ne vedem la un pahar? mă întrebă ea.

— Se poate?

— Doar e sâmbătă seară. În zece minute. Ba nu, vin în cinci minute, mi-a zis ea fără nici urmă de tristețe în glas. Nu era vocea unui om care tremura de frică în noapte.

Având în minte imaginea unei femei răpuse de singurătate, căreia îi întindeam o mână de ajutor, m-am simțit puțin descumpănit, dar la urma urmei era mai bine decât să fi apărut la ușa mea cu o mutră plouată. Avea dreptate, era sâmbătă. Când nu se dădea pe post vreun serial scris de mine, mi se întâmpla să mai uit în ce zi eram.

— Kei, zise femeia.

Se așezase pe canapea și tocmai scotea capacul de la cutia lunguiață din plastic pe care o adusese. Înăuntru erau niște bucăți de brânză și un cuțit.

— Numele meu din acte e Katsura, dar *katsura*₁ de *fuji*₂ te trimite

cu gândul la un copac altoit, nu? Prin urmare, vă rog să-mi spuneți Kei. Dacă se poate, scris K, în alfabet latin, sau dacă nu, „Ke-i“, în kana³.

— Câte feluri de brânză!

— Tai doar câte o feliuță din fiecare, de aceea au ajuns toate atât de mici.

— S-o încerc oare pe cea cu mucegai negru?

— Sunteți sigur? mă întrebă ea amuzată.

— De ce, e rea?

— Mai toată lumea strâmbă din nas la ea.

— Atunci o să gust o feliuță subțire.

— Știți, eu pot să ghicesc în brânzeturile astea. Pot să aflu ceva despre un om în funcție de cea pe care o alege.

— Și o feliuță de brânză cu mucegai negru ce spune?

— Că sunteți încă tânăr.

— Și v-ați dat seama de asta uitându-vă la brânză?

— Ei, dumneavoastră și arătați tânăr. Dar să știți că există adolescenți, de exemplu, care refuză să se atingă de orice alt tip de brânză în afară de Snow Brand.

— Dar asta nu înseamnă că sunt bătrâni.

— Ba da, chiar sunt bătrâni.

— Poftim un pahar de *shōcū*⁴ cu gheață.

— Poftim o felie de brânză cu mucegai negru.

Am râs amândoi și am băut, ea *shōcū*, eu coniac. Spusese că îi place *shōcū*-ul.

Era veselă. Purta un tricou galben și o pereche de blugi. Avea corpul unei femei cam la treizeci și cinci de ani, cu rotunjimi moi, dar ceva din înfățișarea ei făcea notă discordantă cu tonul său și veselia arborată.

— Știți că alaltăieri am trecut unul pe lângă celălalt? Ați ieșit din lift cu o față încruntată și ați trecut pe lângă mine fără să-mi aruncați măcar o privire. La ce vă gândeați, oare? A, da? Ce fel de serial, polițist? Aha, despre sport, deci... Ce-i drept, mulți sportivi japonezi au o expresie asemănătoare.

Veselia ei părea forțată.

Poate că orgoliul o împingea să nu-și arate tristețea, deși având în vedere că apăruse la ușa mea beată, plângându-se de singurătate, ce sens mai avea acum să-și ascundă disperarea?

— Mă las păgubașă, a murmurat ea deodată.

— Poftim?

— Am obosit.

— Haideți să schimbăm locurile. Pe canapeaua aia nu se stă comod decât întins.

— Înainte să vin, mi-am jurat că o să facem doar conversație politicoasă și o să plec.

— Nu era cazul să vă împovărați cu așa ceva.

— Gata, m-am despovărat.

A zâmbit blând. Pentru prima oară am simțit că tonul și înfățișarea ei se îmbinau perfect.

— Și conversația ușoară consumă energie. Odată ce treci de treizeci de ani, trebuie să mai cobori tonul cu o octavă, două.

— Vreți niște coniac?

— Mai am *shōcū*.

Am tăcut amândoi și vuietul traficului de pe șoseaua de centură a pătruns din nou în încăpere.

— Să pun niște muzică?

— Nu-i nevoie, răspunse ea zâmbind. Mereu ascult când sunt singură.

— Îmi pare rău, dar văd că nu pot să termin nici feliuța asta.

— În alte țări trebuie să existe oameni cărora le place, nu?

— Dacă n-ar fi, nu s-ar mai produce.

— Mie îmi place să încerc să mă familiarizez cu gusturile mai neobișnuite. Dacă dau peste un gust care prima dată mi se pare oribil, îl încerc de mai multe ori, până descopăr ce găsesc alții la el. Am senzația că așa am înțeles măcar o părticică din Europa.

— Aha, deci e studiu serios.

— Da, nu e o simplă joacă.

— Eu cred că vă și place, totuși.

— Mda, poate. Dacă îi acord destul timp.

Mi-ar plăcea să-mi acordați și mie ceva timp, poate o să-mi descoperiți o savoare ascunsă, mi-a venit să-i spun în glumă, dar m-am abținut, pentru că mi-era teamă să nu forțez nota.

Trebuie să recunosc că femeia era frumoasă. Prima mea impresie fusese că avea fruntea lată și buzele groase, dar privind-o vorbind, am surprins multă forță în expresia ei. Uneori nu mai vedeam din ea decât ochii, care mă făceau să trec peste oricare alt defect.

— Aveți vreun învățăcel, vreun asistent?

— Nu, nu am.

— Vedetele de la televizor te fac să crezi că sunt și în realitate așa cum le vezi pe ecran. Când aud că, de pildă, comicii au o droaie de învățăcei și că sunt foarte serioși și severi, parcă mă simt cumva păcălită.

— Eu sunt singur. Presupun că ar trebui să explic și de ce.

— Nu, nu-i nevoie.

— Nu înțeleg cum de dumneavoastră sunteți singură.

— Am o arsură cumplită, răspunse ea fără să stea pe gânduri. Aici. E oribilă, zise ea și își duse mâna la piept. Mi s-a făcut o grefă, dar tot n-a ieșit bine. A rămas aspră și de altă culoare, a continuat ea și și-a terminat *shōcū*-ul. Nu e genul de lucru pe care să-l discuți cu vecinii, dar și unde am locuit înainte erau câțiva oameni care își făceau griji că sunt singură, până ce a devenit de-a dreptul sufocant.

Mi-am căutat cuvintele.

— În sfârșit cred că am găsit ceva de lăudat la blocul ăsta, am început eu să zic, dar ea m-a întrerupt.

— Niște coniac, se poate?

— Să vă dau un alt pahar.

I-am turnat coniac.

— Locul ăsta îngrozitor i-a alungat pe toți și ne-a adus împreună. Mi-a plăcut mult felul în care ați vorbit adineauri. Mi-a plăcut tot, de când ați intrat pe ușă. Un bărbat care se apropie de cincizeci de ani nu prea are norocul să petreacă o seară în compania unei femei tinere și frumoase ca dumneavoastră.

— În plus, ați aflat că femeia are un handicap. Vă puteți abandona orice rețineră.

— Nu asta voiam să spun. Nu făceam vreo aluzie sexuală.

— Și eu care speram la o aluzie sexuală... Pot să fac orice pe întuneric. Și chiar și pe lumină, atâta vreme cât e pe la spate.

Câteva clipe femeia nici n-a clipit. Eu înlemnisem. Apoi ea și-a pus paharul de coniac pe masă, cu mare grijă să nu facă zgomot.

Eu încă îmi căutam cuvintele.

— Mereu fac asta, zise încetișor. Stric totul. Pot să beau puțină apă? mă întrebă ea, ridicându-se.

— Aduc eu, am zis și m-am dus către chiuvetă.

Ea s-a așezat la loc, cu ambele mâini pe genunchi.

— Poftim. Poate era bine să pun și niște gheață.

A băut o gură.

— Ar trebui să plec.

— Mai stai. Să mai bem un pic.

— Ar fi cumplit să mă îmbăt acum.

— Nici vorbă. N-ar fi nici cumplit, nici deplasat. Orice mi-ai spune e frumos, dacă e sincer.

Adevărul este că nu mi se păruse deloc vulgară. Am ezitat, de teamă să nu creadă c-o spun de complezență, dar până la urmă i-am zis:

— M-ai înduioșat.

— Atunci, mă săruți? mă întrebă ea. Avea ochii plecați.

— Sigur că da, m-am grăbit eu, de teamă să nu creadă că ezitam.

Dar dacă o sărutam acum, ar fi părut un gest caritabil din partea mea. Trebuia să ne punem pe picior de egalitate.

— Ești frumoasă.

— Spui asta pentru că n-ai văzut.

S-a aplecat în față, de parcă s-ar fi prăbușit. M-am așezat lângă ea și i-am atins umărul cu mâna.

— Ești frumoasă.

— Termină!

Să-i laud frumusețea însemna probabil să-i scot în evidență defectul ascuns. Însă nu găsisem altceva mai bun de zis.

Ce tot vorbești acolo? m-am dojenit cu asprime. În asemenea momente, femeile nu vor cuvinte. Păi nu? Printr-un sărut poți să-ți faci cunoscute sentimentele într-un mod subtil...

Doar atât m-am gândit. Am sărutat-o prelung. Un sărut care ducea drept în pat.

Însă când am dat să o ating pe piept, s-a zbatut să scape din brațele mele și s-a întors cu spatele.

— Arsura nu e vina ta.

Era ridicol ce spuneam. Mă loveam pentru prima dată de o astfel de problemă într-un moment intim.

— Mă duc puțin la baie, a murmurat ea. O să-mi acopăr pieptul cu un prosop.

S-a ridicat și a dispărut în baie.

Pe mine nu m-ar fi deranjat să văd arsura. Nu cred că mi-ar fi provocat repulsie nici un fel de cicatrice, oricât de rău ar fi arătat. Eram mai degrabă impresionat de suferința ei.

Mai bine o vedeam și gata. Mi se părea egoist să stea doar cu spatele, ca să nu-i văd arsura. Nu puteam să fac una ca asta.

Am auzit apa curgând la duș.

Dacă aș da buzna peste ea, aș speria-o, mi-am zis. Nu trebuie să fiu agresiv. Mai bine văd frumos cicatricea, apoi îi spun că n-are de ce să-și facă probleme. Așa trebuie să începem.

Însă când a apărut din baie înfășurată într-un prosop albastru, mi-a spus cu o privire hotărâtă:

— Știu că poți să-mi dai jos prosopul dintr-o mișcare, dar promite-mi că n-ai s-o faci. Promite-mi!

I-am explicat că puteam să văd arsura, oricât de urâtă ar fi fost, și că atitudinea mea față de ea nu s-ar fi schimbat după aceea.

— Nici să n-aud!

Nu s-a mișcat din loc. Tonul ei dur îmi dădea de înțelese că n-avea să mai facă nici un pas până nu promiteam.

— Bine, dacă asta vrei... am spus eu și am aprobat din cap.

— Sigur?

— Da, sigur.

— Știu că e o comparație cam deplasată, a spus ea fără să se miște, dar așa ceva întâlnești și în povești. Deși bărbatul nu are voie să se uite, se uită, iar între cei doi totul se năruie.

— Mai există și alte povești, am zis eu. E drept, poate nu atât de cunoscute.

— De pildă?

— O fată se consideră urâtă. Adulții văd o mulțime de lucruri frumoase la ea, dar ea, de pildă, vrea să se omoare pentru că are picioarele prea groase. Sau nu vede ce sens mai are să trăiască dacă nu i se vindecă un coș.

Câteva clipe a rămas nemișcată, cu privirea în pământ. Oare se supăraseră? Nu avea încredere în mine și acum regreta că făcuse duș?

Apoi și-a ridicat privirea puțin obosită și s-a uitat în ochii mei.

— Nu râde de mine!

— Scuză-mă, am spus tâmpenii.

— Promite-mi că nu te uiți.

— Nu mă uit. Promit.

S-a apropiat încet. Umerii ei albi m-au acaparat, stârnindu-mi un oarecare sentiment de euforie.

Stătea în fața mea. Pe fruntea lată îi străluceau picături de apă.

Când am dat s-o îmbrățișez, s-a răsucit rapid, întorcându-se cu spatele. Pe umărul stâng, de un alb imaculat, avea o aluniță.

— Ai o aluniță frumoasă, am zis eu, atingând-o.

— Am și pe talie, și pe coapsă.

Și-a fluturat părul, vrând parcă să-și alunge încordarea, și a chicotit.

— Așa e. Și cea de pe talie e frumoasă.

Nu era ieșită în relief și arăta ca o picătură de tuș.

M-am lăsat în genunchi.

— Și cea de pe coapsă e frumoasă.

I-am mângâiat ușor fundul alb, frumos rotunjit, și mi-am lipit buzele de alunița de pe fesa ei stângă.

---

1. Arbore foios întâlnit în Japonia și China (*Cercidiphyllum japonicum*).

2. Glicină japoneză (*Wisteria floribunda*).

3. Sistem japonez de scriere fonetică.

4. Băutură alcoolică distilată, făcută din cartofi, orez sau cereale.

Următoarele două zile m-am concentrat asupra scenariului, iar spre Asakusa am plecat în după-amiaza celei de-a treia zile.

Nerăbdarea din noaptea aceea, de a pleca imediat, se mai domolise datorită lui Kei. Așa cum episodul din Asakusa îmi estompase îngrijorarea față de ea, la fel și evoluția relației noastre îndepărtase acum puțin Asakusa.

Însă nu puteam să dau totul uitării. Blândețea vocilor celor doi încă îmi picura în suflet: „Mai vino, da?“ „Chiar, să mai treci pe la noi!“ Nu mai căutam alinare, ca data trecută, ci voiam să mă conving cât din ce se întâmplase se datora nopții, care exacerbează simțurile. Mă hotărâsem să merg acolo după-amiaza, în miez de vară, cu gândul să dau piept cu realitatea la lumina zilei. În plus, mă și temeam într-o oarecare măsură să mă întâlnesc cu ei în puterea nopții.

La urma urmei, semănau izbitor cu mama și cu tata, așa cum îi păstrasem în amintirile mele în ultimii treizeci și șase de ani. De fapt, nici n-aveam cum să fiu sigur că seamănă până la cel mai mic detaliu, bazându-mă doar pe amintiri de la o vârstă atât de fragedă. Senzația de liniște sufletească absolută care mă învăluise cât stătusem alături de ei îmi crease însă iluzia că erau cu adevărat părinții mei.

Când eram copil, veneam acasă din câte-o excursie cu școala, azvârleam cât colo ghiozdanul făcut de mama dintr-un sac de marinar cu însemnele Armatei Imperiale, aruncam de pe mine cămașa, pantalonii și ciorapii, apoi mă rostogoleam pe *tatami*, dezbrându-mă de orice mască sau crispă, și așteptam privind din spate silueta mamei, care pregătea cina. O senzație la fel de plăcută mă învăluise și în noaptea aceea.

Nu-mi aminteam să mai fi simțit așa ceva de la doisprezece ani. Sigur, au existat destule momente în care încordarea mi s-a risipit și am găsit un refugiu trecător alături de fosta mea nevastă, dar nu am avut niciodată sentimentul plăcut de a fi protejat.

Poate că reticența mea în a cere acest lucru unei femei i-a înfrânt soției mele orice pornire de a mă ocroti. Aveam o idee fixă, și anume că instinctele materne trebuie îndreptate exclusiv asupra copiilor și niciodată către soț, pentru că altfel relația conjugală degenerază. Chiar dacă auzeam la tot pasul declarații de genul: „E vai de el, săracul, nu pot să-l părăsesc“ sau „Am cucerit-o trezindu-i sentimentele materne“, eu nu puteam să-mi las soția să mă răsfețe și să mă cocoloșească.

Îmi imaginez că toată încordarea în care am trăit de la doisprezece ani m-a făcut incapabil să mă las răsfațat. Cei care au avut o copilărie sănătoasă știu să se alinte și să se facă iubiți. Eu unul crescusem altfel, ceea ce a făcut ca relația dintre mine și soția mea să se răcească treptat. Însă ea nu a pomenit niciodată de divorț, cu toate că abia mai putea îndura lipsa mea de afecțiune.

În asemenea condiții, a trebuit să propun eu să ne despărțim – sau, cel puțin, asta a fost alibiul meu. Totuși, în timpul procedurilor de divorț, soția mea a insistat mereu că încă mă iubea. Acum însă era fericită alături de Mamiya. N-aveau decât. Foarte bine, dar nici la divorț nu am putut rămâne pasiv. Am pus lucrurile în mișcare, mi-am asumat toată vina și am și pierdut majoritatea bunurilor – banii, casa, terenul.

Deși nu recunoșteam deschis acest lucru, eram sătul și secătuit de tot ce se întâmplase.

Voiam să fiu și eu pasiv. Să simt plăcerea de a-i auzi pe mama și pe tata spunându-mi ce și cum să fac, iar eu să mă supun întru totul. „Pune-ți prosopul ăsta în poală, să nu dai pe tine! Ia uitate, te-ai pătat. Nici n-am deschis bine gura, că ai și dat pe tine!“

Poate că asta îmi doream din tot sufletul, liniștea sufletească și bucuria de a auzi aceste cuvinte.

Era o dorință cristalizată în iluzia unei singure nopți. O iluzie neobișnuit de vie, dar mai ușor de explicat prin prisma unei tulburări emoționale temporare. Nu îmi convenea să recunosc că aș avea o slăbiciune care să-mi poată stârni asemenea tulburare, însă nu era mai firesc să judec lucrurile așa, dat fiind tot ce se întâmplase?

De data asta am coborât la stația Tawara-machi, și nu la capătul liniei, în Asakusa.

Mi-am amintit cât de indignat fusesem cu câțva timp în urmă când auzisem un prezentator TV citind Tawara-*chō*. Parcă îmi insultase orașul natal. Se citește Tawara-*machi*! mă răstisem la el. Chiar dacă rareori treceam pe acolo, eram totuși mândru de locul meu de baștină.

Când am urcat scările de la metrou și am ieșit afară, razele soarelui din miez de vară pârjoleau nemiloase străzile ponosite. Deși

urma să îi revăd pe cei doi, din cauza îndoielilor care mă rodeau, orașul îmi părea murdar, iar soarele, o adevărată tortură. Am simțit cum mi se îngreunează picioarele.

Treptat, am început să fiu tot mai sigur că nu aveam de ce anume să mă conving. Îmi era imposibil să cred că ce se întâmplase fusese real, deci puteam să mă aștept ca adevărul, oricare ar fi fost el, să mă dezamăgească. Atunci de ce mă îndrept spre un loc care mi-ar putea distruge amintirile frumoase din acea seară? m-am întrebat eu, mergând agale și legănând în mână punga cu prăjituri și *sake* cumpărate de la Jiyūgaoka.

Când fusesem la ei mă trataseră cu mâncare și băutură și trebuia să le mulțumesc. Era posibil să nu-i găsesc acasă la ora aceea, dar puteam să las punga la un vecin.

Am recunoscut imediat aleea care cotea către clădirea în care locuiau. Când mersesem prima dată la ei nu eram încă beat, deci îmi aminteam bine împrejurimile.

Am cotit și în față mi-a apărut scara exterioară de metal, exact cum îmi aminteam. Am urcat-o fără zgomot, așa cum făcuse și bărbatul în seara aceea.

Până să ajung acolo, mă urmărise neliniștea – sau poate speranța – că întreaga clădire ar fi putut dispărea, însă coridorul exterior de la etaj se întindea acum cât se poate de real în fața mea, iar la capătul lui era ușa de la apartamentul lor, lăsată deschisă.

În ușă era o găleată de plastic albastră, ca de gunoi. Nu o lăsaseră deschisă pentru că mă așteptau pe mine, ci probabil pentru că altfel nu se aerisea.

Oricâtă grijă am avut să urc scara fără zgomot, ecoul pașilor mei trebuie să fi pătruns în toate apartamentele. Odată ajuns pe coridor, nu puteam să zăbovesc prea mult acolo. Am pornit hotărât spre capătul culoarului, ca împins de la spate, și am ciocănit ușor în ușa întredeschisă.

— Bună ziua! am strigat eu și m-am uitat neliniștit înăuntru.

— A, ai venit? s-a auzit vocea ei. Femeia, care nu putea fi alta decât mama mea încă tânără, stătea la o măsuță joasă și învărtea la manivela unui aparat din plastic.

— Îmi cer scuze că am venit fără să mă anunț.

— Nu-i nimic. Noi nu avem telefon și toată lumea vine neanunțată, a răspuns ea, învărtind mai departe la manivelă.

— Ce cald a fost în ultima vreme, nu?

— Într-adevăr.

Nu mai văzusem un asemenea aparat până atunci.

— Ce faceți acolo? am întrebat-o eu și am intrat. Mereu mi se

reproșă că sunt prea reținut, dar de data asta am intrat fără să mă codesc, de parcă eram la mine acasă.

— Înghețată.

— Înghețată?

— Bărbatul meu zice că înghețata din comerț e prea dulce.

— N-am mai văzut până acum așa un aparat.

— Îi fac și reclamă la televizor.

Nu avea cum să fie mama. Un asemenea aparat nu exista în 1950 sau 1951. Era cât se poate de clar că această femeie trăia în prezent.

— Scoate-ți pantalonii.

— Pardon?... De ce?

— Ca să nu se șifoneze.

— Nu-i nevoie.

Cum să intru în casa omului și să-mi scot pantalonii în fața unei femei?

— Atunci dezbracă-te măcar în partea de sus.

— Nici asta nu se poate.

— De ce?

— Pentru că rămân doar în maiou.

— Păi și ce-are? Ce te codești atâta?

— Nu mă codesc...

— Hai, învârte-aici!

— Poftim?

— Uite, ții așa și-nvârți!

În clipa următoare m-am trezit rotind manivela în locul ei la aparatul de făcut înghețată.

— Aduc un prosopel umed să te șterg.

A scos un prosop împăturit cu grijă dintr-o cutie de carton așezată într-un colț al camerei și s-a dus la chiuvetă.

— Ăăă... v-am adus niște *sake* și prăjiturile.

— Mulțumesc, dar nu trebuia să te deranjezi.

— Ei, data trecută m-ați tratat cu o mulțime de lucruri...

— Vai, ce bine ne-am simțit atunci!

— Chiar așa. Tata unde e?

Întrebarea mi-a țâșnit de pe buze cât se poate de firesc. Ar fi trebuit să i se pară ciudat că-i spun „tată“ unui bărbat fără copii, dar ea nici măcar n-a tresărit.

— E în schimbu-ntâi. Termină la șapte, deci pe la opt ar trebui să ajungă.

— E în schimbu-ntâi și ajunge la opt?

— Restaurantul e deschis până la două noaptea.

În timp ce-mi explica, a dat să mă șteargă pe față cu prosopul ud, dar eu m-am ferit fără să vreau.

— Stai cuminte! mi-a zis ea, de parcă ar fi dojenit un copil.

Am continuat să învârt la manivelă, iar ea m-a șters pe față și pe gât.

— Înseamnă că uneori ajunge și pe la trei acasă.

— Merge greu?

— Poftim?

— Manivela.

— Nu.

— Atunci nu e nevoie să dai cu atâta putere.

— Unde e restaurantul?

— În Shintomichō.

— Nu e prea departe?

— Până de curând a lucrat în Asakusa, dar niciodată nu rezistă prea mult într-un loc. Se plictisește și pleacă.

— Da?

— Să știi că e foarte priceput. Când se așază el la teighea, nu irosește ingrediente sau orez, iar *sushi*-ul îi iese foarte arătos. Lucrează îngrijit, urât nu e, știe să se poarte cu clienții, nu face pe deșteptul și deci nu i se poate reproșa nimic.

— Aha.

Femeia clătea prosopul în chiuvetă.

— Dar se satură imediat și odată te trezești că și-a dat demisia.

— Hm...

Îmi construisem în minte o imagine idealizată a tatălui meu și era straniu să aud acum despre defectele sale. Dar nu, aici nu e vorba despre tata, ci despre soțul acestei femei, mi-am reamintit eu. N-ar trebui să-i confund.

— Restaurante de *sushi* sunt pe toate drumurile. Dacă te înscrii în asociația măștrilor-bucătari, găsești foarte ușor de lucru. Așa că i s-a suit la cap. Zice că nu poate să-i sufere pe bucătarii care se poartă de parcă ar fi în stare să-și dea viața pentru *sushi* și de-asta evită restaurantele mai rășărite.

— Dacă reușește să câștige cât să pună de mâncare pe masă, e bine, nu?

— De mâncat, avem ce mânca, dar o casă ca asta e tot ce ne putem permite. Însă pe mine nu mă deranjează. Dacă începi să-ți dorești mai mult, lista se lungește la infinit. Atâta vreme cât putem să ducem o viață tihnită, nu am de ce să mă plâng.

— Aha...

— Bei o bere?

— Nu, mulțumesc.

Nu se cădea să mă apuc să beau în miezul zilei, când soțul ei nici nu era acasă.

— Nu știi decât să zici „nu“. Și data trecută ai zis tot timpul „Nu, mulțumesc“, „Ajunge, săru'mâna“, dar dacă ți-am pus în pahar, n-ai mai strâmbat din nas, zise ea, deschizând o sticlă de bere.

Până la urmă am acceptat băutura. Pe măsură ce mă cuprindea amețeala, începea să mi se pară că nimic din ce se întâmpla nu era ciudat.

Pur și simplu cunoscusem un tip jovial care mă invitase la el acasă. Soția lui se dovedise a fi și ea o femeie simpatică și stătuserăm toți trei la o băută, apoi îmi văzusem de treabă. Unora li se întâmplă chiar des asemenea lucruri. Nostalgia mă făcuse să proiectez asupra lor imaginea tatălui și a mamei, dar dacă reușeam să mă eliberez de asta, chiar nu aveam ce altceva să-mi clarific.

Femeia purta o rochie curată, roz pal, cu dungi verticale. Pe brațele ei goale se vedeau urmele înțepăturilor de țânțari. Era imposibil ca mama mea moartă să fie acum în fața mea, atât de aproape încât s-o pot atinge. Și cum să stea tata să lucreze la un restaurant de *sushi* din Shintomichō până la șapte seara, când eu venisem în vizită? Nu puteam decât să recunosc că starea mea psihică era atât de șubredă, încât mă făcuse să mă pierd în fantezii nebunești.

— Data trecută m-am simțit atât de bine, am spus eu, încât am ținut morțiș să vin să vă mulțumesc.

— Speram că o să vii mai repede, răspunse ea, turnându-mi bere.

Am aruncat o privire spre profilul ei și am tresărit din nou. Semăna perfect cu mama.

În plus, nu era straniu că stăteam lângă o femeie de treizeci și ceva de ani, dar în aer nu plutea nici urmă de tensiune sexuală? Ba deloc. Era normal să-mi reprim pornirile erotice, având în vedere că semăna atât de mult cu mama.

Dar el ce-ar zice dacă s-ar întoarce acum acasă? m-am întrebat. M-ar crede dacă i-aș spune că soția lui seamănă cu mama și că nu m-am gândit nici o clipă la ceva indecent? Cum să creadă una ca asta? Trebuia să plec. Nu puteam să-mi mai prelungesc vizita bând bere. Nu voiam să creez probleme unui cuplu atât de reușit.

Am dat să spun că trebuie să plec, dar m-am oprit. Dacă plecam acum, aș fi rămas cu aceeași frustrare. Îmi era imposibil să cred că faptul că întâlnisem doi oameni care semănau într-atât cu părinții mei era o pură întâmplare.

Dacă tot bătusem drumul până aici, puteam să lămuresc măcar un

lucru.

— Vrei niște castravete? mă întrebă ea.

— Nu. Îmi pare rău, dar...

— Dar ce?

— Trebuie să plec.

— Păi abia ai venit!

— Am niște treburi de rezolvat. O să mai trec pe-aici. Vă rog să-i transmiteți salutări din partea mea.

— Chiar trebuie să pleci?

— Da, îmi pare rău.

— La televiziune, acolo ai treabă?

— Da, tocmai în Akasaka.

— Și eu care credeam că o să luăm cina tustrei!

— Am trecut pe-aici doar ca să aduc ceva în semn de mulțumire. Văd că până la urmă tot am stat și-am băut o bere...

— Haide, lasă politetețurile!

Am făcut o plecăciune voit formală și m-am ridicat.

— Tata o să fie foarte necăjit.

— Am să mai vin.

M-am pregătit să pun întrebarea la care mă tot gândeam. M-a trecut un fior rece.

— Ziceau că vine taifunul, dar uite că n-a mai venit, i-am auzit eu vocea din spate, când m-am aplecat să mă încălț. Și glasul îi semăna teribil cu al mamei.

— Știu că e ciudat să vă întreb asta tocmai acum... am zis eu în cele din urmă.

— Ce anume?

— Care vă este numele de familie? Nu aveți plăcuță cu numele pe ușă.

— Ce tot vorbești? Ne cheamă Harada, cum să ne cheme?

Femeia a rostit nonșalant numele meu de familie și a izbucnit în râs.

— Ce-ai pățit, te-a prostit căldura? Cine a mai auzit ca un copil să-și întrebe părinții cum îi cheamă?

În acea clipă am simțit cum se ridică un ciocan deasupra mea și mi se prăvălește în moalele capului.

— Da, așa e... Nu știu ce-i cu mine, am îngăimat fără să-mi întorc privirea spre ea. Ne mai vedem!

— Te-așteptăm!

— Sigur...

— Ai grijă de tine!

— La revedere!

M-am străduit să merg cât se poate de firesc, dar spaima mă prindea din urmă. Am coborât scara de fier grăbind pasul la fiecare treaptă, iar când am ajuns în stradă alergam de-a binelea. Simțeam cum fiecare celulă din trupul meu pulsa de groază.

O, ceruri! strigam în sinea mea. Nu eram credincios, dar acum simțeam nevoia disperată de a mă arunca la picioarele unei puteri divine.

Am oprit un taxi, dar imediat mi-am cerut scuze și l-am lăsat să plece. Mi se făcuse dintr-odată frică să mă trezesc închis într-o cutie doar cu șoferul. Mi-era groază ca nu cumva, odată ce o lua din loc, șoferul să se întoarcă spre mine și să descopăr că avea chipul tatălui meu.

Ai văzut prea multe filme de groază, mi-am zis. Apoi mi-am dat seama că lumea mă privea ciudat.

M-am grăbit spre stația de metrou Tawara-machi. Învins de neliniște, am privit înapoi, de teamă să n-o văd pe mama alergând în urma mea.

Dar nu era nimeni în spate.

Pe seară a venit furtuna.

Priveam fulgerele și rafalele din barul de la ultimul etaj al unui hotel zgârie-nori. Ploaia se năpustea peste geamuri înnegurându-le, iar în spatele lor scăpărau fulgere. Scânteierile care săgetau văzduhul se vedeau ușor estompat, lucru care mă irita puțin. Îmi venea să fac țandări geamul uriaș, ca să văd săgețile vii de lumină. Simțeam nevoia să mă detașez de tot ce e ambiguu, opac, cuprins de întuneric. Voiam să mă cufund într-o lume radioasă, de o limpezime pură. Evitasem barurile subterane sau cele de la parter și venisem aici în căutarea unui loc luminos, dar odată cu apropierea norilor de furtună și căderea nopții, întunericul punea treptat stăpânire și pe refugiul meu de la înălțimi.

Îmi era teamă să mă întorc în casa pustie. Sigur, nu casa în sine mă speria. Eu eram cel de care îmi era frică. Știam asta. Mă simțeam complet pierdut, incapabil să scap de imaginea halucinantă a părinților mei morți, care îmi apăruseră în fața ochilor așa cum îi știam din copilărie.

Chiar nu părea să fie o halucinație. O văzusem pe mama cu ochii mei, la fel de clar cum vedeam și paharul din fața mea. Cum puteam să cred că fusese o iluzie? M-a servit cu bere și ameteala de pe urma alcoolului o simțisem până mai adineauri.

Fusese totuși o halucinație. Așa ceva nu avea cum să fie real.

Problema era că nu găseam în mine puterea de a destrăma singur acea fantasmă și de a mă vindeca. Mă simțeam cumplit de neajutorat. Faptul că îmi pierdusem părinții la doisprezece ani lăsase cu siguranță urme adânci asupra mea. Însă mereu am crezut că și cei care cresc alături de părinți au parte în viață de un alt fel de traume și că, prin urmare, eram pe picior de egalitate cu restul lumii. Ceea ce contează e cum reușești să le controlezi și să te împaci cu ele ca om matur, iar în ceea ce mă privea, consideram acest capitol încheiat. Nu îmi imaginaseam vreodată că aș putea primi o asemenea lovitură. Poate că

aceste halucinații erau menite să umple golul lăsat de pierderea părinților la o vârstă atât de fragedă, deși la nivel conștient eu nu credeam că aş avea asemenea nevoi. Dar dacă mă gândeam la ce alinare simțisem cât fusesem alături de ei, însemna că în subconștient tânjeam după aceeași afecțiune. Nu puteam să nu remarc faptul că halucinațiile apăruseră în contextul singurătății rămase în urma divorțului, dar din punctul meu de vedere, asta nu explica deloc lucrurile.

Au cum să existe halucinații atât de reale? Dacă acelea erau halucinații, atunci și barul în care mă aflam, și hotelul, și tunetele, și fulgerele, și potopul, toate erau halucinații. Eram sigur în aceeași măsură că mama, așa cum o văzusem azi la prânz, tata din seara aceea, obiectele și oamenii care mă înconjurau acum se aflau cu adevărat lângă mine. Îmi era imposibil să-mi șterg această impresie.

Trebuia să abordez totul cu calm.

Deși nu voiam să recunosc, acesta era probabil un semn că mă aflam în pragul unei căderi nervoase, o culminație a stării mele psihice fragile. Dacă așa stăteau lucrurile, trebuia să fac ceva s-o previn.

Gata cu băutura! Trebuia să mă duc acasă și să mă apuc de lucru. Primul zid de apărare în lupta cu halucinațiile era să-mi mențin ritmul de viață neschimbat.

Am luat un taxi și m-am întors acasă.

Când m-am dat jos din mașină, ploaia se oprise și luna scălda în lumină parcare goală.

Cât am urcat cu liftul mi-am propus să aprind mai întâi toate luminile din casă, de la lampadar și veioza de la capul patului, până la becul din baie.

Apoi trebuia să-mi înfrâng teama. Vocea mamei încă îmi ardea tâmpile: „Cine a mai auzit ca un copil să-și întrebe părinții cum îi cheamă?”

Am deschis ușa apartamentului cufundat în beznă și am aprins lumina din sufragerie. Și pe cea din dormitor, și veioza de la capul patului, și becul din hol, și lampadarul.

Apoi m-a cuprins panica.

Nu se aprindea lumina de la baie. Am apăsat întrerupătorul de nu știu câte ori, dar fără succes. În acel moment am simțit o prezență stranie plutind în încăpere. Am încremenit de spaimă, așteptând ca din cadă să apară o mână grotescă, apoi cotul, chipul și întregul trup al unui monstru amenințător.

Cu gura deschisă, am tras adânc aer în piept și am trântit ușa, abținându-mă din toate puterile să urlu.

Mă purtam prosteste. S-a ars becul, asta-i tot. La ce tot tremuri? îmi spuneam, dar o vreme n-am fost în stare să mă clintesc din loc. Încremenit, am auzit ceva. Un sunet. De unde venea? A, soneria! Soneria din hol. Nu e nimic ciudat! am încercat să mă liniștesc. A venit cineva care sună la sonerie. Nu-i nimic anormal. Dar... cine să fie? Dacă e tata, ce mă fac? Dacă e mama?

M-am apropiat de interfon. Mi-am dat seama că eram în continuare sufocat de groază și asta mă scârbea. „Vino-ți în fire!“ am murmurat eu și am ridicat receptorul.

— Sunt eu, Kei.

Vocea ei m-a umplut de bucurie.

Am deschis ușa și am dat de Kei, îmbrăcată cu o bluză verde pal și o fustă galbenă.

— Pot să intru? mă întrebă ea, plecându-și ușor capul într-o parte.

Nu i-am povestit ce mi se întâmplase.

Nu știam cum ar reacționa altcineva într-o astfel de situație. Poate că eram excesiv de precaut. La gândul ăsta, mi-a venit de nu știu câte ori să-i povestesc totul dintr-o suflare, dar de fiecare dată mi-am înghițit cuvintele.

Dacă aș fi fost jefuit, de exemplu, era altă poveste.

Poate că halucinațiile erau o slăbiciune de-a mea și nu voiam ca ea să mă vadă îngrozit de un lucru pe care nu-l înțelegeam.

Kei mi-a spus că tocmai mă văzuse de la fereastră intrând în bloc și că păream palid și cumplit de obosit. Am încercat s-o păcălesc, că arătam palid în lumina lunii și că nu eram cătuși de puțin obosit. Kei avea treizeci și trei de ani, iar eu, un bărbat cu cincisprezece ani mai în vârstă, încercam să-mi ascund oboseala.

— Zici tu? răspunse Kei din brațele mele. Era totuși ceva ciudat...

— Și în jurul meu plutea cumva un aer fantomatic?

Am spus-o ca pe o glumă, dar o întrebasem pe jumătate în serios. Se știe câtă intuiție au femeile.

— Cam așa ceva. Știu că sună sinistru, dar parcă pășei printr-o altă dimensiune.

— Ca o vedenie?

— Da, ca o vedenie. Când am sunat la sonerie, n-aș fi băgat mâna-n foc că o să te găsesc acasă.

— Și acum tot vedenie sunt?

— Deloc. Ți se vede și părul din nas.

Am izbucnit amândoi în râs și ne-am îmbrățișat.

— Nu e voie, îmi zise ea din nou, refuzând categoric să mă lase să-i văd sau să-i ating pieptul.

I-am cuprins din nou coapsele darnice, albe, punctate de o singură

aluniță, și am făcut dragoste.

În seara aceea am aflat că lucra în departamentul de contabilitate al unei firme cu profil alimentar și că se născuse într-un sat, la o oră distantă cu autobuzul de Toyama.

În după-amiaza zilei următoare, m-am dus într-un bar cu biliard în care petrecusem o oră întreagă documentându-mă, în urmă cu câteva zile, și am stat acolo singur până noaptea târziu. Nu promisem nici o înștiințare că proiectul fusese aprobat oficial, dar mă rugaseră să mă apuc deja de primul episod, pentru că, dacă așteptam până se dădeau toate aprobările, s-ar fi întârziat cu filmarea.

Producătorul avea încredere în proiect și era convins că o să se concretizeze, atâta timp cât nu întâmpina vreo obiecție mai importantă din partea sponsorilor. Dacă ar fi fost vorba de un așa-zis subcontractor, adică de o casă de producție din afară, nu m-aș fi apucat de scris înainte să se dea aprobarea oficială, pentru că adesea se întâmplă ca un proiect să cadă din cauza postului de televiziune, chiar dacă pare la un pas de finalizare. Însă în acest caz, era vorba de o producție proprie a postului și, atâta timp cât se primise undă verde de la departamentele de producție, administrativ și financiar, asta era ultima mea sesiune de documentare înainte să mă apuc de scris.

A doua zi, dis-de-dimineată, am început să scriu.

După nouă seara am primit un telefon de la Kei. Mă întreba dacă am chef să bem ceva și să ronțaim niște țigar prăjit.

Reușisem să umplu cincizeci și trei de pagini a două sute de semne din prima zi de lucru și eram foarte binedispus. Am stat și am băut la mine până la unsprezece, apoi ne-am despărțit doar cu un sărut. Aveam chef de sex, dar Kei m-a refuzat.

— Nu vreau să crezi că mă gândesc la sex de fiecare dată când te sun.

— Nu cred așa ceva, am răspuns eu și, gândindu-mă că la vârsta mea oboseala și-ar fi spus cuvântul a doua zi, am lăsat-o în pace, fără să protestez.

Am sărutat-o la plecare, înainte să deschid ușa, am sărutat-o încă o dată pe hol și am petrecut-o cu privirea până a intrat în lift.

A doua zi m-am trezit la șapte, iar la opt m-am apucat de scris. Până seara umplusem șaiszeci și opt de pagini. Aveam în total o sută douăzeci și una de pagini, care în mod normal ar fi ajuns pentru un episod, însă acest serial trebuia să aibă mult dialog. Având și schimburi rapide de replici, intuiția îmi spunea că mai aveam nevoie de vreo patruzeci de pagini, chiar dacă mai intrau și scene cu tenis sau biliard, în care nu se vorbea.

Epuizat, am luat cina într-un restaurant italianesc din apropiere și am închiriat o casetă video cu ultimul film al lui Eddie Murphy. Mi-am turnat niște bere și am pus caseta, dar am adormit pe canapea și m-am trezit după miezul nopții, când m-am trântit în pat încercând să nu mă gândesc la tâmpenii. Am dormit bine. Îmi petrecusem întreaga zi cufundat în lucru și reușisem să-i las în urmă pe părinții mei.

În cea de-a treia zi am încheiat primul episod, la o sută șazeci și cinci de pagini. Era poate puțin cam lung, dar pentru un episod-pilot e nevoie de multe precizări cu privire la personaje, amplasament și clădiri, așa că, fără partea explicativă, mai rămâneau probabil mai puțin de o sută șazeci de pagini de replici propriu-zise.

Aveam o viteză de zile mari. Mi se întâmpla uneori să scriu doar trei pagini într-o zi întreagă, pe care apoi să le arunc, iar când povestea se repeta mai multe zile la rând, începeam să iau serios în calcul o reorientare profesională. De data asta însă, debordam de energie. Scriam cu o ușurință fantastică și orice personaj mă apucam să schițez, prindea viața numaidecât.

Era de-abia trei după-amiaza. Mai rămânea să-l recitesc și să mă ocup de corecturi, dar m-am hotărât să le amân pe a doua zi.

Dacă îl lăsam să dospească, problemele îmi săreau în ochi mai ușor.

Pe de altă parte, nu voiam să stau singur acasă. Kei încă nu se întorsese de la muncă și nu aveam pe cine să sun pe nepusă masă, ca să-mi țină companie la trei după-amiaza.

Mai demult, obișnuiam să o scot pe nevastă-mea la un film în asemenea momente, dar bucuria de a finaliza un manuscris era, la urma urmei, doar bucuria mea și am înțeles că ea nu o împărtășea. De atunci m-am străduit să nu mi-o mai manifest deschis. De aceea trebuia să am grijă și față de Kei.

Mă bucuram că lucrasem cu spor la episodul-pilot, dar nu era numai asta. Era o bucurie diferită de cea pe care o simțeam la finalizarea unui proiect de sine stătător, pentru că acum știam că avea și o continuare. Eram convins că o să întreacă așteptările producătorului și ale regizorului. Proiectul nu mă entuziasmase de la bun început, dar odată ce m-am pus pe scris, am reușit să mi-l apropiu. Am izbutit să antrenez personajele și povestea în direcția în care voiam.

M-am dus în Ginza și am băut o bere, într-un restaurant gol la ora aceea.

Apoi gândurile mi s-au îndreptat agale către părinții pe care îi îndepărtasem de mine. În acel moment, mama și tata mi-au zâmbit. Evident, nu erau în berărie. Îi simțeam în sufletul meu, privindu-mă

liniștiți.

„Te așteptăm! Ai grijă de tine!“ îmi răsună în minte vocea mamei.

Lăsasem frica să mă înghită, dar dacă stăteam să mă gândesc bine, mama și tata nu făcuseră absolut nimic care să mă rănească. Poate că dacă m-aș fi lăudat în fața mamei că am terminat cu bine proiectul, ar fi stat și m-ar fi ascultat bucuroasă.

Sigur că e un lucru bizar și că e foarte posibil ca totul să nu fie decât o halucinație de-a mea, dar, la urma urmei, ce e rău în a mă lăsa pradă ei? m-am întrebat.

Dacă halucinațiile m-ar fi urmărit în permanență, și acasă, și cât lucram, ar fi trebuit să urmez un tratament medical pentru a le alunga, dar de ce să fug de niște halucinații pașnice, care nu apăreau decât atunci când mergeam în Asakusa și care, mai mult, mă alinau și îmi dădeau putere?

Cuvintele pe care mi le adresase femeia aceea la plecare îmi confirmaseră că era mama mea. În plus, încă nu apucaserăm să stăm deloc de vorbă ca între părinte și copil.

Ideea ca niște părinți de treizeci și ceva de ani să aibă un fiu de patruzeci și opt ținea de domeniul fantasticului, dar dacă halucinațiile mele făceau posibil acest lucru, eu eram dornic să mă las pradă lor. Frica îmi dispăruse ca prin minune. În fața ochilor nu aveam decât chipurile fericite ale părinților mei, întâmpinându-mă cu brațele deschise.

Nu pot spune că nu știam ce înseamnă să văd chipul fericit al unui om care să mă accepte cu inima deschisă. Trăisem acest sentiment pentru scurt timp, alături de soția și de fiul meu, cât fusese bebeluș. Din acest punct de vedere, nu mă simțeam mai puțin norocos decât restul lumii. Cu toate astea, să tânjesc după chipurile zâmbitoare ale părinților și să-mi provoc chiar și halucinații era poate slăbiciunea mea ascunsă.

Dar dacă suprimam această slăbiciune, nu-i făceam oare să dispară și pe părinții mei, care prinseseră viață în Asakusa? Chiar dacă erau acolo când îi vizitam, iar în restul zilelor păreau să-și vadă de treburile lor, nu era totuși posibil ca ei de fapt să nu existe decât atunci când intrau în contact cu mine? Mi i-am imaginat ca pe niște figuri de ceară încremenite în plină acțiune. Dacă eu eram singurul care le insufla din nou viață?

M-am ridicat, am ieșit în strada scăldată de razele soarelui și am oprit un taxi.

Am cotit pe alee și, când am început să urc scara exterioară, m-a cuprins din nou un val de teamă. M-am oprit înainte să ajung în capul scărilor.

Oare ce anume erau de fapt cei doi?

Erau ratoni, sau vulpi?

Tata murise la treizeci și nouă de ani, iar mama la treizeci și cinci. Era absolut imposibil ca în această clădire să trăiască părinții mei, așa cum fuseseră cu treizeci și șase de ani în urmă.

Oricât de incertă ar fi realitatea, există totuși lucruri verosimile și lucruri neverosimile, iar atunci când un bărbat de patruzeci și opt de ani nu mai reușește să facă distincția între ele nu înseamnă că e distrus? Faptul că am îmbrățișat cu atâta ușurință irealitatea și am venit cu taxiul până aici, cu sufletul la gură, e din cauză că nu-mi mai pasă de viața mea? m-am întrebat.

Nu mi se părea deloc că ar fi așa.

Reușisem să mă concentrez excelent la scenariul primului episod, rezultatele nu fuseseră deloc dezamăgitoare, avusesem chiar puterea să mă bucur de ele, deci nu mi se părea că mă lăsasem furat cu totul de irealitate, împins de disperare.

Dar dacă urcam până în capul scărilor și traversam coridorul de la etaj, în ultimul apartament erau părinții mei – sau cel puțin doi oameni care, nu mă îndoiam, împrumutaseră numele și înfățișarea lor. Prezența lor era atât de vie, atât de plină de nostalgie și savoare, încât până la urmă nu am mai reușit să mă împotrivesc forței care mă trăgea înspre ei.

Poate că mă adânceam cu fiecare pas într-o mlaștină înfricoșătoare, dar dacă făceam acum cale-ntoarsă, la ce mi-ar fi ajutat? Un om cu mintea sănătoasă ar fi evitat aceste scări cu orice preț. Dar eu ce aveam de câștigat apărându-mi normalitatea? Ce mă aștepta la urmă, dacă nu doar o viață derizorie?

Am urcat până la etaj.

Doar câțiva pași mă mai despărțeau de mama și de tata.

La gândul ăsta, un sentiment de stinghereală m-a furnicat prin tot corpul. Cu fiecare pas, picioarele începeau să-mi tremure. Cum o să fie oare? Să mă aflu față în față cu ei, să ne recunoaștem și să vorbim ca părinte și copil?

Aveam multe să le spun. Voiam să le povestesc tot ce mi se întâmplase, tot ce trăisem de la doisprezece ani până acum.

— Hideo! m-am auzit eu strigat din spate.

Era vocea tatălui meu. Nu am putut să mă întorc imediat spre el, pentru că înghețasem.

— Ce-ai încremenit aici?

Vocea s-a apropiat, am simțit o bătaie ușoară pe umărul drept, iar în clipa următoare, tata s-a strecurat pe lângă mine și s-a îndreptat către ușă.

— Ce zici, facem niște pase? mă întrebă el, fără să se întoarcă spre mine.

— Unde?

Dar tata intrase deja în casă. L-am urmat și, ca mai înainte, m-am oprit în ușa lăsată deschisă ca să intre aer.

— Avem unde, prin zonă?

— Ia uitate! Când ai venit? mă întâmpină veselă mama, aplecată la chiuveță.

— Stătea afară ca popândăul, zise tata râzând, sprijinit de fereastra din fundul camerei. Desfăcea un pachet de țigări, prin urmare tocmai fusese să-și cumpere.

— Bună ziua!

Începeam să am tonul copilului de doisprezece ani.

— Ei, hai, intră! îmi zise mama.

— Intră, intră! îi ținu tata isonul.

— O dată am ieșit să facem pase în piațeta din fața Teatrului Internațional, am zis eu, descălțându-mă.

— Nu doar o dată!

— Ba da, tocmai de-asta îmi și amintesc atât de bine. Îmi doream mult de tot să ne mai jucăm. Numai la asta îmi stătea gândul!

— Păi atunci, mergem?

— Hai, duceți-vă! ne îndemnă mama.

— E vreun parc prin împrejurimi?

— Ce-are dacă mergem pe drum, în spate?

— Păi avem cum?

— Toate magazinele au obloanele trase. Până pe șapțișpe ale lunii orașul e pustiu.

Avea dreptate. Era august și Tōkyōul părea părăsit, pentru că

toată lumea pleca în perioada sărbătorii Bon. Mi se păruse mie berăria cam prea goală, dar mă gândisem că de vină era ora.

Tata a cotrobăit prin fundul dulapului și a scos două mănuși de baseball. Erau vechi și uzate, dar nu mi le aminteam.

— Superbe mănuși!

— A, cu tine am jucat doar cu minge de cauciuc, nu?

Într-adevăr. Avea o minge adevărată de baseball, dar zicea că încă nu e de nasul meu și nu mă lăsa s-o folosesc. Îmi doream enorm să ne jucăm cu ea. Până la urmă, el fiind foarte ocupat, am apucat să ne jucăm o singură dată cu mingea de cauciuc. Era mult mai doritor să joace baseball cu tovarășii lui de la restaurantul de *sushi* și nu-i acorda prea multă atenție propriului copil.

— Dăm o fugă, atunci! am zis eu.

— V-aștept!

Mama ne-a condus până la ușă, iar eu și tata am ieșit în spatele blocului. Am descoperit însă că nu ne puteam da pase în stradă, chiar dacă majoritatea magazinelor aveau obloanele trase și era mai puțin trafic decât de obicei.

— Asta e, ce să-i faci! Hai încoace atunci, a zis tata și a luat-o hotărât înainte.

Mă simțeam minunat. Când eram mic, tata mi se părea iute la mânie și sigur pe el, dar poate că de fapt era genul de om dintr-o bucată, care vorbește fără să se gândească de două ori, dar care, când vede că nu se poate ca el, în loc să se dea bătut, încearcă să găsească altă soluție.

Mă încânta ce descoperisem. Trăiam această bucurie ca un bărbat de patruzeci și opt de ani, dar când am ieșit în strada din fața Templului Honganji și am prins în mănușă prima minge aruncată de tata, am redevenit pe loc copilul de doisprezece ani.

Fusese o pasă excelentă. Avânt bun, control desăvârșit.

— Ești tare, tată!

— Păi da' ce credeai!

Din când în când eram întrerupți de trecători sau de mașini, dar ne-am dat pase aproape o oră. Simțeam că fiecare minge aruncată mai tare sau mai încet îl aducea pe tata mai aproape de mine, după o absență atât de îndelungată. Când venea câte-o mașină, treceam pe marginea drumului și o priveam cum trece. Fără îndoială, erau mașini moderne și mă bucuram să-l văd și pe tata ferindu-se de ele.

— Vine mașina!

— Bine!

Ne-am întrerupt astfel jocul de nenumărate ori și ne-am retras încet-încet către zidul înalt din jurul templului. Savuram fiecare clipă.

— Ce zici, ne întoarcem? O să mă certe maică-ta dacă o lăsăm prea mult singură, taman când ai venit și tu!

Cuvintele lui erau pline de proștețime. Mi-am dat seama că, față de cum mi-i aminteam eu de la doisprezece ani, cei doi se schimbaseră mult. Acum priveam cu încântare mersul tatălui meu și felul cum își îndoia brațele, în care ghiceai gesturile unui mândru artizan.

Acasă, pe măsuța joasă, ne așteptau trei pahare cu bere, fasole verde și *hiyayakko*.

— Ce bine-ar fi dacă am avea un duș! zise mama.

— Unde să-l mai punem și pe-ăla?

Tata se dezbrăcase la bustul gol și se ștergea cu un prosop. Avea pielea albă, dar era bine făcut. Am rămas și eu doar în maiou și m-am spălat la chiuvetă, după ce a terminat.

El a deschis televizorul. Era un meci de baseball din campionatul liceelor.

Ventilatorul se învârtea.

— Hideo, hai încoace! mă strigă mama.

M-am așezat între ei și mi-au turnat bere.

— Azi ești în schimbul de noapte, tată?

— Nu, mi-am dat demisia.

— Da, iar și-a lăsat slujba!

— Nu mă lua la rost! Ce, ți-e teamă că n-o să ai ce mânca?

— Nu, dar...

— Era de-a dreptul revoltător! Eu eram singurul în stare să facă un *sushi* ca lumea, iar restaurantul avea cinci mese, plus locuri la tejghea! M-au rugat să mai rabd luna august, că în septembrie ieșea celălalt din spital. Și cu clienții cum rămânea, între timp? Mi-era imposibil să onorez toate comenzile și-mi ieșea un *sushi* de mai mare rușinea. Iar clienții se plângeau, bineînțeles. E adevărat, clienții din ziua de azi sunt mai indulgenți și nu-și varsă nervii pe tine, dar dacă nu te fac cu ou și cu oțet, asta nu-nseamnă că totul e-n regulă!

— Bine, bine... Hai, lasă gălăgia! Acuma te-ai găsit, când a venit Hideo pe la noi?

— N-ai deschis tu discuția?

Eu eram de-a dreptul euforic. Când au murit, părinții mei nu aveau televizor. Nici fasole verde sau *hiyayakko* nu-și permiteau să pună pe masă în fiecare zi. Ventilatorul era și el nou.

Mă bucur, mamă. Mă bucur, tată, că puteți duce un trai decent.

— Bea cu încredere, că nu e whisky! mă îndemnă tata.

— Da, da, bea fără reținere, că ne permitem, zise mama.

Am golit paharul dintr-o suflare și mama mi l-a umplut la loc.

Aș fi vrut să le cumpăr un duș. Și un aparat de aer condiționat. Le-aș fi adus și câteva duzini de sticle de bere.

Însă nu puteam să fac asta. Aici eram ca pe un platou de filmare: oricât de real părea tot ce mă înconjură, nimic nu era adevărat. Dacă plecam, cei doi ar fi încetat imediat să se miște, ar fi pălit și ar fi rămas fără suflare.

— Ziceai că îți câștigi pâinea din scris? mă întrebă tata.

— Da, scrie scenariu pentru televiziune. Grozav, nu? îl întrerupse mama.

— Ce-i așa grozav? Aștia care scriu habar n-au care-i mersul lumii! Își dau mereu aere, sunt niște lași și, sincer să fiu, nu pot să-i sufăr!

— Cum poți să-i spui așa ceva copilului tău?

— N-am zis că e și el la fel. Voiam să spun că, în general, sunt mulți indivizi de soiul ăsta. Scriitorășilor nu prea le pasă de restul lumii.

Mă distram văzându-l pe tatăl meu cel tânăr făcând pe deșteptul, dar începea să mă roadă un sentiment de zădărnici. Sigur, vorbea exact cum îmi aduceam aminte, dar nu cumva eu îl făceam să spună tot ce spunea?

Oamenii pe care îi aveam în față nu erau părinții mei de mult pierduți, ci rodul imaginației mele, iar cei doi, care erau morți, nu se mai întorceau oricât m-aș fi zbatut eu. Trebuia să pun capăt acestor încercări disperate de a găsi puțină consolare.

Pe de altă parte însă, privindu-i pe cei pe care îi aveam în fața ochilor și care nu aduceau câtuși de puțin a halucinație, mă întrebam cum aș fi putut să pretind că totul e doar rodul imaginației mele.

— Tată, să-ți strâng mâna! am zis eu.

— Deja?

— Mamă, dă-mi și tu mâna!

— De ce, pleci?

— Stai să cinăm împreună! Ce zici?

Dacă și aceste cuvinte le spuneau tot la comanda mea, era foarte trist.

— Nu plec, voiam doar să vă strâng mâna.

— Ei, așa da...

Tata mi-a întins mâna și eu i-am prins-o cu putere. Am simțit și strânsoarea lui. Nu-mi strângeam propria mână.

— Poftim! zise mama și îmi întinse și ea mâna. Era poate puțin aspră, dar era mâna mamei, mai mică și mai moale decât a tatei.

Voiam să-mi imprim în piele aceste atingeri vii, prea intense ca să

poată fi doar o iluzie.

— Auzi, tată, am zis eu, încercând să găsesc ceva care să nu poată fi doar plămuirea mea. Parcă știai să joci cărți, nu? l-am întrebat, amintindu-mi că juca atunci când aveam musafiri.

— Ce-ți veni, așa, dintr-odată?

— Oare le mai avem?

— Da. N-am mai jucat de mult, dar le avem.

— Mă înveți și pe mine?

Eu nu știam să joc cărți. Dacă tata mă învăța un joc pe care nu-l știam și îl mai țineam minte chiar după ce mă despărțeam de ei însemna că tata nu exista doar în imaginația mea.

— Ești scriitor și habar n-ai să joci cărți?

— La un moment dat eram înnebunit după *mah-jong*.

— Ce să jucăm, *koi-koi*?

— Orice, nu contează. *Hachi-hachi* parcă se juca în trei, nu?

— Păi văd că te pricepi!

— Asta e tot ce știu.

— Nu mai bine jucăm *hana-awase*? propuse mama.

Habar n-aveam care era diferența între ele.

— Explicați-mi și mie cum se joacă.

Dacă mă învățau jocul însemna că mama și tata existau independent de mine. N-aș mai fi putut să-i consider o halucinație. Asta ar fi însemnat că trăiau cu adevărat, că îi vedeam în carne și oase.

Tata a scos cărțile de joc din cutia adusă de mama și a început să le amestece cu îndemânare.

— Știi că fiecare carte reprezintă o lună, da?

— O lună?

— Vai de mine! Nici măcar atâta lucru nu știi? Ce-ar fi să dăm asta un pic la o parte? a zis el și a dat un brânci măsuței.

O sticlă de bere era cât pe ce să se verse și m-am grăbit s-o prind. Mama a ridicat măsuța și a mutat-o într-un colț.

— *Hana-awase*, de care a zis maică-ta acum, se mai numește și *bakappana*. Asta fiindcă orice bleg e în stare să-l joace. Ai priceput?

Tatăl meu cel tânăr și mândru s-a ridicat apoi într-un genunchi și a început să-mi explice regulile jocului cu un aer atotștiutor.

---

5. În credința populară japoneză, ratonii și vulpile au puteri magice și se pot preschimba în oameni.

6. Tofu servit rece, cu sos de ghimbir sau ceapă verde.

În seara următoare eram într-o cafenea din Shibuya, așteptându-l pe producător. Când a intrat și a dat cu ochii de mine, s-a schimbat ușor la față.

Și-a mascat imediat reacția cu un zâmbet, dar tot m-a pus pe gânduri. Sigur era ceva legat de proiect.

Lucrul la primul episod mersese foarte bine. Îl scrisesem repede și, când l-am recitit, n-am mai avut nevoie să intervin asupra textului. Mersese cam prea bine. În asemenea momente e imposibil să nu se întâmple ceva.

— Lucrați foarte rapid, îmi zise el.

A comandat un pahar de lapte cu gheață și și-a șters sudoarea de pe față cu un prosopel.

— Am fost într-o pasă bună.

— Mă bucur.

Și totuși îmi evita privirea. Și-a deschis servieta subțire din piele și a scos un plic mare, maroniu.

— Era bine dacă vă spuneam la telefon să vă aduceți ștampila personală.

— Pentru ce?

— Pentru că, mai nou, trebuie să încheiem toate formalitățile înainte de predarea manuscrisului.

A scos din plic contractul meu cu postul de televiziune.

— E un contract standard. Cu excepția onorariului, textul e după tipic. Aplicați ștampila în cele trei locuri marcate cu creionul.

— Deci proiectul este bătut în cuie?

— Desigur. Toți sponsorii au dat undă verde. Îl difuzăm începând cu a doua săptămână din octombrie, iar înainte de asta introducem episodul-pilot. Ieri am dat o fugă la Osaka și am discutat cu Laboratoarele Farmaceutice R. și cum am ajuns înapoi, de la cinci, am avut întâlnire cu cei de la Cosmetice M. Azi-dimineață la zece discutam cu Automobile K. Astea nu sunt lucruri de care să se ocupe

producătorul! Ar fi suficient să meargă cineva de la marketing, dar ei țin morțiș să audă totul direct de la producător. Sunt rupt de oboseală! Îmi cer scuze că nu v-am înștiințat până acum. Programul de lucru va fi destul de încărcat, pentru că începem filmările în prima săptămână a lui septembrie. Sper ca totul să meargă bine.

— Iată primul episod, am zis eu și i-am întins manuscrisul.

— Vă mulțumesc. Îl citesc și, dacă e ceva, mai vorbim la telefon.

Între timp a apărut chelnerița, cu paharul de lapte cu gheață.

Așadar, în momentul de față nu exista nici o problemă. Sau poate că de-abia de acum începeau problemele?

Actrița principală era însărcinată în trei luni și nu știa cine e tatăl copilului. Era însă hotărâtă să-l păstreze. Filmările durau trei luni de zile, la sfârșitul cărora ar fi fost în șase luni și sarcina s-ar fi văzut. Sigur, se puteau folosi haine care s-o mascheze, dar era de preferat să evit scenele cu tenis. În plus, nu se putea ști ce reacție ar avea publicul față de o mamă necăsătorită. Dacă se transforma într-un avantaj era foarte bine, dar exista și posibilitatea să se întâmple exact pe dos. Schimbarea distribuției tocmai acum ar fi ridicat probleme, dar dacă era vorba să se intervină în acest sens, acum era cel mai bun moment și așa mai departe. Știam că dau dovadă de prea multă imaginație, dar mai bine să te aștepți la ce-i mai rău. Așa, loviturile pe care le primești sunt mai ușoare.

— A, și încă ceva! spuse el de parcă tocmai își amintise un detaliu important.

Acum e-acum, mi-am zis.

— Mai aveți ceva să-mi spuneți, legat de primul episod? m-a întrebat el.

— Păi am acoperit cam tot când ne-am documentat, i-am răspuns.

— Bun!

— Deocamdată citiți scenariul.

— Sunteți foarte încrezător.

Și totuși parcă încerca să-mi spună ceva. Nu mă privea în ochi și părea preocupat.

— E vreo problemă? am întrebat eu, forțându-mă să zâmbesc.

— Poftim?

— A intervenit ceva?

— De ce spuneți asta?

— Când ați intrat, nu arătați de parcă absolut totul ar fi în regulă.

Mai exact, când a intrat și a dat cu ochii de mine. Da, când m-a văzut pe mine s-a schimbat la față.

— Ei, nu-i nimic grav, zise el râzând.

— La ce vă referiți?

— N-aș vrea să vă supărați pe mine. Oricum, s-ar putea să-mi fac griji degeaba.

— E o problemă care mă privește?

— Vă simțiți bine... fizic?

— De ce?

— Așa suntem noi, producătorii, mereu speriați să nu se întâmple ceva.

— Mă simt foarte bine.

— Înseamnă că lumina e de vină.

— E ceva în neregulă cu felul în care arăt?

— Da, mi s-a părut că sunteți cam palid. Cel mai rău lucru care mi se poate întâmpla e să-mi clacheze scenaristul. Vă rog să aveți mare grijă de dumneavoastră până terminăm serialul. După aceea, vă privește, puteți da și ortul popii din partea mea...

Ne-am amuzat amândoi, am mai stat puțin la palavre și ne-am despărțit.

Plimbându-mă prin oraș, am încercat să mă privesc în vitrinele magazinelor, dar nu mă vedeam destul de bine cât să-mi dau seama dacă sunt palid. Eu unul nu mă simțeam deloc obosit.

Cu o seară în urmă luasem cina cu mama și cu tata, apoi plecasem și pe la unsprezece eram deja în pat. La nouă dimineața mă apucasem de revizuit scenariul, iar într-o oră și jumătate treaba era terminată.

E ridicol! mi-am zis eu în gând.

Și totuși povestea nu-mi dădea pace.

Părinții mei aparțineau lumii de dincolo și nu era imposibil ca un om care interacționa cu astfel de prezențe să fie sec de forță vitală. Asemenea exemple sunt lesne de găsit în legende sau în romane.

Când mă bărbierisem înainte să plec de-acasă, nu mi se păruse că aș fi prea palid, dar nici nu m-ar fi mirat să descopăr că îmi pierdusem puțin culoarea din obraji.

Voiam să mă uit cât mai repede într-o oglindă ca să mă lămuresc, dar nu pentru că mi-ar fi fost teamă. Din contră, aveam un straniu sentiment de pace. Ceva îmi spunea că, în spatele nonșalanței lor, mama și tata făcuseră un sacrificiu uriaș ca să poată fi din nou alături de mine. Dacă pentru a-i răsplăti trebuia să-mi pierd din vitalitate, târgul era ca și făcut. Din contră, m-aș fi simțit chiar ușurat. Voiam să-mi văd cât mai repede chipul palid în oglindă și să mă liniștesc. Mama și tata îmi dăruiau oricum prea mult.

Mi-am adus aminte de un restaurant cu specific indian unde fusesem de mai multe ori. Lângă casa de marcat se afla o oglindă mare.

Era cam devreme, dar mi-am propus să iau cina acolo și apoi să mă duc acasă. Dacă începeau să difuzeze serialul din a doua săptămână a lui octombrie, aș fi vrut ca în cursul lunii august să mai scriu trei episoade. Asta însemna un episod la cinci zile. Ei, în sfârșit o provocare! mi-am zis eu și am schițat un zâmbet. Era clar că nu-mi pierdusem nici un strop din vitalitate. Am intrat în restaurant și m-am privit în oglindă: nu păream deloc palid.

— Arăți îngrozitor! mă întâmpină Kei.

Venise pe la mine puțin după nouă seara.

— Cum adică?

Am fost șocat de vorbele ei, fiindcă mă mai uitasem o dată în oglindă, după ce ajunseseam acasă, și nu observasem nimic ciudat.

— Nu mă tachina, să știi că nu-mi place! am zis eu și m-am dus la baie.

Am aprins cele două becuri de o sută de wați și mi-am examinat din nou chipul în oglindă.

— Recunosc că am mai îmbătrânit, dar nu mi se pare că arăt chiar atât de rău.

Kei a venit lângă mine. Privirile ni s-au întâlnit în oglindă.

— Sigur că am pungi sub ochi, dar le am de ceva vreme. La ce te aștepți de la un om de patruzeci și opt de ani, care trăiește la oraș? Nu e normal să fie un pic mai palid?

— Mă rog... zise Kei. Aseară te-am văzut de la geam când te-ai întors.

— Și eu m-am uitat la fereastra ta.

— Era întuneric, nu?

— Am crezut că încă n-ai ajuns acasă.

— Stau mult și mă uit pe geam. Uneori sting lumina, pentru că nu vreau să mă dau de gol că sunt singură.

— Puteai să dai un semn.

— Mi-a fost teamă.

— De mine?

— Păreai foarte palid.

— Stai așa! Uită-te acum la mine, dacă zici că sunt palid! Sigur, nu sunt rumen în obraji ca un surfer, dar în nici un caz nu sunt palid. Așa am fost dintotdeauna. De obosit, nu sunt obosit, deci n-ai absolut nici un motiv de îngrijorare. Te rog să nu mă mai sperii!

— Păi în cazul ăsta, înseamnă că nu te vezi, zise Kei, uitându-se fix la mine. Tu chiar nu vezi cât de epuizat arăți?

— Cum adică, epuizat? Mai degrabă tu ești palidă! m-am răstit eu la imaginea lui Kei din oglindă. Mă văd foarte bine. Uite, ridic mâna dreaptă și o cobor. Te iau după umeri. Mă ciupecsc de nas cu mâna

stângă și scot limba, am zis eu și am scos limba. Dacă nici asta nu se vede, atunci la ce ne uităm acum?

— Nu te mai prosti!

Privirea lui Kei era extrem de serioasă.

— Nu am chef să mă protestesc, dar nici nu pot să fiu din cale-afară de serios. Sunt sănătos tun. Mi-e bine și te doresc foarte tare.

Am sărutat-o. Kei a dat să protesteze și să se opună, dar s-a înmuiat imediat. Când i-am dat drumul, m-a întrebat:

— Sigur nu s-a întâmplat nimic? Nimic ieșit din comun?

— Cum adică? am replicat eu, deși înțelesesem ce voia să spună.

Dacă îi povesteam acum de părinții mei, s-ar fi repezit să pretindă că înțelegea despre ce era vorba și i-ar fi catalogat drept spirite malefice. Nu voiam deloc să-i văd pe părinții mei tratați ca pe niște duhuri care trebuie alungate.

— Nimic straniu? mă întrebă ea din nou.

— Nu. Nu-mi vine nimic în minte.

— Minți.

— De ce crezi asta?

— Pentru că nu știi să minți.

— La cât de urât te uiți acum la mine, îmi vine să-mi cer iertare și pentru minciunile pe care nu le-am spus.

— Nu te mai eschiva atât! Sunt convinsă că e ceva grav.

— Cât mă bucur să te aud vorbind așa...

— Nu schimba vorba!

— Nu mi-am dat seama că îmi duci grija.

— Nu e și firesc? Sau poate mă înșel?

— Cu ce?

Kei a ezitat și și-a ferit ușor privirea, apoi și-a ațintit-o din nou cu intensitate asupra mea.

— Credeam că suntem împreună, zise ea.

— Și eu. Doar că...

— Doar că ce?

— Eu nu pot să pretind așa ceva.

— De ce nu?

— Între noi e o diferență de cincisprezece ani.

— Mă bucur că mă consideri prea tânără la treizeci și trei de ani, dar și eu am un handicap. Nu-ți mai face atâtea probleme. Suntem împreună?

— Da.

— Mă săruți și în altă parte decât în baie?

Ne-am mai sărutat o dată prelung, apoi ne-am întors în sufragerie.

Am considerat încheiată discuția despre paloarea mea, însă când

ne-am așezat pe canapea și am dat s-o mângâi, evitându-i pieptul, Kei s-a crispat toată.

— Nu te mai ascunde!

— Nu ascund nimic.

— Atunci răspunde-mi la o întrebare.

— Zău, n-ai de ce să-ți faci griji!

— Chiar nu te vedeai obosit în oglindă?

— Nu există om de patruzeci și opt de ani care să nu fie obosit.

— Ai cearcăne și ești tras la față, zise ea privindu-mă.

Am rămas tăcut câteva clipe, uitându-mă la ea.

— Așa arăți și acum, așa arătai și în oglindă.

Citisem odată un roman cu un om sănătos căruia cei din jurul lui îi tot spun că e bolnav, până se îmbolnăvește cu adevărat, dar nu credeam că asta urmărea Kei. Totuși, cel puțin din câte văzusem eu, nu aveam cearcăne și nici nu eram tras la față. Dimpotrivă, parcă mă mai îngrășasem puțin. Prin urmare, întrebarea era care dintre noi vedea ceva ireal. Părerea lui Kei era cea dominantă, pentru că și producătorul îmi spusese că nu arăt bine.

Stăteam pe gânduri, nemișcat. Kei rămăsese și ea nemișcată.

Un val de spaimă cumplită a început să-mi răscolească măruntaiele.

Dacă ce vedeam în oglindă nu era înfățișarea mea reală, atunci chiar nu-mi mai puteam evalua starea. Era posibil ceva atât de absurd? Dar deja se întâmplau lucruri absurde, pe care nu puteam să le neg pe motiv că nu erau de bun-simț.

— Bine, îți spun, am cedat eu. Îți spun, dar să n-o iei ca pe ceva înspăimântător.

Kei a încuviințat în tăcere.

— Pentru mine nu contează decât fericirea pe care o simt acum. Bine, poate că sunt epuizat, dar există multe alte lucruri care mă obosesc și, în comparație cu ele, întâmplarea asta chiar nu are de ce să-ți creeze temeri. Ce mi s-a întâmplat a fost un lucru minunat, deși trebuie să recunosc că și ireal.

Am început să-i povestesc, pornind de la seara în care îl întâlnisem pe tata în sala de spectacole. Kei nu a afișat nici un fel de expresie incredulă. Poate că și-o ascundea, de teamă ca nu cumva să-mi întrerup povestirea la jumătate. În orice caz, interesul cu care mă asculta era vizibil.

Chiar dacă ne consideram un cuplu, încă nu petrecuserăm prea mult timp împreună. M-a impresionat cu câtă perseverență insistase să afle motivul pentru care eram slăbit. Poate că sună a înfumurare din partea mea, dar mi s-a părut un gest dragăstos.

Mi-am dat seama atunci că de multă vreme nu-i mai păsase cuiva de mine atât de tare. Dar n-o spun ca să mă plâng. Nici mie nu-mi mai păsase cu adevărat de alții de mult timp, deci nu aveam cum să mă aștept la prea multă grijă din partea lor. Doar că mă încerca un sentiment de vinovăție la gândul că, pentru mine, mângâierea pe care mi-o oferea Kei era ca o apă care ostoiește un gât însetat.

De ce? Pentru că aseară eram înconjurat de grija și de dragostea părinților mei.

Într-un fel, vedeam grija lor ca pe o iluzie, iar dragostea lui Kei ca pe o realitate, lucru care mă făcea să mă simt vinovat.

Și totuși, aseară, când am ajuns acasă, am recapitulat jocul de cărți învățat de la tata și am citit în enciclopedie că lunile și cărțile de joc corespund întocmai, așa cum îmi explicase.

Povestindu-i lui Kei toate cele întâmplate, mi s-a părut din nou de neconceput ca mama și tata să fie cu adevărat în Asakusa.

Cât am fost căsătorit, fiecare pas pe care îl făceam era legat într-un fel sau altul de soția mea. Și atunci când eram liber să fac ce vreau, tot mă gândeam în permanență cum să-mi motivez acțiunile. Chiar și după ce ne-am despărțit, sentimentul acela de încorsetare nu mi-a dat pace o vreme, dar îmi amintesc ce sentiment copleșitor de libertate am avut într-o bună zi, când mi-am dat seama că nimeni nu-și mai băga nasul în treburile mele.

A doua zi după ce i-am povestit lui Kei despre cele întâmplate în Asakusa, am resimțit încorsetarea care mă afectase pe vremuri alături de soția mea. Senzația de a încerca să fac ceva pe ascuns.

Mă gândeam la o escapadă în Asakusa, fără știrea lui Kei.

— Promite-mi! îmi zisese Kei. Promite-mi că nu te mai duci acolo niciodată!

Mi-a adus nenumărate argumente logice, cărora nu mă puteam opune.

Chiar dacă nu aveau intenții malefice și nu voiau să mă rănească în vreun fel, mama și tata erau morți de multă vreme. Morții au puterea de a zdruncina din temelie lumea celor vii prin simpla lor apariție și înțelegeam perfect dorința lui Kei de a mă proteja, pentru că era și dorința mea. Doar că nu puteam să-i privesc pe mama și pe tata ca pe un rău care trebuia exorcizat.

— Dar nu poți pretinde că prezența lor e cu totul benefică. Uite cât ești de slăbit! Ai speria pe oricine cu ochii aștia înfundați în orbite.

În ziua aceea, de dimineață, mă privisem în oglindă și nu mă văzusem deloc slăbit.

— Te rog să mă crezi! insistase Kei. Ești îngrozitor de palid.

Se întâmplă des ca declinul cuiva, atât de vizibil altora, să nu fie perceput de persoana în cauză. Poate că aș fi avut ceva de învățat din asta, dar n-aveam nici un chef să-mi țină morală o oglindă.

— Hai, arată-mă! i-am zis eu oglinzii. Arată-mă așa cum sunt cu

adevărat!

Însă oglinda m-a înfățișat doar ca pe un om plin de vitalitate. Atunci mi-am propus să-i vizitez pe mama și pe tata pentru ultima oară.

„Mai vino pe la noi!“, „Vino cât de curând!“ mă rugaseră părinții mei și eu le promisesem: „O să vă vizitez cât pot de repede“. Mi se părea nedrept ca totul să se termine aici. Ei mă așteptau răbdători în casa din Asakusa, când ar fi putut probabil să dea buzna și la mine-acasă, dacă ar fi vrut. Să renunț la ei fără nici o vorbă ar fi fost un gest de autoapărare extrem de egoist. Și ce dacă mă mai istoveam un pic? Merita să-mi abandonez părinții ca să-mi ocrotesc sănătatea? Era viața mea atât de importantă? Aveam dragostea lui Kei, dar nu mă mai puteam încrede în dragostea dintre un bărbat și o femeie.

Același lucru îl simțeam și față de dragostea părintească, dar acum părinții mei trăiau doar pentru mine. Îi vedeam neajutorați, sortiți să dispară în momentul în care eu nu le mai acordam atenție. Voiam să-mi iau măcar rămas-bun de la ei.

În seara aceea mi-am încălcat promisiunea față de Kei.

Am petrecut o bună parte a după-amiezii schițând planul pentru al doilea episod. Când am terminat, i-am telefonat lui Kei ca să mă conving că nu era acasă, apoi m-am pregătit să ies. Mă urmărea însă senzația că ea mă privește de undeva și, ca să scap de impresia asta, mi-am zis: „Ce-ar fi să merg să mănânc ceva bun?“ cu voce tare și am ieșit pe hol.

Știam că în acel moment Kei era în fața unui calculator, în departamentul de contabilitate al firmei din Tsukiji, și că nu mă putea ține sub observație până nu ieșea de la serviciu. O și sunasem ca să mă conving că nu era acasă, deci stomacul meu n-ar fi trebuit să se strângă în momentul în care s-au deschis ușile liftului și n-ar fi fost deloc nevoie să mă cocoșez sub fereastra lui Kei când am ieșit din bloc. Însă exact asta am simțit și am ajuns în stradă furișându-mă.

Mi-a trebuit surprinzător de multă voință ca să-mi încălc promisiunea față de ea. Însemna asta oare că o iubeam pe Kei mai mult decât credeam? În taxi, în drum spre Asakusa, mi-am amintit de privirea serioasă cu care încerca să-mi smulgă promisiunea și de coapsele ei albe.

— Tată, e Hideo! am auzit-o pe mama strigând de sus, când am dat să urc scara exterioară.

Mi-am ridicat privirea și i-am întâlnit chipul zâmbitor. Se pregătea să iasă la cumpărături. Mi-a făcut un semn din cap și a dispărut. Îi mai auzeam doar vocea.

— A venit Hideo, tată!

Aș fi vrut să-i atrag atenția că deranja vecinii dacă vorbea prea tare, însă chiar nu știam dacă alții puteau să-i audă vocea.

Când am ajuns la etaj, mama stătea în dreptul ușii. M-a întâmpinat cu un zâmbet cald, primitor.

— Bine-ai venit!

— Bună ziua! i-am răspuns, zâmbind și eu.

— Eu dau o fugă la cumpărături, dar e tata acasă.

Am trecut pe lângă ea și, când m-am uitat înăuntru, l-am văzut pe tata ridicându-se în capul oaselor, cu un evantai în mână.

— Hei!

— Ziua bună!

— Bei o bere?

Tata s-a ridicat iute și a deschis frigiderul.

— Mai bine o păstrăm pentru masă.

— Nici să n-aud! De la prânz îmi arde buza după o bere, dar n-am vrut s-o aud iar pe maică-ta bombănind, așa că am băut apă. M-am umflat tot.

La televizor era din nou un meci de baseball din campionatul liceelor.

Ne-am așezat turcește în fața ecranului și ne-am băut berile.

— Ai mai exersat?

— La ce?

— La jocul de cărți.

— N-am avut timp.

— Te ții prea ocupat la vârsta ta. După ce-o să mai îmbătrânești, nimic n-o să ți se mai pară palpitant.

— Mi-ar plăcea să jucăm *oicho-kabu* în trei.

— Hai c-o să te menajez, ce să fac! Mă simt vinovat că unicul meu copil a ajuns la vârsta asta fără să știe măcar florile.

Tata mi-a ținut apoi o lecție despre cum să trișezi. Am urmărit cu interes toate metodele pe care mi le-a expus: aplecatul, alesul, aruncatul, trasul cu ochiul. Până a venit mama desfăcuserăm deja trei beri.

— Mamă, hai mai bine să comandăm ceva de mâncare! am zis eu amețit de băutură, întorcând o față îmbujorată și veselă către ea.

— Dar am cumpărat o mulțime de lucruri!

Sigur că mințea în privința cumpărăturilor. Totul era o piesă de teatru pusă în scenă doar pentru mine.

— Ei, mai lasă munca, mamă! Hai să comandăm ceva și să jucăm *oicho-kabu* toți trei.

— Ce-a ajuns copilul ăsta să semene cu taică-su!

— Și ce e rău dacă un copil seamănă cu părintele lui? se amestecă

și tata.

— Exact. Haideți să comandăm ȕipar. Fac eu cinste. Poate că nu se vede, dar să știți că eu câștig binișor.

— Atunci să dau o fugă...

— Nu de aici din colț, da? zise tata. Încearcă peste drum de Katsumasa.

— Dar să nu iei din ăla ieftin, bine? Vreau să mâncăm niște ficăței prăjiți, cu ȕipar fript de cea mai bună calitate, cu supă de ficat de ȕipar și orez separat, am zis eu încercând să imit tonul capricios al tatei.

— Ce mă fac eu cu voi? conchise mama, vizibil încântată.

Când s-a întors, am jucat toți trei *oicho-kabu*. Amândoi erau pricepuți și rapizi.

„Ei, hotărăște-te odată!“

„Da' greu te mai miști!“

„Ce-ar fi să le dai mai frumos?“

„Hai, hai, că m-am încins! Îți trebuie, sau nu? zi repede!“

Amândoi jucau cu încrâncenare, deși ar fi trebuit să fie doar un joc de plăcere cu fiul lor, și am fost uluit s-o aud pe mama folosind cu dezinvoltură cuvinte ca „doiar“, „treiar“, „pătrar“. Răspundea iute și răspicat, ce mai, era o dură.

— Știi, dac-am fi fost lângă tine, nu te lăsam să ajungi așa un tăntălău. Dar asta e, chiar n-am avut de ales, zise tata cu amărăciune în timp ce mâncam.

— Dar nici nu puteam să-l învățăm jocuri de cărți pe un copil de doisprezece ani! protestă mama.

— În orice caz, filozofia mea de viață sau, altfel spus, viziunea mea asupra condiției umane...

— Ce-i cu vorbăria asta pretențioasă? îl întrerupse mama.

— Ia mai taci! Am citit și eu cărți serioase la vremea mea. Nu mă bazez pe ele, dar știu ce e rău și ce e bine.

— Atunci spune cu cuvintele tale.

— Păi încercam să vorbesc pe limba lui! Eu îmi petrec ziua la muncă discutând cu tot felul de mușterii. Trebuie să faci asta, că n-ai încotro. Un maestru-bucătar de *sushi* nu se compară cu un bucătar francez. Noi nu stăm pe roze ca ei. ăia se învărt ȕanțoși prin bucătărie și au senzația că dacă le-a ieșit ceva bun de mâncare, nimic nu li se poate reproșa. Noi lucrăm pe de-a-ntregul în văzul clienților. Din punctul ăsta de vedere, suntem un fel de actori. Suntem actori, bucătari și, dacă mai pui la socoteală faptul că ne vindem marfa, suntem chiar și negustori. Tu crezi că munca asta se poate face fără puțină distracție și relaxare din când în când? E foarte solicitantă, să știi!

— Așa să fie?

— Uite, vezi cum e femeia? Râde de greutatea bărbatului ei!

Până la urmă n-am mai putut să le spun că era ultima mea vizită, și asta nu pentru că s-ar fi gândit la mine în termeni elogioși, ci pentru că se bucurau când eram împreună și se distrau de minune. Nu mi-a venit să le-o spun nici când am ieșit toți trei în Bulevardul Internațional, ca să mă conducă din nou la taxi, cu aceleași îndemnuri călduroase:

— Să mai vii pe la noi!

— Te-așteptăm!

La întoarcere, în taxi, m-am minunat de câtă cumpătare dădeau dovadă părinții mei. Spuneau tot ce le trecea prin cap, dar nu suflaseră nici măcar o vorbă cum că ar vrea să vină în vizită pe la mine. Pe de-o parte asta mă întrista, pe de altă parte mi-era rușine că profitam de delicatețea lor ca să nu lansez o invitație. Dar în același timp simțeam că între real și iluzie era o graniță pe care toți trei o recunoșteam și de care evitam să ne apropiem.

Apoi mi-am amintit de fiul meu, Shigeki.

Știu că sună cumplit să spun că „mi-am amintit“ de el, dar de când divorțasem, băiatul se înstrăinase complet de mine. Îi ținea partea mamei lui. Când îi spuneam ceva, nici nu-mi răspundea, iar ei i se adresa intenționat mai afectuos. Asta era foarte bine, de vreme ce după divorț rămăsese să locuiască împreună cu ea, iar dacă apropierea unui băiat de nouăsprezece ani de mama lui putea fi rezultatul antipatiei față de mine, poate că era mai bine să renunț la orice încercare de a-l face să mă îndrăgească. Dacă voia să-și urască tatăl și să-și prețuiască mama, n-avea decât. Prin urmare, mă străduiam să uit de fiul meu.

Oare Shigeki aflase de relația mamei lui cu Mamiya?

Deși mă îndoiam că un băiat în anul doi de facultate ar mai fi chinuit de asemenea neliniști, mă întrebam totuși dacă nu cumva avea nevoie de dragostea tatălui său. Eu fusesem în Asakusa și simțisem din plin afecțiunea părintească. Mă gândeam că poate trebuia să-i întorc lui Shigeki această afecțiune.

— Îmi cer scuze, dar ați putea să mă duceți în Akasaka? l-am rugat eu pe șofer și i-am dat numele unui hotel.

În felul acesta scăpam s-o mai mint pe Kei în acea seară, iar a doua zi îmi propusesem să mă întâlnesc cu Shigeki. Puteam să luăm prânzul împreună și să-i dau o sumă de bani frumușică, să aibă de buzunar. Însă nu eram prea sigur că Shigeki ar da curs unei invitații

neașteptate din partea tatălui său.

— Familia Imamura, am auzit eu vocea fostei mele soții de la celălalt capăt al firului.

Revenise la numele de fată.

— Eu sunt.

Ayako a ezitat puțin, apoi a întrebat:

— Shigeki?

— Nu, nu. Eu sunt, Hideo.

— Vai de mine! zise ea, străduindu-se să pară veselă. Mi s-a părut un pic ciudat, dar m-am gândit că cine altcineva să spună „eu sunt“?

— Aha!

Și glasul meu trăda acum efortul de a părea vesel. Era prima dată când vorbeam cu ea la telefon după divorț.

— Vă seamănă vocea teribil.

— Asta e, ce pot face...

Credeam c-o să începem imediat să ne înțepăm, dar conversația nu dădea încă semne de încordare.

— Să înțeleg că nu e acasă?

— E în State. Are un prieten care studiază un an la o universitate din Arizona, iar Shigeki stă douăzeci de zile împreună cu el, la familia care îl găzduiește.

— În Arizona e cald, nu?

— Ei, e tânăr!

— Deci ai scăpat de el.

— Cum adică?

— Știe?

— Ce să știe?

— De tine și Mamiya.

— Încă nu e momentul să-i spun.

— Deci sunteți împreună, nu?

— Să știi că nu mă simt datoare.

— Să ce?

— Să-ți spun ție tot.

— Nu, nu-mi ești datoare, dar am putea măcar să ne purtăm decent, nu? Eu și Mamiya ne cunoaștem de multă vreme. Acum nu mai putem lucra împreună.

— Și ce vă oprește? Viața personală n-are nici o legătură cu asta.

— Nu e chiar așa.

— Nu, zău! Ne-am despărțit fiindcă așa ai vrut tu, deci n-ai de ce să fii gelos dacă se întâmplă ceva între mine și Mamiya.

— Nu-i vorba de gelozie.

— Atunci n-ar trebui să faci atâta caz!

— Teoretic nu, dar îmi imaginez că și lui Mamiya îi vine greu.

— Așa zice, dar n-am comis nici un adulter și deci nu văd de ce se cramponează de asta, mai ales că totul s-a întâmplat după ce am divorțat.

— Vă vedeți dinainte de divorț, nu?

— Ce tot vorbești?

— Păi nu s-a întâmplat totul cam prea repede? La doar o lună după ce ne-am despărțit?

— Ești dezgustător! Relația noastră se răcise de mult. Dacă cineva îmi spunea că mă iubește chiar a doua zi după divorț, îi săream în brațe!

— O să rămâneți împreună?

— Repet, nu mă simt dator să-ți spun lucrurile astea.

— Shigeki e și fiul meu. Am tot dreptul să fiu îngrijorat de efectul pe care asta l-ar avea asupra lui.

— Ce ți-a căsunat așa, dintr-odată, pe Shigeki? Până acum nici că-ți păsa de el.

— Am sunat pentru că voiam să-l văd.

— Ești absolut dezgustător. Scuze, dar închid. Mi se face greață dacă mai vorbesc cu tine.

Și cu asta, Ayako a încheiat convorbirea.

Dacă tot ai reușit să scapi de un bărbat atât de nesuferit, ai putea să te arăți mai recunoscătoare. Ai putea să-mi dai înapoi o parte din banii pe care i-ai stors de la mine! Asta cred că i-aș fi spus dacă n-ar fi închis telefonul. Avea dreptate, eram un om îngrozitor. Însă nu mă puteam abține. Când vorbeam cu ea, pur și simplu nu mă puteam abține. Și ea se transforma într-o femeie insuportabilă când vorbea cu mine. Țista era pur și simplu drumul pe care o apucase relația noastră pe parcursul anilor.

Stăteam în camera de hotel de la etajul nouă și mă uitam pe fereastră la un alt hotel zgârie-nori și la mașinile care treceau pe Bulevardul Aoyama.

Nu era vina lui Shigeki că nu ne puteam întâlni. Privind însă fluxul neîntrerupt de stopuri roșii și faruri, mi-am dat seama cât de tare mă obișnuisem cu dezamăgirea în relația cu fiul meu.

Cam de când intrase la gimnaziu, relația noastră stătuse în permanență sub semnul decepției. Poate că așteptările mele se îndreptau într-o direcție greșită, iar Shigeki nu avea nici o vină pentru tristețile pe care mi le provoca. Personalitatea copilului nu se dezvoltă întocmai după placul părinților. Știam asta, dar mă înfuriam când îmi ignora părerea sau se arăta neascultător într-o chestiune minoră.

Iar când mă enervam, rezultatul era dezastruos, pentru că nu

faceam decât să mă consum. În cele din urmă, după ce a intrat la liceu, m-am hotărât să mă las păgubaș. De atunci, de fiecare dată când intram în vorbă cu el, mă pregăteam dinainte pentru o mică doză de dezamăgire. Dacă, de exemplu, îi ofeream o cafea și el accepta bucuros, eram mai degrabă uluit. Bineînțeles, eu eram vinovatul. Eu eram cel care eșuase și ca tată, și ca soț. Tot ce făceam era greșit. Nu credeam asta cu adevărat, dar privind de la geam panorama nocturnă și pictându-mă în culori atât de sumbre, am simțit un fior plăcut.

A doua zi de dimineață, puțin după ora zece, am predat camera.

Achitasem nota de plată și mă îndreptam către ieșire, când l-am observat pe Mamiya intrând.

Ar fi fost jenant să mă întorc brusc în altă direcție, așa că m-am oprit confuz și l-am privit intrând pe ușile batante. Dacă nu mă observă, cu atât mai bine, mi-am spus.

Când a ajuns înăuntru, Mamiya a aruncat o privire grăbită în jur și a dat să se îndrepte către cafenea, dar a tresărit și a întors capul spre mine.

Am zâmbit și am înclinat ușor din cap. Mi-am dat seama că îmi lipsise. Ayako avea dreptate. Viețile noastre private nu aveau nici o legătură cu restul.

— Ăă... a îngăimat Mamiya.

Rămăsese nemișcat, cu capul întors către mine, și mă privea de parcă eram o fantomă. Ei, hai că n-o fi chiar așa, mi-am zis eu și m-am apropiat. Mamiya m-a salutat, zâmbind ca să-și ascundă uimirea.

— Ce faceți aici atât de devreme? l-am întrebat.

Pentru cei care lucrează în televiziune, zece dimineața e o oră matinală.

— Mă întâlnesc cu cineva, a răspuns el, privind în direcția cafenelei.

Un bărbat dinăuntru i-a făcut semn cu mâna. Era un scriitor pe care îl cunoșteam, ceva mai în vârstă și cu mai multă trecere decât mine.

Mamiya a ridicat și el mâna, iar eu l-am salutat cu o plecăciune. Bărbatul ne-a făcut semn să stăm de vorbă liniștiți și s-a așezat la loc pe scaun.

Nu aveam însă nimic de discutat. Dacă nu ne-am fi întâlnit pe neașteptate, aș fi găsit ceva de spus, dar acum nu mai puteam propune relaxat să mai colaborăm la vreun proiect.

— Ce-i cu dumneata? mă întrebă Mamiya.

— A, nimic. Uneori mai rămân și eu peste noapte la hotel.

— Nu, vorbeam de felul în care arătați. Sunteți foarte schimbat.

— Cum arăt?

— N-a trecut prea mult de când ne-am văzut ultima oară. Ați slăbit enorm.

— Așa vi se pare?

— Mă scuzați că vă spun asta, dar am rămas uluit.

— Arăt extenuat?

— Nici chiar așa, dar ce s-a întâmplat, totuși?

— Poate că am exagerat puțin cu munca.

— Asta nu-i bine.

— De când sunt singur, nu mai știu să mă opresc.

— Ați consultat un medic?

— Nu. Doar nu mă doare nimic.

Și, oricum, m-am uitat în oglindă și nu sunt deloc palid, am adăugat eu în gând.

— Chiar ar trebui să mergeți la doctor.

— Nu mă speriați!

— Vorbesc foarte serios. Îmi cer scuze că mă amestec, dar nu mi se pare normal să slăbiți în ritmul ăsta.

— Bine, așa am să fac. La revedere!

I-am făcut un semn cu mâna și m-am îndreptat spre ieșire.

— Unde mergeți?

— Acasă.

Mamiya a dat să mai adauge ceva, dar i-am întors spatele și am ieșit din hotel.

Exact cum bănuiam. Se pare că, după seara petrecută alături de ai mei, păream și mai epuizat în ochii celorlalți.

Am mers până la stația de taxiuri.

Dacă o țin tot așa, topindu-mă pe picioare fără să simt nimic, și într-o bună zi mor, asta e, mi-am zis. Un om căruia i-a fost dat să-și întâlnească părinții morți nu poate să aibă alte pretenții.

Blocul meu era împresurat de hurele mașinilor de pe șoseaua de centură și sufocat de gaze de eșapament, ca-ntotdeauna. Ca să fie suportabil înăuntru, toate geamurile erau închise.

Și ferestrele de la apartamentul lui Kei păreau oarbe. Razele soarelui se reflectau în geamuri și nu-mi dădeam seama dacă în spatele lor era vreo siluetă.

Am descuiat, am împins ușa din sticlă groasă și am intrat în hol. În colțul cel mai întunecat apăruseră șapte-opt cutii noi de carton, ordonat stivuite, iar un tânăr înalt stătea de pază lângă ele. M-am uitat spre el, dar părea absent și nu a reacționat defel.

Ușile s-au deschis și am urcat în lift. Am apăsat butonul pentru etajul șapte. Pe când ușile se închideau, m-am uitat în direcția tânărului și am constatat că mă urmărea cu interes. Când mi-a întâlnit

privirea, și-a ferit ochii numaidecât, dar am apucat să citesc în ei o mare curiozitate. Deci ajunsesem atât de slab încât atrăgeam privirile oamenilor. Dar de ce nu vedeam și eu asta? Să fi fost oare un șiretlic pus la cale de mama și tata?

Deodată, liftul s-a oprit. Era prea curând ca să fi ajuns la etajul șapte. M-am uitat la afișajul de deasupra ușilor și am văzut luminița aprinsă în dreptul etajului trei. Kei. Ușile s-au deschis. Era ea.

— Hei! am zis eu mirat. Ai avut liber azi?

Kei mă privea în tăcere. Purta o rochie albă, fără mâneci, lungă până la glezne, ca un neglijeu. Rămăsese nemișcată în fața liftului.

Am apăsat un buton pentru a ține ușile deschise și am întrebat-o zâmbind:

— Ce faci, intri?

Preț de o clipă, pe fața ei gravă a apărut o expresie plină de milă.

— Unde-ai fost? mă întrebă ea, fără să facă vreo mișcare.

— Am rămas la un hotel și am lucrat. M-am gândit să mai schimb decorul.

— Minți! îmi răspunse pe o voce joasă, dar hotărâtă.

A intrat apoi în lift fără să-și dezlipească privirea de mine. S-a apropiat atât de tare, încât am crezut c-o să mă sărute, dar n-a făcut decât să murmure încă o dată:

— Minți!

Am simțit un iz dulceag de parfum. Ușile liftului s-au închis.

— E prima oară, am zis eu blând, fără să-mi întorc privirea de la ea și prinzând-o în brațe.

Kei s-a crispat ușor.

— E prima oară când miroși a parfum.

— M-am uitat pe geam. Toată noaptea. În sfârșit te-ai întors.

Vorbea rar, de parcă citea dintr-o carte. Părea furioasă.

— Ai avut liber azi?

Ușile s-au deschis înainte ca ea să-mi răspundă. A luat-o înainte pe coridorul de la etajul șapte.

Am început să-mi caut cheia prin buzunar. Când a ajuns în dreptul ușii, s-a oprit și mi-a urmărit atent fiecare mișcare, cu un aer țănoș și hotărât. Am descuiat.

— Intru eu primul, ca să trag draperiile și să pornesc aerul condiționat. A fost îngrozitor de cald în ultimele zile.

Am înțeles din expresia lui Kei că păream extrem de slăbit, dar nu puteam să-i confirm impresia purtându-mă de parcă n-aveam pic de vlagă. Am pornit aerul condiționat și am tras draperiile, sporovăind intenționat pe un ton ridicol de vesel. Ușa de fier s-a închis cu un

zgomot greoi, metalic.

— E deja ora prânzului. Ce zici de niște tăitei reci? Am cumpărat o cutie întregă de paste instant și mai am șuncă, ouă și castraveți.

Mă urcasem pe un taburet ca să potrivesc direcția în care sufla aparatul de aer condiționat. Kei s-a apropiat încet și și-a încolăcit brațele în jurul meu.

— De ce te-ai dus? De ce ți-ai încălcat promisiunea și te-ai dus? mă muștră ea.

Mi-am căutat cuvintele, neștiind ce să răspund, dar n-am putut s-o mint.

— Am vrut să-mi iau rămas-bun. Nu puteam, pur și simplu, să-i abandonez și să las lucrurile să se termine așa.

— Și ți-ai luat rămas-bun?

Cocoțat pe scaun, am încercat să zâmbesc.

— Hai, dă-mi drumul! Vreau să cobor.

Kei însă nu se dezlipea de mine.

— Le-ai spus adio, sau nu?

— Parcă ai fi maică-mea!

— Răspunde-mi, le-ai spus că nu te mai duci pe la ei?

— Nu, n-am putut.

— Știam eu!

— Nici mama, nici tata n-au făcut nimic rău. Nu merită să-și audă propriul fiu spunând că nu vrea să-i mai vadă niciodată.

Kei și-a desfăcut brațele din jurul meu.

— Dă-te jos!

— Pur și simplu n-am putut să le spun un asemenea lucru.

M-am dat jos de pe scaun.

— Vino! îmi zise Kei, cu o privire care ardea.

— Unde să vin?

Kei s-a apropiat de mine iritată, m-a apucat de mâna dreaptă și m-a tras ca pe o marionetă până în fața băii. A deschis ușa și a aprins lumina. Eram din nou în fața oglinzii, unul lângă altul.

— Te vezi?

— Mă văd.

— Cum arăți?

Chipul celui din oglindă plesnea de sănătate.

— Foarte bine, chiar în formă.

— Ajută-l, te rog! zise Kei deodată și își încolăci brațele în jurul gâtului meu. Ajută-l! Te implor, ajută-l pe omul ăsta!

Nu mie îmi cerea ajutorul. Kei era probabil atee, dar se agăța cu disperare de ceva. Implora ajutorul cuiva. Nu am știut cum să reacționez la fervearea cu care se ruga. Eram uimit că există oameni

care se pot ruga atât de sincer pentru altcineva.

— Ajută-l cumva! continua Kei să implore lângă urechea mea. Fă ceva pentru el, te rog!

Plângea. Se ruga plângând.

Am simțit deodată cum mi se umple inima de dragoste și am strâns-o în brațe.

— Îți mulțumesc, i-am spus eu.

Kei a continuat să se roage, fără să-mi răspundă.

— Ajută-l, te implor!

Se agăța de gâtul meu cu toată puterea.

Dintr-odată am simțit o oboseală cumplită. Kei era prea grea. Nu mă mai puteam ține pe picioare.

— Iartă-mă, am zis eu clătinându-mă. Nu știu... brusc mă simt obosit.

Mi s-au înmuiat genunchii și n-am mai fost în stare s-o țin în brațe. M-am prăbușit pe podea. Respiram greu.

— Ce s-a întâmplat?

Kei s-a aplecat deasupra mea.

— Nu știu. Mă simt atât de obosit...

— Uită-te în oglindă.

Ce tot spunea? Mi-era greu și să ridic capul.

— Uită-te în oglindă, pentru că acum s-ar putea să vezi, în sfârșit.

Ce să văd? Nici nu puteam să-mi țin ochii deschiși. Nu-mi doream decât să înlemnesc acolo.

— Uită-te în oglindă!

M-a apucat de braț și s-a ridicat în picioare.

— Nu pot...

— Uită-te!

Am reușit cu greu să-mi ridic capul. Kei a încercat să mă sprijine, cât să mă pot vedea în oglindă. Și-a trecut o mână pe sub brațul meu drept și m-a tras spre ea cu toate puterile.

Așa am putut să mă salt puțin și m-am privit în oglindă, prin ceața unei sfârșeli cumplite. În fața ochilor mi-a apărut un bătrân. M-am cutremurat. Eram eu.

Aveam ochii înfundați în orbite, obrații trași și eram palid ca o stafie.

— Aaah! am urlat eu.

S-a auzit însă doar un sunet stins, ca un oftat.

— Aaa...

M-am târât în coate și genunchi până în sufragerie și m-am întins

pe podea. Efortul mi-a stors până și ultimul strop de putere.

Kei s-a întins lângă mine, protectoare. Stăteam cu ochii închiși și tremuram ușor. Groaza îmi rodea măruntaiele. Ideea că eram dispus să mor dacă părinții mei îmi doreau moartea mi s-a șters din minte. Am început să intonez cu disperare în sinea mea: *Namu Amida Butsu, Namu Amida Butsu, Namu Amida Butsu*⁷.

---

7. Invocație către Buddha Amitābha, care dăruiește mântuire tuturor celor ce-i rostesc numele.

Într-o oră mi-am revenit din sfârșeală. Mi-am recăpătat vitalitatea. Îmi simțeam trupul clocotind de energie, atât de fierbinte încât îmi venea greu să cred că ceva mai devreme nu mă puteam ridica de pe podea.

Am deschis ochii și mi-am privit mâinile. Înainte, când le privisem temător, erau palide, descărnate, doar piele și os, însă acum păreau rozalii și cărnoase, așa cum le știam. Debordam de energie și simțeam că nu mai pot sta locului.

M-am ridicat încet.

— Ce s-a întâmplat? mă întrebă Kei.

— Ciudat! Iar mă simt bine. Tot slăbit îți par?

Kei a încuviințat.

— Dar nu mă simt deloc rău. Îmi vine să zburd!

Kei m-a privit îngrozită. Era și normal. Arătam ca o stafie, iar faptul că spuneam că îmi vine să zburd nu putea decât să însemne că forța mea se trăgea din lumea de dincolo, cea din care evadaseră mama și tata.

— Cum aș putea să te ajut?

Kei mă privea implorator.

— Aș vrea să stai cu mine, dacă nu îți par chiar atât de sinistru.

— Cum poți să spui așa ceva?

— Iartă-mă...

Avea dreptate. Mă purtam prea rece cu ea, după ce mă ținuse în brațe, se rugase pentru mine și stătuse întinsă pe podea, încălzindu-mă cu trupul ei. Însă când îmi aminteam chipul palid, sfârșit, reflectat în oglindă, nu puteam să nu mă mir cum de era lângă mine, cum de putea să mă strângă în brațe fără repulsie. Mai ales că eram cu cincisprezece ani mai în vârstă decât ea. Dacă aș fi fost în locul lui Kei, aș fi fugit afară urlând. Faptul că puneă atâta inimă când relația noastră era abia la început, nicidecum una consolidată în ani sau luni de zile, cădea ca o palmă pe obrazul meu. Desconsideram teribil

lumea. Și la fel femeile.

— Îți mulțumesc, i-am spus, dar n-am putut să mă uit în ochii ei.

Aș fi vrut de fapt să-i zâmbesc și s-o iau în brațe, dar m-am gândit că aș fi arătat și mai sinistru cu un zâmbet lățit pe chipul meu ca de stafie.

— Mi s-a făcut foame, am zis.

— Pregătesc imediat ceva.

Kei s-a ridicat și s-a dus la bucătărie.

Eram atât de energic încât aș fi vrut să-i dau și eu o mână de ajutor, dar mi-am zis că probabil are nevoie de câteva clipe de singurătate.

Până am terminat masa de prânz și ne-am băut cafelele, se făcuse deja ora două. Între timp discutaserăm despre alte lucruri.

Kei mi-a mărturisit cum își închipuise că un scenarist are o viață mai eclatantă. I-am explicat că există și asemenea oameni, dar, în majoritatea cazurilor, scrisul implică singurătate. I-am povestit despre Paul Theroux, care scrisese o nuvelă inspirată din viața socială spumoașă a scriitorilor englezi, când de fapt era chiar comic cât de retrași trăiau. Eu unul nu desconsideram izolarea și nici nu mi se părea un chin să fiu singur.

— Chiar așa? mă întrebă Kei.

— Pe tine însă te vreau aproape. Mă ajută enorm prezența ta.

Într-adevăr, poate că nu făceam față singurătății chiar atât de bine. Poate că, doar pentru că îmi dorisem să scap din chingile nevestei și copilului și să fiu singur, după ce mă despărțisem de ei, eram mai slab ca oricând. Nu conștientizasem acest lucru, dar era posibil ca sentimentul meu de singurătate să-i fi chemat înapoi pe mama și pe tata.

Când a venit vorba în sfârșit despre părinții mei, ceștile noastre de cafea erau deja goale.

Kei a rămas tăcută o vreme.

Și eu la fel. Mă tot întrebam ce să fac. Și cât discutaserăm despre alte lucruri, gândul ăsta îmi tot dăduse târcoale.

Din stradă s-a auzit un scrâșnet puternic de frână bruscă. Mi-am ridicat capul, așteptând să aud impactul. Kei și-a ridicat și ea privirea. Însă vuietul monoton al traficului a continuat să se audă ca de obicei.

— Diseară... am zis eu.

— Da?

— Mă gândeam să mă mai duc o dată.

— Asta ar putea să te omoare.

— Și dacă stau aici e totuna.

— Crezi?

— Măinile astea, pe care tu le vezi uscate, mie îmi par normale. Lucrurile n-au cum să se încheie dacă pur și simplu nu mă mai duc pe la ei.

— Și dacă mai lași să treacă ceva timp? Poate că influența lor asupra ta o să scadă și totul o să se termine.

— Nu pot să fac asta. Așa, mama și tata n-o să se poată întoarce împăcați în lumea de dincolo. Nu vreau să pun punct într-un asemenea fel, lăsându-i baltă. Sunt oameni buni, să știi.

— Dar uite în ce hal te-au adus!

— Nu cred că o fac intenționat. Așa pățești când iei contact cu lumea de dincolo. Poate că mama și tata nici n-au habar de starea mea și nu mă văd slăbit, așa cum nici eu nu mă văd slăbit. De fapt, sunt convins că așa e, pentru că altfel sigur și-ar fi făcut griji pentru mine.

— Ești foarte înțeleghător.

Nu o spusese pe un ton de laudă. Straniu din partea ei, dar fusese ironică.

— Știu că sună arogant ce spun, dar... am zis eu.

— Ce anume?

— Pentru mine e foarte importantă viața pe care noi doi o vom duce împreună de-acum încolo și de aceea aș vrea să clarific totul.

— Dacă mori, n-o să mai existe un „de-acum încolo“.

— Și ce să fac? Doar n-o să mă duc la poliție!

— Ai putea merge la templu sau la un șaman.

— Nu vreau să plătesc pe cineva ca să-mi alunge părinții!

— Vezi lucrurile prea naiv. Nu sunt părinții tăi!

— I-am pierdut când aveam doisprezece ani. Am dreptul să fiu sentimental.

— Măcar mai așteaptă o zi. O să cer un sfat.

— Cui?

— Oricui. Mă duc la templu, văd eu.

— O să înțeleagă.

— Poftim?

— Mama și tata o să înțeleagă, dacă vorbesc cu ei.

— Asta presupui tu. Îți riști viața pentru așa ceva?

— N-o să pățesc nimic. Doar dau o fugă până în Asakusa și vin înapoi înainte de zece. Hai, unsprezece.

Kei s-a ridicat.

— Lasă-mă până la patru, m-a rugat ea.

— Nu.

— Trei și jumătate.

Mă impresiona adânc grija ei.

— Nu pleca până la trei și jumătate!

Kei alergă spre ușă.

— Stai aici, da? Promite-mi că mă aștepți!

Ușa grea se deschise și apoi se închise.

Pentru Kei, părinții mei erau doar niște spirite malefice de care trebuia să fug. Mă întrista că ei puteau fi priviți astfel. Ba chiar îmi era milă. Dacă eu nu-i prețuiam, nu aveau pe nimeni altcineva alături.

M-am dus la fereastră. În curând trebuia s-o văd pe Kei ieșind din bloc. Poate că încă aștepta liftul. Sau poate că de-abia acum se deschideau ușile la etajul șapte. Sigur acum Kei urca în lift și ușile se închideau. Cobora. Am văzut-o ieșind în goană din bloc mai devreme decât mă așteptam. A ajuns în stradă alergând, îmbrăcată în rochia albă de casă și în sandale. Umerii ei micuți mi-au rămas imprimați pe retină.

Poate că e ultima dată când o văd, mi-am spus eu și m-am îndreptat încet spre ușă.

— Ce surpriză! Să vii pe la noi două zile la rând!

Tata era în bucătărie, dezbrăcat până la brâu, și se ștergea de sudoare. M-a întâmpinat zâmbind.

— Să nu te iei după taică-tu și să-ți neglijezi serviciul, zise mama, care făcea ordine în dulap.

— Am adus o jumătate de pepene roșu. Unul întreg ar fi fost prea mult, am spus eu și am lăsat pe podeaua din bucătărie pepenele învelit în punga de plastic.

— Atunci să-l băgăm repede-n frigider.

— E deja rece, am spus eu și m-am descălțat. Mi l-au dat de la gheață.

— Păi hai să-l mâncăm! propuse mama și veni la bucătărie.

— Neapărat să-l mâncăm! adăugă tata și intră în cealaltă cameră, trăgându-și *yukata*^s la loc pe el. Îmi place la nebunie pepenele roșu.

— Ce cald e! Cred că m-am și iritat pe ceafă de la atâta umezeală, se plânse mama, spălându-se pe mâini.

— Ce tot faci? Hai, dă jos cămașa! se răsti tata.

— N-ați vrea să luăm cina în oraș? am întrebat eu, așezându-mă lângă el.

— În oraș? se miră mama, întorcându-se spre noi.

— N-am mâncat niciodată *sukiyaki*¹ împreună la restaurant, nu?

— Păi, pe vremea aia, cum era să mâncăm? zise tata, punând ventilatorul să se rotească de jur-împrejur și găsimu-i un alt loc. Nu ne-am fi putut permite în veci!

— Pot să vă fac cinste diseară?

— Adică să nu mâncăm aici? întrebă mama cu un glas care trăda îngrijorare. Și tata se opri din ce făcea mai-nainte.

— Preferați să rămânem aici? am zis eu, gata să-mi retrag invitația, însă tata a intervenit.

— Nu, nici vorbă.

— Bine, dar... protestă mama, încremenită în bucătărie.

De vreme ce mai ieşisem o dată cu tata să ne dăm pase cu mingea de baseball, mă gândisem că n-ar fi fost așa o problemă să mai facă vreo câțiva pași, până la un restaurant de *sukiyaki* de pe lângă Kaminarimon, dar pentru ei părea a fi un obstacol de netrecut.

— Nu-i nici o problemă dacă stăm aici. Era doar o idee.

Ceva îmi spunea că ar fi fost mai bine să-mi iau rămas-bun de la ei în altă parte, nu acasă, fiindcă mi-ar fi venit mai ușor să le vorbesc într-un loc aglomerat, plin de clienți și de chelnerițe, cum era interiorul spațios al unui restaurant de *sukiyaki*, dar nu voiam să le provoc vreo neplăcere.

— Nu prea e vremea de *sukiyaki*. Mai bine mâncăm ceva aici, spuse tata.

— Desigur. Atunci așa rămâne. Mă gândeam doar că mi-ar fi plăcut să stăm toți trei în jurul unui *nabe*⁹.

— Fără aer condiționat, chiar nu putem face *sukiyaki* aici, spuse mama.

— Nu-i nici o problemă. Îmi cer scuze, nu era cazul să aduc vorba despre asta.

— Haide, nu tai pepenele ăla odată? se răsti tata la mama.

Cuvintele mele zdruncinaseră atmosfera senină și mi-am dat seama cât de fragil era micul nostru univers.

Astăzi însă nu-mi mai puteam permite să tac. Trebuia să le dau vestea, chiar dacă i-ar fi distrus.

— Nu știu de ce, dar am simțit nevoia să mai vin și azi pe aici.

— Foarte bine. Vino de câte ori vrei.

— Știți...

— Ce zici, jucăm cărți?

— Da, sigur. După ce mâncăm pepenele.

Mi-a trecut prin cap chiar și gândul că, odată ce deschideam subiectul despărțirii, mama și tata s-ar fi transformat în niște monștri grotești, care s-ar fi năpustit asupra mea. Ideea era înfricoșătoare, dar ceva îmi spunea că, dacă și-ar fi schimbat înfățișarea, și ei ar fi fost la fel de înspăimântați și, în orice caz, n-ar fi făcut-o intenționat.

Am mâncat pepenele, apoi am început să jucăm cărți. Umbra de tristețe de mai devreme s-a risipit și jocul s-a încins.

S-a făcut ora patru, apoi cinci.

Aș fi vrut să ne oprim la un moment dat, dar ei se distrau atât de bine, încât n-am putut să pun capăt jocului. Umbrele înserării se strecurau deja în încăpere.

Dintr-odată m-a străbătut un fior de groază. Trebuia să vorbesc cu ei cât era încă lumină afară, pentru că, după ce se înnopta, poate nu mai reușeam să-mi fac curaj. Era exclus să plec de acolo fără să le

spun ce-aveam de gând.

— Aprind lumina? Cât e ceasul? Întrebă tata, ridicându-se.

— E trecut de șase, îi răspunse mama.

Tata aprinse lumina și ultimele scânteieri ale amurgului dispărură din fereastră.

— Trebuie să ies să fac niște cumpărături, spuse mama.

— La ora asta? Mai avem câte ceva de ieri.

— Am terminat totul la prânz. Mai e doar niște *nattō*¹⁰.

— Cum să-i dăm lui Hideo așa ceva la cină?

— Tată! am zis eu. Mamă!

— Ce e?

— Stai liniștit, că pregătesc imediat cina. Încropesc eu ceva cât beți voi o bere.

— Am ceva să vă spun.

— Să ne spui?

— Ce?

— Se poate să vorbim chiar acum?

— Se poate, nu se poate, acuma zi!

M-am așezat în genunchi, plecându-mi capul.

— Ce s-a întâmplat? mă întrebă mama.

— Ce vrea să însemne asta? zise și tata intrigat, așezându-se la loc.

— De azi înainte nu mai pot veni pe la voi.

— De ce?

— Cum așa?

Amândoi protestaseră cu tristețe în glas, aproape neîncrezători. Era clar că nu știau nimic despre cât eram de slăbit.

— Mă simt foarte bine aici și nici nu știți cât de fericit sunt că am putut să vă revăd. Aș vrea să ne mai întâlnim, chiar dacă asta ar însemna să mor, dar...

— De ce să mori?

— Cum poți să spui una ca asta?

Atunci am stat și le-am povestit despre ce-mi spusese producătorul și Mamiya și cum mă văzusem într-o bună zi în oglindă, ajuns aproape un spectru.

Am omis partea cu Kei. Chiar dacă asta însemna să improvizez puțin în alte părți, așa am considerat că era mai bine. Poate că forțele de pe lumea cealaltă s-ar fi răzbunat pe cineva care încerca să mă despartă de părinții mei. Nu eram sigur dacă ea rămânea în siguranță prin simplul fapt că nu îi rosteam numele, dar cel puțin mama și tata au crezut tot ce le-am spus.

Când am terminat de povestit, mi-am împreunat din nou palmele și mi-am cerut iertare.

Amândoi tăceau.

Cărțile zăceau împrăștiate pe pernița folosită drept masă de joc.

Nu îndrăzneam să-mi ridic privirea. Eram terorizat la gândul că, dacă ridicam capul, i-aș fi văzut transformați în niște creaturi înfiorătoare, gata să se năpustească asupra mea. Tremuram din toate încheieturile.

Dar nu s-a întâmplat așa.

— Înțeleg, zise tata calm.

— Știam eu, spuse și mama cu tristețe. Știam că n-o putem duce așa la nesfârșit.

Încă nu puteam să-mi ridic capul. Tot ce-mi doream acum era să dispar, pur și simplu.

— N-avem ce-i face, adăugă tata.

— Așa e. A durat puțin, dar nici nu știi cât de fericiți am fost și noi că am putut petrece clipele astea împreună.

— Haideți, mergem? întrebă tata brusc.

— Unde?

Mi-am ridicat capul uluit și m-am uitat spre el.

— Cum unde? La *sukiyaki*! Că doar n-om face *sukiyaki* aici, în miezul verii, fără aer condiționat!

— Se poate?

— Sigur că se poate! spuse mama cu un suspin. Doar ne luăm adio, nu? Bineînțeles că se poate!

Ne-am îndreptat tustrei către Kaminarimon prin amurgul târziu. Când am traversat Bulevardul Internațional, am dat de un restaurant cu specific pescăresc, în fața căruia se frigeau ficăței de țipar.

— Mâncăm câte-o frigăruie? zise tata, oprindu-se.

Auzindu-l, mi-am dat seama că nimeni nu deschisese gura de când plecaserăm.

— Sigur că da! am aprobat eu însuflețit.

— Trei frigărui, vă rog.

— Înainte de masă? protestă mama, cu vocea încă înecată de tristețe.

— Ia nu mai bombăni! Doar știi că băiatul ăsta are nevoie de hrană.

— Haide, mamă, că sunt bune! am încercat eu s-o înduplec și i-am întins una.

— Mulțumesc.

Am plecat mai departe, mâncându-ne frigăruile. Ne-am cufundat

din nou în tăcere.

— Aa! zise tata, încercând să mai însenineze atmosfera, și se opri din nou.

— Ce-i?

Mă străduiam și eu să par cât mai vesel.

— Aveau de vânzare și figurine dulci. Ce ziceți de o pungă?

— Sigur! Luați-o voi înainte, că vă prind numaidecât din urmă.

M-am întors și am cumpărat o pungă de prăjiturile înfățișând cele șapte zeități ale norocului și templul Sensōji, închinat zeiței Kannon. Primind restul, am observat că mama și tata nu pleaseră mai departe, ci mă așteptau. Privit de părinții mei de treizeci și ceva de ani cum plătesc dulciurile, m-am simțit ca un elev de gimnaziu.

Atunci mi-am dat seama că, dacă mama și tata se despărteau de mine, pierdeau și Asakusa. Probabil că azi își luau rămas-bun și de la împrejurimi. Tata încerca să reînvie cât mai multe amintiri. M-am întors alergând la ei.

— Tată! am strigat eu, apropiindu-mă. Ce zici de niște sărățele crocante de pe aleea cu restaurante de *sushi*?

— Sună bine.

— Mamă, vin într-o clipă. Așteptați-mă!

Însă la magazinul de pe străduța care ducea către cartierul cu cinematografe nu mai aveau sărățele. Tocmai azi! mi-am zis eu cu amarăciune.

M-am întors în goană și i-am găsit pe părinții mei stând stingheri și abătuți în mijlocul trecătorilor.

— Nu mai aveau. Fir-ar să fie! m-am înfuriat eu ca un puști de școală generală.

— Ei, n-are nimic, îmi răspunse tata, străduindu-se să pară vesel.

Mama doar mă privea.

— O luăm pe strada asta, către templu? Putem să ne mâncăm figurinele pe drum, să trecem să ne închinăm zeiței Kannon, apoi să ne vedem de cină. Ce ziceți?

— Sună bine, dar... zise tata cu un glas plin de regret. Mi-ar plăcea, numai că e imposibil. Nu le putem avea chiar pe toate.

— Mi-ar plăcea să mă rog zeiței Kannon, zise mama suspinând.

Stătea pleoștită, cu umerii lăsați, de nici n-o mai recunoșteam pe femeia plină de viață cu care jucasem cărți mai devreme. A trebuit să-mi înghit dureros cuvintele care îmi veniseră pe buze: „Gata, să uităm totul! Nu mai vreau să ne despărțim. O să mai vin pe la voi, mamă, mai vin!“

— Mergem? zise tata.

— Da. Hai să mâncăm *sukiyaki*. Să mâncăm pe săturate! i-am răspuns.

— Pofțiți, pofțiți! ne întâmpină cu o voce aspră femeia de vreo șaptezeci de ani care se îngrija de pantofi, la intrare.

— Aveți o masă de trei persoane?

— Desigur, domnule. Trei locuri, vă rog!

— Imediat! se auzi o voce dinăuntru.

O chelneriță durdulie, la vreo patruzeci de ani, cu pielea foarte albă, s-a îndreptat spre noi cu pași mărunți și repezi.

— Bine ați venit! Pofțiți pe aici, ne chemă ea.

Sala mare era compusă din mai multe separeuri marcate de paravane înalte de un metru, iar în interiorul fiecăruia se afla câte o măsuță joasă, pe care era fixat un reșou cu gaz.

Mesele libere se vedeau de la o poștă. Mai puțin de jumătate din separeuri erau învăluite în aburii care se înălțau din boluri.

E numai bine așa, mi-am zis eu. E bine iarna când este atât de plin încât vecinul beat mai-mai că dărmă paravanul dintre mese, dar vara, chiar și cu aerul condiționat pornit, tot s-ar face prea cald dacă ar fi aglomerație.

Ne-am așezat la o masă de lângă peretele din fund, mama și tata unul lângă altul, iar eu pe partea opusă. Am comandat bere și cel mai scump meniu *sukiyaki* pentru trei persoane.

— O să mai luăm carne și legume pe parcurs.

— Îmi spuneți și vă servesc. Deocamdată aduc berea, spuse chelnerița și se îndepărtă, cu fruntea plină de sudoare.

— Doar n-o să mai comandăm nimic în plus! zise mama cu obidă.

— De ce nu? protestă tata enervat.

— Cine o să poată mânca atâta?

— Nu ziceam s-o mănânci tu! Băiatul ăsta se consumă de fiecare dată când ne vede. Noi nu ne dăm seama, pare-se, dar e foarte slăbit.

— Știu asta!

— Și atunci de ce bombăni, dacă știi că e bine să se hrănească?

— Eu aș vrea ca voi doi să mâncați pe săturate, am intervenit eu.

— Hai, nu ne mai cocoloși! Între noi fie vorba, morții pot să înfulece oricâtă carne vor, că tot nu pun nimic pe ei. Eu unul mă mulțumesc doar cu figurinele.

— Dar îi simțiți gustul, nu?

— Asta da.

— Păi atunci să ne înfruptăm!

— Ce-i drept, noi nu ne putem hrăni decât atunci când suntem cu

tine. Așadar, să mâncăm!

Chelnerița sosi cu berea.

— Duduie, zise tata. Ce legătură crezi că e între noi?

— Sunteți soț și soție, nu?

— A, da, ea e nevastă-mea. Mă refeream la el.

— Să fie un client?

— Client? Cum adică?

— Păi, mă gândeam că poate sunteți bucătar, ceva de genul ăsta.

— Ia uite ce isteță e!

— Și că dânsul e un client fidel care v-a invitat la cină.

— La fix!

Chelnerița a izbucnit în râs și a plecat.

— Acum te-ai găsit și tu s-o tachinezi, zise mama posomorâtă.

— Tu ești problema, să știi! Încearcă omul să mai destindă atmosfera și tu îi tai tot cheful.

— Nu e momentul să te amuzi!

— Haide, mamă, liniștește-te! am zis eu. Nu zice nimeni să fii veselă, dar să știi că-l înțeleg și pe tata. Hai mai bine să bem!

Le-am umplut paharele cu bere.

— Nimeni nu te-ar lua drept copilul nostru. Multe ciudățenii se mai întâmplă pe lumea asta, spuse tata cu un zâmbet amar și îmi turnă bere în pahar.

Cum „noroc“ nu era urarea cea mai potrivită și orice altceva ar fi făcut-o pe mama să izbucnească în lacrimi, ne-am băut berile în tăcere.

Chelnerița s-a întors, a pus oala pe masă și a uns-o cu ulei. Începea să pregătească *sukiyaki*-ul.

— Băiatul ăsta... începu tata să-i zică.

— Vai de mine, se cade să-i spuneți așa?

— A, păi...

— Nici o problemă, nici o problemă, am intervenit eu. Îmi place să mi se spună astfel.

— Și-a pierdut părinții la doisprezece ani.

— Îmi pare rău.

— A avut multe necazuri, dar s-a descurcat. S-a descurcat de minune. A ajuns foarte bine.

— Deci ați crescut singur? Întrebă chelnerița, privindu-mă.

— Nu, n-am fost chiar singur. L-am avut pe bunicul meu, m-au mai ajutat și unchiul, și mătușa.

— Oricum, tot singur a fost, mai mereu. A răzbătut singur-singurel, iar acum poate să vină aici și să comande carne de vită pe săturate. S-a ajuns.

— Vai de mine, v-ați îmbătat deja? întrebă chelnerița uluită.

— Ajunge, mulțumesc, zise mama pe un ton vesel. Văzând expresia mirată a chelneriței, adăugă imediat: Mă ocup eu mai departe. Dacă avem nevoie de ceva, vă chemăm.

— Am înțeles. Chiar ne lipsesc astăzi două fete care au plecat din oraș pentru sărbătoarea Bon și încă nu s-au întors, răspunse chelnerița pe un ton recunoscător, apoi mulțumi politicos și se retrase.

— Vezi să-i strecuri o bancnotă la plecare, da? zise tata, făcându-mi un semn discret înspre ea.

— Bine.

— Să știi că acum nu se mai procedează așa, interveni mama.

— Ba așa se face! Orice om cu bun-simț lasă ceva. O sută de yeni, acolo. Ba nu, o mie, că suta nu mai e de hârtie. O mie de yeni! Vai de tine, Hideo, în ce lume trăiești!

— Poate că nu-i momentul să deschid subiectul ăsta... zise mama.

— Stai liniștită, o întrerupse tata, făcându-și de lucru cu mâncarea din oală. Spune tot ce ai pe suflet.

— Nu-mi vine să cred că ai patruzeci și opt de ani! îmi zise mama, privindu-mă.

— Așa e. Eu unul mă bucur enorm să-mi văd mama atât de tânără și frumoasă.

— I-auzi! zise tata stânjenit.

Dacă aș fi fost de vârsta tatei, probabil că nu aș fi spus ceva atât de convențional, însă acum, dimpotrivă, așa mi se părea cel mai bine, pentru că în felul acesta reușeam să-i transmit ce simțeam.

— Treizeci și șase de ani petrecuți fără noi...

— Dar la un moment dat s-a însurat, zise tata.

— Copiii reușesc să se descurce într-un fel sau altul.

— Păi au de ales? Trebuie să se descurce și fără părinți, nu?

— Haide, lasă-ne și pe noi să vorbim!

— Nu-mi spune mie să tac!

— Nu-ți dai seama că n-avem timp de prostii? zise mama deodată, pe un ton îndurerat, sfâșietor.

— Cum adică n-avem timp? am întrebat eu, întorcându-mi privirea către tata. Vă grăbiți cumva?

— Da, răspunse mama cu ochii plini de lacrimi. De aceea am și trimis-o pe chelnerița de aici.

M-am uitat din nou la tata. Arăta de parcă primise o palmă peste obraz.

— Ce vrei să spui? am întrebat eu.

— Nimic, nimic, zise tata cu o față gravă, clătinând din cap.

— Uite, zise mama și își îndreptă spatele. Sunt foarte grăbită și nu pot să mă exprim prea bine, dar să știi că amândoi te iubim mult.

— Doar nu plecați acum!

Ceva îmi spunea că asta urma să se întâmple.

— Ne bucurăm tare mult că te-am revăzut, zise tata. Ești un fiu minunat.

— Așa e, adăugă mama.

— Ba nu! Eu nu sunt așa cum credeți voi. Nu am fost un soț bun și nici un tată bun. Nici nu știți ce oameni minunați sunteți voi, nu eu! Aveți o căldură incredibilă. Așa un părinte ar trebui să fiu și eu. Știu că par un fiu devotat, dar dacă ați fi trăit, nu știu cât de frumos m-aș fi purtat cu voi. Nici o slujbă serioasă nu am reușit să am. Mă lupt cu...

M-am oprit în mijlocul propoziției, uluit. Se întâmpla ceva cu umerii mamei. Le distingeam conturul, dar dintr-odată începusem să văd prin ei. Mi-am întors repede privirea către tata. Pieptul începuse să-i dispară.

Deci asta se petrecea. Plecau. Am rămas cu gura căscată, neputând să mai scot o vorbă.

— Nu mai spune nimic, zise tata. Nu mai spune nimic.

— Să știi că suntem mândri de tine, zise mama.

— Așa e. Nu te mai chinui, că n-ai de ce. Dacă nu ai tu singur grijă de tine, cine-o să aibă?

— Nu plecați! i-am rugat eu, scâncind ca un copil.

— Nu avem încotro. Credeam c-o să ne rămână mai mult timp.

— Nu! Nu plecați!

— Ai grijă de tine.

— Nu cred c-o să ne mai vedem.

Umerii tatei dispăreau, iar chipul mamei devenea tot mai cețos. Nu-mi puteam dezlipi ochii de ei. Silueta tatei se șterse cu totul.

— Vă mulțumesc! Vă mulțumesc din inimă!

Vorbeam în șoaptă. Inconștient, mă temeam ca nu cumva să fim întrerupți chiar în acel moment.

— Adio! zise mama, aproape o umbră.

— Cu bine!

Tata dispăruse.

Lacrimile îmi secaseră. Eram sfârșit.

— Adio! am murmurat eu.

Mama și tata plecaseră, lăsând în urma lor doar castroanele, bețișoarele, paharele cu bere și punga de figurine, masa murdară și pernele șifonate.

Oala fierbea, scoțând aburi.

— Dar nici nu v-ați atins de mâncare! am gemut ușor.

În acel moment m-a cuprins o oboseală de moarte. Eram atât de epuizat, încât îmi venea să-mi odihnesc capul pe masă. M-am sprijinit cu coatele de ea și mi-am acoperit fața cu palmele.

— Oare găsesc singuri toaleta? se auzi vocea chelneriței.

— Nu, au plecat.

Mi-am lăsat mâinile pe masă, dar mi-am ținut capul plecat. Sigur arătam cumplit de istovit și nu voiam s-o sperii.

— Au plecat amândoi?

Se gândea că se întâmplase ceva grav, și pe bună dreptate. Aproape că nu ne atinseserăm de mâncare.

— Vă rog să-mi aduceți nota.

— Sunteți sigur?

— Da.

— Îmi cer scuze. Nici n-am observat când au plecat. Vă rog să așteptați o clipă. Să opresc focul?

— Da.

— E ceva grav? Aveam impresia că vă distrați de minune.

Simțeam că nu mai pot să-mi ascund durerea. Chelnerița a oprit reșoul și s-a dus să facă nota.

Nu era momentul să plâng. Voiam ceva care să-mi amintească de ei. Bețișoarele! Luptându-mă cu oboseala, am strâns cele două perechi de bețișoare pe care le folosiseră, am scos o batistă din buzunar și mi-am adunat toate puterile ca să le învelesc cu grijă în ea.

— Îmi cer scuze că v-am făcut să așteptați. Pofțiți nota.

Am făcut un efort uriaș să mă uit la notă, să scot banii și să plătesc.

— Vă simțiți rău? mă întrebă ea ușor alarmată. Probabil că văzuse cum arătam.

— Pofțiți, am zis eu și i-am întins banii.

Chelnerița s-a îndreptat din nou către casa de marcat.

M-am ridicat încet. Am făcut patru, cinci pași către ieșire și m-am uitat înapoi. Masa noastră arăta cumplit de trist, ca o cochilie abandonată. Am vrut să mă întorc și să iau punga cu figurine, dar nu mă mai țineau picioarele să fac cale-ntoarsă.

Am ajuns la ieșire, am așteptat-o pe chelneriță să vină cu restul și i-am lăsat o bancnotă de o mie și niște mărunțiș, așa cum îmi ceruse tata.

— Avem un client care pleacă. Numărul douăzeci și trei! anunță chelnerița.

Mă întrebam dacă încălțărilor părinților mei rămăseseră la recepție, dar am văzut că dispăruseră. Bătrâna de la intrare mi-a înapoiat o singură pereche de pantofi, cu un aer firesc, și mi-a spus cu

vocea ei dogită:

— Mai poftiți pe la noi!

Desigur, n-avea cum să știe nimic din cele întâmplare.

---

8. Chimono lejer de vară.

9. Oală în care se prepară *sukiyaki* și alte fierturi.

10. Boabe de soia fermentate.

În întuneric, am simțit un iz slab de parfum.

Ascundea sub vălurile lui mirosul vag al unui trup, ca un camuflaj care mă făcea să-l caut. Camuflajul e menit să ascundă, dar tocmai pentru că știi acest lucru, încerci să descoperi ce pândește în spatele lui. Pe măsură ce mă trezeam, parfumul devenea tot mai slab și m-am simțit deodată învăluit de căldura și mirosul dulceag al unui trup de femeie.

Am deschis încet ochii și privirea mi-a căzut pe o piele lăptoasă. Albeața acestei piei, care mă învăluia ca un halou, mi-a dat un sentiment de beatitudine.

— Cum e? se auzi vocea lui Kei.

Aha, deci era Kei.

— Mm...

— Ți-a mai trecut oboseala?

Oare cât era ceasul? Aveam senzația că dormisem o viață.

Mă întorsesem din Asakusa cu taxiul și, când intrasem în holul blocului, Kei se repezise la mine să mă sprijine. O dădusem însă la o parte și încercasem să merg pe picioarele mele. M-am gândit că trebuia să-i explic totul, dar nu aveam suficientă putere să vorbesc. Mă simțeam vinovat să alerg în brațele unei femei după ce tocmai mă despărțisem de părinții mei și voiam să-mi alung din suflet orice sentiment erotic.

Kei nu avea cum să înțeleagă asta. Cu o privire rănită de răceala mea, a mers încetitor pe lângă mine, gata să-mi sară în ajutor dacă mă clătinam, și am urcat în lift. Deși era una singură, felul în care se învârtea în jurul meu îmi dădea senzația că ar fi reușit să mă prindă în orice direcție m-aș fi prăbușit. Știam că trebuia să-i fiu recunoscător, dar ce simțeam era tocmai contrariul.

Am ajuns pe palierul de la etajul șapte. Chiar și când mi se înmuiau picioarele, îi dădeam la o parte mâna lui Kei. Nu ar fi trebuit să fac asta. Oare de ce eram atât de crud? Kei nu-mi făcuse nimic. Și

totuși nici măcar când am scos cheia și am căzut în genunchi, neputând s-o bag în broască, n-am acceptat ajutorul ei.

Acum eram întins în pat.

Nu-mi aminteam cum ajunsese acolo. Nu mi-era clar nici dacă reușisem să descui ușa. Singurul lucru pe care îl știam era încăpățânarea cu care refuzasem ajutorul ei până în ultima clipă. Acum însă, acea îndârjire rămăsese doar o amintire îndepărtată. Eram în brațele lui Kei și nici nu-mi mai trecea prin cap să o resping.

— Cum e? mă întrebă ea din nou.

— Mm...

— Te simți slăbit?

Oare cum mă simt? m-am întrebat eu. Cred că destul de bine. În nici un caz slăbit. Am deschis gura să-i spun că îmi trecuse oboseala, dar în loc de asta mi-am lipit buzele de pielea ei albă, ca sorbit de ea. Sărutând-o, am încercat cu disperare să-i dau la o parte fașa albă și lată care îi acoperea mereu pieptul.

— Termină! protestă Kei.

— Ți-am mai spus, nici o cicatrice n-o să schimbe ce simt pentru tine.

— Iartă-mă, dar te rog, nu! Niciodată!

Tremurând, și-a acoperit pieptul cu mâinile și s-a întors repede pe burtă. Avea umerii țepeni, încordați.

Gata, de acord. Și totuși de ce nu mă credea?

— Bine, i-am spus eu, atingându-i umărul alb. Poți să stai liniștită. Relaxează-te! Mi-am lipit buzele de umărul ei și l-am atins jucăuș cu limba. Pânza care îi ascundea pieptul tăia acum nemilos arcuirea lină a spatelui său alb, dar n-am mai insistat.

Mângâind-o, am tras încet pătura adunată în jurul ei, care o acoperea de la brâu în jos. Fesele albe și goale s-au crispat ușor, frumusețea lor desfătându-mi privirea. Le-am mângâiat și le-am acoperit cu sărutări.

În mijlocul îmbrățișării noastre, Kei m-a întrebat cu respirația tăiată:

— S-a terminat, nu?

— Da, s-a terminat. Au plecat.

Suspinele printre care am rostit aceste cuvinte nu-mi trădau întreaga suferință.

După-amiază, pe la ora trei, am ieșit să mâncăm în oraș.

Era o căldură cumplită, iar eu mă luptam, ca de obicei, să merg pe trotuarele sufocate de gaze de eșapament inhalând cât mai puțin aer, însă eram vesel.

Kei nu părea la fel de senină. Pe drum spre micul restaurant aflat cam la un kilometru depărtare, a tot dat semne de nemulțumire:

— De ce n-ai mașină?

— I-am dat-o băiatului meu. Când o să termin serialul pe care tocmai l-am început, o să-mi permit o mașină de clasa unui Accord.

— Păi să-ți iei, insistă ea.

— O să-mi iau. Vreau să mă și mut.

— Într-un bloc mai puțin zgomotos.

— Și cu apartamente mari.

— Și unde să rămânem tot doar noi doi, când vine noaptea.

La localul cu specific spaniol serveau doar cafea până la cinci și jumătate.

— Vă putem oferi niște prăjituri, ne spuse zâmbind patroana.

Cum nu ne mai simțeam în stare să părăsim restaurantul cu aer condiționat și să căutăm un altul prin canicula de afară, am comandat cafea și tarte.

În afară de noi mai era un singur cuplu. Ne-am așezat la o masă departe de ei, lângă fereastră. Strada scăldată în razele necruțătoare ale soarelui arăta ca din altă lume. Muzica era oprită și înăuntrul domnea liniștea. O pisică a traversat agale restaurantul cufundat în tihna după-amiezii.

Mama și tata n-o să vadă niciodată un astfel de tablou, m-am gândit eu, simțind cum începe să mă împungă tristețea.

— Nu prea văd cum o să ne ajungă, zise Kei chicotind.

— Ce anume?

— Tartele astea. N-am mâncat nimic de-aseară.

— Nici nu-mi dădusem seama, am zis eu fără să zâmbesc.

Veselia candidă a lui Kei mă deranja. Când mama și tata se sacrificaseră pentru mine!

Însă Kei nu știa încă tot ce se întâmplase. Aveam nevoie de mai mult timp ca să pot recapitula totul în detaliu. Prin urmare, nu era de mirare că pur și simplu se bucura că scăpasem de niște spirite malefice. De fapt, nu Kei mă irita. Eu mă simțeam vinovat pentru cât de senin încercam să-mi regăsesc fericirea alături de ea. Pe mine mă învinuiam pentru că dădusem fuga la o femeie frumoasă la nici o zi după ce dispăruseră părinții mei.

— Am ceva să-ți spun, i-am șoptit.

— Aoleu! exclamă Kei zâmbind. Mă sperii.

— Eu am eșuat o dată în căsnicie. În plus, nici n-am fost un tată prea bun. Nu cred că merit dragostea cuiva ca tine.

— Și?

— N-aș vrea să-ți faci iluzii.

— Ce iluzii?

— Nu știu, dar nu pot să nu mă întreb de ce ai alege un bărbat ca mine. Mă gândesc uneori că poate nu mă cunoști așa cum sunt cu adevărat.

— Cu toții ne facem iluzii.

— E adevărat, dar eu de fapt sunt un om anost. Asta voiam să știi.

— Și ce vrei să auzi de la mine? Că mă mulțumesc cu tine așa cum ești?

— Poate.

— Ei bine, nu! Dacă ești un om anost, ai face bine să te schimbi. E egoist din partea ta să-mi ceri să te aprob întru totul.

Avea perfectă dreptate. Când începuseră să dispară, părinții mei spusesea numai lucruri bune despre mine, chiar dacă eu le negam cu vehemență, dar nu puteam să cer același lucru de la o femeie.

— Nu vreau să par... zise Kei schițând un zâmbet.

Patroana sosi cu tartele și cafeaua.

Kei a așteptat să plece, cu privirea în pământ. Era foarte frumoasă.

— Nu vrei să pari cum? am invitat-o eu să continue.

— Lipsită de modestie. De parcă aș crede că e cine știe ce de capul meu.

— Păi chiar e! Ești deșteaptă, frumoasă, fermecătoare, sigură pe tine.

— Poate că ți-am arătat doar părțile mele bune. Faptul că îmi ascund pieptul e o dovadă grăitoare.

— Eu n-am obiceiul să-mi fac prea des autocritica, dar și dacă mă chinui să-mi adun toate calitățile, tot rămân cu mult în urma ta.

— Dar defectele mele sunt chiar cumplite. Sunt o combinație grotescă.

— Și eu.

— Cel mai rău e când pur și simplu nu-mi mai suport hidoșenia și-mi vine să... ezită Kei și își alese cu grijă cuvintele. Să dispar de pe fața pământului.

Vorbele ei mi-au răsunat viu în urechi. Am simțit un fior de groază la gândul că ar putea dispărea și ea, oricând, iar eu n-aș avea cum s-o opresc.

— Nu spune asta! am protestat. Să nu mai spui așa ceva!

Kei a încuviințat. Silueta ei se vedea la fel de clar ca oricând. Privind-o cu atenție, mi-am dat seama cât de fericit eram că exista cu adevărat.

— Aș vrea să-ți văd apartamentul, i-am spus eu în drum spre casă.

— Aha, răspunse ea imediat, apoi tăcu îngândurată.

— E dezordine?

— Nu, deloc.

— Dacă nu vrei, pot să-l văd altă dată.

— De ce crezi că n-aș vrea?

— Pentru că ai tăcut brusc.

— Îmi treceam lucrurile în revistă. Casa poate dezvălui multe despre cum ești cu adevărat.

— Aș vrea să știu totul despre tine.

— Mă întreb dacă e o idee bună... Oare nu am fi mai fericiți să continuăm așa, chiar cu riscul de a ne amăgi?

— Atunci o să aștept în hol până sădești tu semințele amăgirii.

— Nu-i nevoie. În general îmi place să păstrez aparențele, dar azi nu prea am chef să mă dau peste cap.

Numărul 305 era chiar înaintea apartamentului cu patru camere de la capătul culoarului. Mi-am dat seama de-afară că era o garsonieră tipică: o cameră plus o bucătărie-sufragerie. Chiar și așa, având în vedere zona, chiria nu putea fi mică. Probabil că o mai ajutau părinții cu bani. Oare ce părere aveau ei despre fiica lor nemăritată, de treizeci și trei de ani? Oare știau de arsură? Înclinam să cred că era imposibil să nu știe, dar, cum părinții ei locuiau într-un sătuc, la o oră depărtare de Toyama, putea să le ascundă orice voia. Poate că prefera să nu le spună fiindcă nu-i plăcea să îi amestece prea mult în viața ei. Nu că m-ar fi interesat.

— Poftiți, mă invită Kei, cum deschise ușa.

— Sigur nu te deranjează că dau buzna așa?

— Ți-am zis că nu. Durează puțin până începe să se facă simțit aerul condiționat, dar și în hol e cald, nu-i așa?

Ce m-a surprins de cum am intrat a fost că apartamentul era în stil japonez.

— Nu știam că există și camere în stil japonez în blocul ăsta!

— Astea sunt singurele. Se pare că inițial au fost mai multe.

— Dar au ajuns birouri, nu?

— Da. Le-au renovat și acum le închiriază.

— Chiar mă gândeam că un pat ar fi ocupat jumătate de cameră, am zis eu, trăgând cu ochiul în dormitor.

— Asta e minuscula mea sufragerie, îmi spuse Kei desfăcându-și brațele și arătând spre spațiul din fața bucătăriei.

— Ce curată o ții!

În mijlocul sufrageriei cu imitație de parchet maro era o măsuță albă de inox, cu două scaune albe. Pe ele stăteau două pernițe rotunde

tradiționale, indigo, care nu se potriveau deloc cu restul.

— Bei un ceai de orz? Stăm aici, sau vrei să mergem dincolo?

— Aș prefera dincolo, dacă nu te deranjează.

— Sigur.

În dormitor avea un dulap și o comodă albă – genul de mobilier ieftin –, iar în mijloc, o măsuță joasă, rustică. Îmi imaginasem camera decorată după gustul unei persoane mature și am fost înduioșat să descopăr, din felul nepotrivit și chiar copilăresc în care era dispusă mobila, că, de fapt, Kei era încă foarte tânără. Sau poate că trăgeam concluzii pripite.

Având în vedere că nu se descurca prea bine cu banii, nu putea să arunce cu una, cu două mobila pe care și-o cumpărase la douăzeci de ani. Nu-și permitea probabil să redecoreze casa după gusturile pe care le avea acum, la treizeci. Amestecul de stiluri nu însemna neapărat că era încă o fetiță.

Mi-au atras atenția două reproduceri surprinzător de mari, atârinate pe peretele opus.

— Ei, de-asta îmi făceam eu probleme... zise imediat Kei, care turna ceaiul în bucătărie, urmărindu-mi fiecare mișcare. Mi-a dat senzația că se amuza și, de fapt, nu-și făcea atâtea griji pe cât lăsa să se înțeleagă.

Ambele erau în stil japonez.

— Îmi plac picturile japoneze. Se vorbește mult despre impresionism sau modernismul american, dar eu prefer pictura japoneză.

— Maeda Seison?

— De unde știi?

— Are semnătura lui.

— Și ai reușit s-o descifrezi?

— Am mai văzut tabloul ăsta.

— Originalul e uite-atât de mare! zise Kei zâmbind, cu brațele larg desfăcute.

Pictura înfățișa un samurai întins în sarcofag. Însă nu era sumbră. Interiorul sarcofagului era pictat într-un roșu sângerieu, foarte aprins, care, alături de straiile bogate și armura războinicului, făcea din acest tablou o adevărată capodoperă.

— ăsta de cine e?

— Tot de Seison.

— Ce reprezintă?

— Acum într-adevăr mă simt jenată!

Câțiva bărbați îmbrăcați în straițe din epoca Edo erau îngrămădiți

în jurul unei tinere întinse pe spate, dezbrăcată. Siluetele întoarse ale bărbaților lăsau să se vadă din trupul femeii doar sânii.

Kei a adus tava cu ceștile de ceai și a venit lângă mine.

— Ce crezi că reprezintă?

— Văd că doi dintre ei au mâinile împreunate, ca pentru rugăciune.

— E o autopsie.

— Aha... Deci o taie.

— Mie îmi place, dar mi-e teamă că dă cam multe în vileag.

Desigur, o compoziție înfățișând o femeie goală, întinsă, înconjurată de bărbați, spunea multe despre înclinațiile sexuale ale lui Kei, dar nici nu se putea compara cu fanteziile obscene ale unui bărbat. Din contră, părea a fi ceva legat de sânii pe care Kei și-i ascundea cu încăpățănare, dar care erau înfățișați în tablou. Pictura nu mi s-a părut deloc obscenă, ci frumoasă, plină de tensiune și izbitoare prin simplitate. Ceva îmi spunea că aș mai putea descoperi și alte lucruri despre Kei din faptul că ambele înfățișau cadavre ca obiecte de artă, dar nu mă dădeam în vânt după psihanaliză.

Cu ceașca de ceai în față, așezat pe pernița subțire cu flori azurii, m-am simțit ca un bărbat între două vârste care dă buzna în viața unei fete.

Într-un colț am observat o combină muzicală. Fâstâcit, am făcut o glumă nesărată:

— Și ce muzică preferi? Cântece tradiționale japoneze?

— Puccini.

— Serious?

— Da, o arie anume.

— Deci îți place opera.

— Se cheamă *O mio babbino caro*.

— Nu o știu.

— Hai s-o ascuți, atunci!

Kei se ridică. Pe comodă avea un suport cu vreo treizeci de CD-uri frumos aranjate.

— Opera se numește *Gianni Schicchi*. Nu mă dau neapărat în vânt după ea. Doar aria aceasta îmi place: „O, scumpul meu tată, cumpără-mi inelul! Dacă dragostea mea e deșartă, mă voi arunca în râul Arno“.

— Din florența?

— Exact.

Aria începu. Era superbă.

Însă văzând cele două picturi, la care se adăuga și aria, chiar și

unul ca mine, căruia nu-i place să analizeze lucrurile în profunzime, putea detecta o anumită predilecție către moarte. Și înclinația ei către un bărbat între două vârste, ca mine, izvora oare tot dintr-un instinct de autodistrugere? *O, scumpul meu tată?*

Kei s-a aruncat asupra mea.

Și-a lipit buzele de ale mele și ne-am rostogolit înlănțuiți pe *tatami*, uitând complet de arie.

În noaptea aceea totul s-a sfârșit.

Trebuia să scriu al doilea episod al serialului de televiziune. Primul îmi mersese surprinzător de bine și mă așteptam ca și al doilea să curgă fără probleme.

Însă pe la șapte, după ce am luat cina cu Kei (pizza congelată, făcută la microunde, salată și supă instant, amândoi răpuși de o oboseală plăcută) și m-am apucat de lucru, nu am reușit să scriu nici măcar un rând. O oră întreagă s-a scurs pe nesimțite.

Fusesem distras de Kei de la gândurile mele, dar acum povestea cu părinții mei mă luase din nou în stăpânire, iar acțiunea născocită pentru serial părea anostă pe lângă tot ce mi se întâmplase. Nu reușeam să mi-o alung din minte și să scriu o satiră de moravuri cu un bărbat și o femeie care joacă tenis și biliard.

Am încurcat-o, mi-am zis.

Ceva îmi spunea că, oricât m-aș fi străduit, tot n-aveam s-o scot la capăt. Povestea mea, atât de promițătoare la început, nici măcar nu mi se mai părea demnă de atenție, iar personajele îmi păreau insipide. În ritmul ăsta, nu m-ar fi mirat dacă întârziem cu predarea. Pentru cineva foarte apreciat nu ar fi contat chiar atât de mult, dar pentru un scriitor mai puțin cunoscut, putea fi o rană fatală.

Ce puteam să fac? Dacă mă hotăram să cer ajutorul cuiva, trebuia să mă mobilizez cât mai repede. Dar cum să mă justific?

Nimeni n-ar fi crezut povestea cu părinții mei. Să spun că m-am îmbolnăvit? Însă voiam banii. Îi promisesem lui Kei că o să-mi cumpăr mașină. În acea clipă, am auzit soneria de la interfon. Ce mașină sau casă, dacă nu mai puteam să lucrez, nu m-aș mai fi descurcat nici de pe o zi pe alta! Soneria s-a auzit din nou. Poate era producătorul, care încă nu mă sunase să-mi spună ce credea despre primul episod. Sau poate că sunase și nu mă găsisese. Uitasem până și să pornesc robotul telefonic.

Am răspuns la interfon. Era Mamiya.

— Îmi permiteți să urc o clipă?

Nu-mi ardea deloc să aud de Mamiya și de fosta mea nevastă, dar dacă îl refuzam, mă pricopseam cu încă o problemă care să mă frământa.

— Intrați, i-am răspuns eu și am deblocat ușa de la scară.

fiind vorba de proiectul unui alt post de televiziune, nu puteam apela la el, dar poate cunoștea un tânăr scriitor talentat care să mă înlocuiască. Reușeam eu să strecor întrebarea cumva.

Când am deschis ușa, Mamiya și-a ațintit privirea asupra mea.

— Vă simțiți bine? mă întrebă el.

Aha, deci asta era, mi-am zis eu, zâmbind. Venise pentru că era îngrijorat de starea mea, după ce mă văzuse atât de epuizat la hotel. Dacă despre asta era vorba, lucrurile erau deja rezolvate.

— Foarte bine, după cum se vede.

Mamiya a intrat fără să spună nimic și a închis ușa.

— Atunci eram foarte obosit dintr-un anume motiv. Dar am rezolvat problema. Acum mă simt bine. Trebuie să fie șocant să mă vedeți ieri slab și azi rumen în obraji, dar nu mai e nici un motiv de îngrijorare.

— Însă ați slăbit teribil, zise Mamiya, fără să-și dezlipească privirile de mine.

— Păi, după cum vă spuneam, atunci...

— Sunteți chiar mai slab decât atunci.

Un fior mi-a săgetat șira spinării. Am schițat un zâmbet, încercând să-l alung.

— Mai slab?

Mi-am ridicat nonșalant mâna dreaptă și mi-am privit palma. Am întors-o și am examinat-o și pe partea cealaltă. Nu mai era descărnată, doar piele și os.

— Chiar așa de slab sunt? am zis eu, așezându-mă.

— Nu v-ați uitat în oglindă?

— De când m-am întors, nu. Ba cred că am aruncat o privire când am trecut spre toaletă.

— Vă rog să vă mai uitați o dată. Nu-mi vine să cred că sunteți atât de calm!

Era exact cum îmi spusese și Kei. Mamiya se așează în fața mea.

Dar tata și mama dispăruseră! Oare încă mai aveau acea putere asupra mea?

Mi-am privit din nou mâinile. Nu pot spune că erau tinere, dar nici uscate nu erau.

— Cum vi se par mâinile mele? l-am întrebat.

— Cum adică? ezită Mamiya.

— Vi se par uscate, doar piele și os? i-am sugerat, iar el a

încuviințat.

Așadar, părinții mei îmi insuflau o energie bolnăvicioasă și continuau, din umbră, să mă sece de viață. Nu, nu părinții mei. De vină era acel ceva care le permisesse să se întoarcă pentru un timp în această lume și care poate încă nu voia să-mi dea drumul.

— A fost o femeie aici, nu?

— Poftim?

— Aseară era o femeie la dumneavoastră.

— Ați trecut pe aici?

Cu o seară în urmă mă prăbușisem și-mi pierdusem cunoștința, dar știam că rămăsese Kei lângă mine. Dacă Mamiya trecuse pe aici înseamnă că îi deschisese Kei, dar ea nu-mi pomenise nimic despre asta.

— Când v-am văzut la hotel, arătați atât de obosit încât pe seară, între două drumuri, mi-am zis să trec pe aici. Nu v-am găsit acasă.

Eram în Asakusa.

— Mi-am văzut de treburi, dar m-a cuprins neliniștea. Dacă erați de fapt acasă, în pat, și nu puteați să vă ridicați? Prin urmare, pe la nouă am mai venit o dată și am văzut că era lumina aprinsă. Am sunat la interfon, dar n-a răspuns nimeni. Tocmai atunci a ieșit cineva și m-am strecurat înăuntru. Am urcat la etajul șapte și am sunat la ușă. N-am primit nici un răspuns. Îngrijorat, am ciocănit la ușă și v-am strigat. La un moment dat, ușa s-a deschis și a apărut o femeie care mi-a spus că dormeați.

Așa e, dormeam.

— I-am explicat că sunt îngrijorat pentru că arătați extrem de slăbit, dar femeia mi-a spus să nu-mi fac probleme, că sunteți doar obosit, și mi-a închis ușa-n nas.

Mă deranja că îi tot spunea lui Kei „femeia“. Ar fi putut să-i spună „doamna“. Pe de altă parte, era normal să se simtă ofensat pentru că îi închisese ușa-n nas.

— Am dat să plec, însă ceva mă sâcâia. Rămăsesem cu un sentiment ciudat, și nu pentru că m-ar fi surprins faptul că erați cu o femeie. În lift mi-am dat seama că văzusem în cameră, ușa fiind întredeschisă. Văzusem înăuntru de parcă femeia nici n-ar fi fost acolo. Stătuse chiar în dreptul ușii, deci n-ar fi trebuit să văd atât de clar în cameră. Parcă mă uitasesm prin ea, prin corpul ei!

Nu mi-am schimbat expresia feței, deși în mine începea să clocotească furia. Dar nu la adresa lui Mamiya. Nici a lui Kei. Eram furios pe acel ceva care îi făcuse să dispară pe mama și pe tata. Ce avea de gând să-i facă și lui Kei?

— Totuși, continuă Mamiya, mi-am spus că ideea era ridicolă și

că, evident, mă înșelaseră ochii. Doar că nu-mi venea să vă las în grija acelei femei. Starea dumneavoastră nu trebuia neglijată. Chiar nu puteam să cred ce-mi spusese, că sunteți doar obosit și că nu am de ce să mă îngrijorez. Prin urmare, am mai venit o dată încoace astăzi, după prânz.

Și dacă Mamiya se simțea vinovat față de mine, sau tocmai din acest motiv, nu mă așteptasem să-mi poarte atât de mult de grijă.

— Când am dat să cobor din taxi, v-am văzut ieșind în stradă cu femeia aceea. Am ezitat o clipă dacă să vă strig sau nu, dar nu pentru că erați însoțit, ci pentru că erați aproape de nerecunoscut. Arătați perfect sănătos, poate chiar mai împlinit decât vă știam. Și dacă v-ați fi odihnit foarte bine peste noapte, tot nu aveți cum să vă reveniți complet din starea aceea de epuizare în câteva ore! Rămăsesem mut de uimire. În acel moment am observat un bărbat ridicându-se în picioare, la oarecare distanță de mine. Tundea copăceii de lângă intrare. Fără să mă gândesc, l-am întrebat: „Cel care a ieșit era cumva domnul Harada?” L-am abordat pentru că nu arăta a grădinar și pentru că se uita și el în direcția dumneavoastră. Mi-a spus că da. Am aflat apoi că era administratorul. „M-au trecut toți florii“, mi-a mărturisit. M-am uitat la el și l-am întrebat de ce. „Femeia aceea semăna leit cu cea de la 305.“

Ceea ce era perfect adevărat. Kei locuia în apartamentul 305.

— L-am întrebat dacă se referea la o persoană care se mutase, pentru că nu mi s-ar fi părut cu nimic straniu să fiți însoțit de cineva care nu mai locuia în bloc. Când colo, după spusele bărbatului, se pare că...

Mamiya tăcu o clipă, ca să creeze efectul de suspans.

— Femeia respectivă s-a sinucis pe la jumătatea lui iulie.

Era ridicol! Administratorul se înșelase, evident. Kei stătea la 305 de nu știu câți ani. Dacă femeia care locuia acolo își luase viața ar fi însemnat că era vorba despre Kei.

Mamiya m-a privit, așteptându-mi reacția, dar eu nu am afișat nici una. Nu încercam să-mi ascund reacțiile față de el, ci mai degrabă față de mine însumi. De fapt, nu voiam să plec urechea la o poveste atât de ridicolă.

— N-am dat prea mare atenție spuselor administratorului, continuă Mamiya. Multe femei seamănă între ele. Eu doar am vrut să vă văd. Poate că îmi făceam griji degeaba, dar nu-mi ieșea din cap cum ați putut să vă reveniți peste noapte dintr-o asemenea stare. Era parcă ireal. Mi s-a permis să aștept în hol. Am văzut că nu aveți nimic la dumneavoastră și mi-am închipuit că nu v-ați dus prea departe. În orice caz, nu știam când aveți să vă întoarceți. Chiar

începusem să mă gândesc că mă purtam prosteste, când administratorul m-a invitat la el în birou, unde avea aer condiționat. Acolo mi-a povestit despre femeia care s-a sinucis. Se pare că s-a înjunghiat de șapte ori în piept cu un cuțit. Aflase acest lucru de la poliție. Au luat legătura cu familia ei și totul s-a rezolvat cât mai discret posibil. Femeia semăna atât de mult cu ea, încât făcuse acea remarcă fără să-și dea seama, pentru că în mod normal n-ar fi suflat o vorbă. Apartamentul a fost renovat și închiriat unei firme de produse dietetice.

Și ce legătură are toată povestea asta cu Kei? am protestat eu în gând.

— La un moment dat, administratorul mi-a făcut un semn. M-am uitat pe gemulețul de la recepție și v-am văzut cu femeia aceea tocmai când urcați în lift. Am dat fuga spre lift și am văzut că se oprise la etajul trei. Am urcat scările în goană, încercând să nu fac zgomot, și v-am zărit pe hol. Femeia a descuiat ușa și ați intrat. Administratorul mi-a șoptit din spate că era apartamentul 305 și că femeia semăna înfricoșător de mult cu cea care murise. Sună caraghios, pentru că totul se întâmpla în miezul zilei, dar nu puteam să vă las acolo. M-am dus repede până în fața apartamentului, am sunat, apoi am bătut la ușă. Administratorul era și el cu mine. Ne-a deschis un tânăr. I-am spus că vreau să vorbesc cu oamenii care intraseră, dar el mi-a replicat că nu intrase nimeni. Administratorul a insistat că vorbea prostii, pentru că îi văzuserăm pe cei doi intrând cu câteva clipe în urmă. Tânărul ne-a invitat atunci să ne convingem cu ochii noștri și ne-a făcut loc să trecem. Era un birou. M-am convins dintr-o privire că în încăperea aceea mică nu mai era nimeni. Ca să fiu absolut sigur, am deschis și ușa de la baie, dar nu erați nicăieri, nici dumneavoastră, nici femeia aceea.

Mamiya spusese toate astea pe nerăsuflăte. S-a oprit și m-a privit.

— Unde erați?

— Femeia aceea... am zis eu. De ce s-a sinucis?

— Se pare că avea o cicatrice foarte urâtă pe piept. Și-a făcut mai multe operații estetice, dar n-au dat rezultat. Se izolase de restul lumii și până la urmă o fi răpus-o singurătatea.

Am închis ochii.

— Se numea Katsura Fujino, dar pe contractul de închiriere, în dreptul pronunției numelui, trecuse „Kei“. Administratorul mi-a lăsat cheia de la 305. V-aș propune să mergem să vedeți dacă este aceeași cameră în care ați intrat la prânz.

— Nu-i nevoie.

— Eu cred că trebuie să vedeți asta. Așa o să căpătați puterea de a vă împotrivi.

Să mă împotrivesc? Cui? Lui Kei?

— Nu știu dacă ajută la ceva, dar...

Mamiya a scos din buzunarul sacoului pe care îl ținea pe braț două mătănii.

— Vă rog să luați una.

— Nu-i nevoie.

— Ba e! Haideți să mergem.

— Și așa mi-e rușine că am fost înșelat. Nu-mi cereți s-o confirm.

— Acceptați totul prea ușor și asta nu vă stă în fire. De ce nu-mi spuneți că vorbesc prostii? Nu vi se pare ridicol tot ce v-am povestit?

Mamiya nu știa despre mama și tata. Sigur că era dezamăgit de cât de repede eram dispus să cred o poveste cu fantome, dar eu mă resemnasem deja. Până mai adineauri îmi imaginam noua mea viață alături de Kei, iar acum, oricât m-aș fi zbatut, trebuia să-mi recunosc neputința.

— Vă rog, zise Mamiya. Haideți să plecăm de aici! Să plecăm cât mai repede din locul ăsta. Dacă vreți, puteți rămâne la mine. Dacă nu, vă duc la un hotel.

Eu stăteam nemișcat, privindu-mi mâinile.

Tot nu reușeam să văd realitatea. În loc de piele și os, vedeam mâinile rozalii și dolofane pe care le știam. Puterea lui Kei încă mă sorbea. Oare știa ce se întâmplase?

Aș fi vrut să-mi iau rămas-bun de la ea. Avusese dreptate. Am fi fost mai fericiți dacă ne-am fi continuat relația amăgindu-ne. Dacă ne-am fi continuat relația amăgindu-ne că trăiește.

— Hai să mergem! Mai vedem noi ce facem după ce plecăm de aici.

Am încuviințat și m-am ridicat în picioare. La urma urmei, Kei oricum n-ar fi venit dacă Mamiya era cu mine. Asta nu însemna că voiam să scap de el. Ce-i drept, îi eram recunoscător pentru câtă grijă îmi purta.

— Trebuie să opresc aerul condiționat.

— Îl opresc eu.

Mă așteptam să bâjbâie după buton, dar Mamiya l-a găsit imediat, apoi s-a oprit să mă aștepte în fața ușii. Am luat doar portofelul din sertar și l-am vârat în buzunarul de la spate, apoi m-am încălțat.

Mamiya a deschis ușa și a ieșit în hol. Imediat l-am simțit tresărind.

A înghețat în dreptul ușii deschise, cu privirea pironită în direcția liftului. Era Kei. Venise.

— Nu ieșiți, îmi șopti Mamiya.

Ignorându-l, am ieșit în hol și am văzut-o pe Kei în fața liftului, cam la zece metri depărtare, stând cu fața către noi.

Era îmbrăcată în rochia de casă albă, fără mâneci, semănând cu un neglijeu.

— Kei!

— Nu vorbiți cu ea, domnule Harada! se răsti Mamiya.

Mă îndoiam că Mamiya avea vreun motiv întemeiat să mă oprească. Probabil că se gândea la tradiția care spune că nu e bine să le răspunzi morților.

Kei se uita la mine.

Avea o privire foarte gravă. Mamiya insistă să nu vorbesc cu ea. Chiar dacă până mai adineauri fusesem atât de apropiat de ea, acum că știam că era moartă, trebuia s-o văd ca pe un dușman. Dar având-o în fața ochilor, refuzam să fac asta. Dacă o consideram o ființă demnă de dispreț și o alungam din viața mea, ce-mi rămânea de făcut? Ea era femeia care se agățase de gâtul meu și se rugase pentru mine.

— Am aflat, i-am spus eu.

— Potoliți-vă! îmi strigă Mamiya, ridicând mătăniile cu ambele mâini, apoi rosti către Kei: *Namu Myōhōrengekyō*!

Încercând să dobor cuvintele lui înainte s-o atingă, am strigat și eu:

— Vreau să fim împreună! Vreau să fim împreună, orice-ar fi!

— Ce tot spuneți? se răsti Mamiya, cu mătăniile înfășurate în jurul mâinilor, încă întinse în direcția ei.

În acel moment, Kei a făcut un pas înainte.

Mamiya a sărit înapoi și a strigat din nou:

— *Namu Myōhōrengekyō*!

Kei a mai făcut un pas.

— Domnule Harada, de ce sectă aparține femeia asta? urlă Mamiya.

— Nu cred că e credincioasă.

— Dar familia ei? Trebuie să aibă o credință!

— Asta chiar nu știu!

— Cum puteți fi atât de calm? Nu vedeți ce se întâmplă?

O priveam pe Kei.

Și Kei mă privea. Fără să-și dezlipească ochii de mine, a mai făcut un pas înainte, apoi încă unul.

— Vine! Vine, vine! strigă Mamiya, tremurând.

— Domnule Mamiya, vă rog să vă dați la o parte, i-am spus eu, cu ochii la Kei.

— Unde să mă dau? Nu am unde să mă dau mai în spate!

Culoarul de la etajul șapte se termina chiar acolo unde stăteam.

— Stați liniștit. N-o să vă facă nimic.

Kei se apropia.

Sigur că nu, mi-am zis. Kei n-o să ne facă nimic.

Oare nu puteam face nimic? Oare nu puteam rămâne totuși împreună?

Kei se apropia tot mai mult. Mai avea cinci pași până la mine.

Am rămas nemișcat. De ce nu plecam? De ce stăteam împietrit locului? De ce nu mă duceam s-o iau în brațe?

Kei a făcut penultimul pas.

Era în fața mea.

— Kei...

Ochii ei erau reci ca moartea. Cât s-a apropiat, am căutat o urmă de căldură în ei, dar nici când a ajuns în fața mea nu am reușit s-o găsesc. Mă pironea cu o privire de gheață.

Kei a deschis gura, dând să spună ceva. Buzele ei palide s-au întredeschis.

— Nu-ți amintești? mă întrebă ea cu o voce joasă, disprețuitoare.

— Ce anume?

Șocat de tonul ei aspru, glasul a început să-mi tremure.

— Noaptea cu șampania.

— Aa...

Noaptea în care o expediasem de la ușă. Eram copleșit de ce mi se întâmpla și nu voiam să am de-a face cu nimeni. Regretasem imediat. Nu crezusem că o să se sinucidă, dar îmi făcusem griji și chiar stătusem în ploaie să mă uit la fereastra ei.

Așa deci. În noaptea aceea, Kei se înjunghiasc.

— O să te iau cu mine! a șoptit scrâșnind din dinți.

Kei a mai făcut un pas, iar eu m-am tras instinctiv înapoi. Ea a mai făcut un pas. Am încercat să rămân pe loc, dar m-am dat înapoi, împins parcă de ura din ochii ei, cu care mă țintuia de la câțiva centimetri depărtare. M-am simțit împins fizic în spate.

Deci totul fusese teatru? Se prefăcuse doar ca să mă poată lua cu ea? Toată dragostea pe care o revărsase asupra mea izvora din ură? Nu din dragoste se rugase să mă despart de părinții mei ca să nu mor?

Ochii ei s-au umplut de batjocură, de parcă îmi ghicise gândurile.

— Cât ești de naiv!

Cum putea să vrea una ca asta? Cum să târăști după tine în lumea de dincolo un necunoscut, doar pentru că ți-a refuzat invitația la un pahar? Era complet absurd! Știu că viața așa e uneori, absurdă, însă...

M-am izbit cu spatele de perete. Nu mai aveam unde să fug.

— Atunci n-ai decât să trăiești! mi-au spus ochii lui Kei. Rostise cu

gura aceste cuvinte, dar se apropiase atât de mult de mine, încât nu-mi mai vedeam decât ochii.

— N-ai decât să-ți ții viața asta jalnică!

Deci nu mai voia să mă ducă în lumea de dincolo?

— Nu-i vorba că nu vreau, mi-au spus ochii ei, ci că nu pot. Când ai ieșit pe hol, inima ta deja se răcise. Îmi spuneai vorbe dulci, că vrei să fii cu mine, dar inima ta era deja departe.

Nu-mi dădusem seama de asta, dar, auzindu-i cuvintele, am înclinat să-i dau dreptate.

Așa, deci! Atâta vreme cât n-o iubeam din suflet, Kei nu putea să-mi răpească viața? Legile lumii de dincolo îmi erau necunoscute.

— Am să plec fără să te omor, dar nu pentru că mi-ar păsa de tine câtuși de puțin!

Am simțit un val de amețeală.

În acel moment, Kei s-a îndepărtat de mine cu o mișcare lină, de parcă ar fi plutit. Când venise, se apropiase încet, înaintând pas cu pas, dar acum străbătuse vreo patru metri într-o clipă. Parcă deja ajunsese la granița tărâmului de dincolo.

Pe rochia ei albă, în dreptul pieptului, am văzut o umbră.

Apăruse o mică pată neagră. Nu era neagră, ci roșiatică, și creștea văzând cu ochii. Era sânge proaspăt. Din pieptul ei, pe care se străduise atât de mult să-l ascundă, se revărsa sânge proaspăt, purpuriu, clocotind de viață.

S-a scurs în șiroaie pe rochia ei lungă, izvorând parcă în ritmul bătăilor unei inimi.

M-am uitat în ochii ei.

Kei rămăsese în picioare, nemișcată, îndurând parcă sângele care se revărsa din ea.

Am văzut apoi cum silueta ei începe să se subțieze. A dispărut foarte repede, la fel ca părinții mei. A devenit din ce în ce mai transparentă, până când, pe nesimțite, s-a transformat într-o umbră tremurătoare, ca un miraj, apoi s-a stins.

Coridorul slab luminat de la etajul șapte era acum pustiu. Pe jos nu se vedea nici o picătură de sânge.

L-am auzit pe Mamiya răsuflând ușurat. Eu rămăsesem pe loc, încremenit.

În ciuda cuvintelor grele ale lui Kei, chiar înainte să dispară, deslușisem parcă în ochii ei o urmă de tristețe, de parcă despărțirea noastră o mâhnea. O amărăciune pe care nu reușise să o ascundă până în ultima clipă.

---

11. Incantație folosită în budismul Nichiren. Aproximativ: „Slăvită fie Sutra Lotusului!“

Următoarele douăzeci și două de zile le-am petrecut internat la Spitalul Municipal nr. 2 din Komazawa. Eram într-o stare avansată de extenuare, părul îmi albise pe jumătate și vederea îmi slăbise. După zile întregi de perfuzii, am început să-mi revin, dar nu m-am refăcut complet. Cu cinci zile înainte de externare, când mi-am probat pantalonii, am strâns cureaua cu două găuri. Cămașa îmi venea largă la gât și eram tras la față. Cei din jurul meu încercau să mă consoleze spunându-mi că am căpătat un aer de sihastru înțelept.

Nici nu se punea problema să mai scriu scenariul pentru serial. Văzându-mă aproape muribund, producătorul a înțeles că nu era cazul să mă sancționeze în vreun fel, iar de la episodul doi încolo, a apelat resemnat la un tânăr scriitor de treizeci și ceva de ani, pe nume S.

— E tânăr și scrie cu foarte mare ușurință despre ce e la modă azi. Fără nici o supărare, dar cred că subiectul i se potrivește mai bine, m-a tachinat regizorul, când a venit să mă vadă.

Nu puteam să zic nimic, pentru că eu fusesem cel care le pricinuisese necazuri.

Pe la jumătatea lui septembrie, am fost externat și m-am instalat într-un apartament din Kyōdō pe care mi-l găsisese Mamiya. Era puțin mai mare decât vechiul meu apartament, iar chiria n-o depășea simțitor pe cea veche. Mamiya, Ayako și fiul meu îmi mutaseră acolo toate lucrurile.

În seara zilei în care am ieșit din spital, i-am telefonat fostei mele soții ca să-i mulțumesc. I-am spus că aș vrea să-i vorbesc și lui Shigeki.

— Foarte bine, mulțumește-i, că s-a spetit destul, a zis Ayako și am auzit-o strigându-l. Imaginea vechii mele locuințe mi-a apărut în fața ochilor.

— Ce faci? i-am auzit brusc vocea lui Shigeki.

— Sunt bine.

— Aha.

— Am auzit că ai tras ceva cu mutatul meu.

— Nu cine știe ce.

Discuția noastră decurgea la fel ca întotdeauna, dar n-am mai avut senzația că voia să încheie cât mai repede conversația cu tatăl său. Poate că, de când nu mai locuiam împreună, se mai îmblânzise.

— Poate luăm într-o seară cina împreună, mi-am forțat eu norocul.

— Da, într-o seară, veni răspunsul lui după câteva clipe de tăcere.

Era probabil cel mai bun răspuns la care puteam spera.

Două zile mai târziu, m-am dus cu Mamiya în Asakusa.

— Sunteți sigur? mă întrebase Mamiya, încă îngrijorat de starea mea. Dar eu reușisem încă din spital să mă împac cu toate cele întâmplate. Nici tata, nici mama, nici Kei nu mai aveau să apară vreodată.

Am coborât din metrou la stația Tawara-machi. Mergând pe Bulevardul Internațional, mi-am dat seama nostalgic că vara se sfârșise. Pe străzile înecate în gaze de eșapament plutea un iz de toamnă. Și trecătorii păseau altfel decât în zilele toride. Odată cu vara plecaseră și mama, și tata, și Kei.

— Domnule Harada, zise Mamiya pe un ton respectuos, în timp ce străbăteam bulevardul.

— Da?

— Ați spus că vreți să veniți aici de când erați încă în spital, nu-i așa?

— Adevărat.

— Îmi cer scuze că v-am ascuns acest lucru până acum, dar eu am trecut pe aici în recunoaștere acum patru zile.

— Chiar așa?

— Să nu credeți că mă așteptam la vreo surpriză neplăcută, pur și simplu m-am gândit că poate-ar fi mai bine să trec pe aici înainte.

— Aha.

— Am găsit doar un teren viran.

La auzul acestor cuvinte, m-a izbit un sentiment de singurătate cumplită, de parcă plonjasem tăcut într-un abis.

— Au demolat clădirea în luna mai, au mai nivelat pământul dimprejur și urmează să construiască un bloc.

— Terenul e viran din mai?

— Da.

Am cotit la stânga pe Bulevardul Internațional, am înaintat puțin pe strada comercială și în față ne-a apărut aleea care ducea spre clădire. Până acolo totul arăta așa cum știam, dar când am cotit pe alee, clădirea cu scara exterioară de metal dispăruse, întocmai cum spusese Mamiya.

Micul teren viran, năpădit de buruieni, părea abandonat, înghesuit în spatele clădirilor săracăcioase din jur. Buruienile crescute în voie în zona aceea de asfalt gri mă făceau să cred că nimerisem dintr-odată în altă lume.

— Spuneți că era apartamentul din capătul culoarului, nu?

— Exact.

— M-am gândit că ar veni cam pe-aici. Am culcat puțin iarba.

Mamiya a intrat pe terenul viran și a luat-o înainte.

Buruienile îmi veneau până la brâu, dar pe alocuri erau strivite, culcate la pământ, și arătau obosite și murdare la capătul unei veri lungi. Înainteam cu greu din cauza molozului și a cutiilor de aluminiu aruncate pe jos.

— Cam pe-aici, zise Mamiya și se opri.

Instinctul îl condusesese exact în locul unde fusese apartamentul părinților mei, pe care îl vizitasem de atâtea ori. Iarba din zonă era curățată și pe jos se aflau două plăci de beton, ca niște pietre de mormânt.

— Le-am găsit pe-aici, zise el.

— Apartamentul era la etaj, chiar în dreptul acestui pătrat. V-ați orientat de minune doar din ce v-am povestit eu.

Mamiya a scos un pachetel învelit în ziar din punga pe care o dusesese în mână.

— Am adus bețișoare parfumate și un suport.

— A, am adus și eu.

— Trebuia să vă spun.

— Nu-i nimic, le așezăm alături. Am să aprind câte unul din fiecare.

Am desfăcut pachetul meu din pânză și am scos bețișoarele, suportul și un buchet de crizanteme învelit în ziar. Mormântul părinților mei era în județul Aichi. Nu mai fusesem acolo de doi ani de zile.

Le-am aprins cu bricheta, le-am pus în cele două suporturi și mi-am împreunat palmele. Mamiya a făcut și el același lucru.

Chiar așa, data viitoare când vin, să aduc bețișoarele pe care le-au folosit ultima dată la restaurant, mi-am zis eu. Să le ard și să spun o rugăciune. Uite, mamă, tată, mi-am găsit deja un motiv să mai vin pe-aici!

— Poate că nu e momentul potrivit să vă spun asta, zise Mamiya, dar pe la începutul anului viitor, aș vrea să mă căsătoresc cu Ayako.

— Adevărat?

— Îmi dau seama că n-are cum să vă pice bine, dar...

— Nu, nici vorbă. La început m-am simțit trădat, dar acum vă

doresc sincer să fiți fericiți.

— Credeți că mai putem lucra împreună?

— Aș fi chiar încântat.

— Atunci așa să facem. Să pornim împreună un proiect de zile mari!

— Cu prima ocazie, am zis eu. Mi-ați arătat foarte multă grijă în ultima vreme, cum nu mă așteptam.

— Pentru că vă plac foarte mult. Și văd că am ajuns s-o plac și pe soția dumneavoastră!

— Cu asta ați cam exagerat, dar vă urez să vă meargă bine împreună.

— E o femeie minunată și chiar m-am gândit că poate nu sunteți întreg la cap să vă despărțiți de ea.

— Iar eu cred că cine vrea să se însoare cu ea nu e întreg la cap!

— Așa e. La urma urmei, toți o luăm uneori razna. Am fost martorul unor lucruri incredibile în blocul în care ați locuit mai demult, dar totul s-a sfârșit și în urmă n-a rămas nici măcar o picătură de sânge, deci nu se poate să se fi întâmplat aieva. Așa m-am hotărât să privesc lucrurile. Ceva n-a fost în regulă cu mine atunci.

— Așa credeți?

— Haideți să uităm totul! Altfel, cum am putea să ne vedem liniștiți de viețile noastre mai departe? Nu judecam limpede atunci. Vă rog, nu vă consumați prea mult nici cu ceea ce s-a întâmplat cu părinții dumneavoastră. Aveați mințile tulburate.

— Așa e.

— Da. Nu judecați limpede.

Nu l-am contrazis, dar nu credeam câtuși de puțin că nu judecasem limpede.

Rămas-bun, mamă! Rămas-bun, tată! Rămas-bun, Kei!

Și mulțumesc.

În colecția **Raftul Denisei** au apărut

Eshkol Nevo, *Ultimul interviu*
Nicole Krauss, *Să fii bărbat*
Colson Whitehead, *Trișorii din Harlem*
Matteo Strukul, *Dante. Enigma*
Michel Houellebecq, *Anihilare*
Andrea Bajani, *Cartea caselor*
Vesna Goldsworthy, *Cortina de Fier*
Anthony Doerr, *Cetatea cucului din nori*
Arthur Koestler, *Întuneric la amiază*
Thomas Mann, *Mario și vrăjitorul. Povestiri 1919–1953*
François-Henri Désérable, *Stăpânul și cuceritorul meu*
Colm Tóibín, *Magicianul*
Naoise Dolan, *Vremuri interesante*
Susan Choi, *Studentul străin*
Clarice Lispector, *Fericire clandestină. Proză scurtă 1971–1977*
Genki Kawamura, *Dacă pisicile ar dispărea din lume*
Yukio Mishima, *Starul*
Anton Pavlovici Cehov, *Dragostea. 12 povestiri*
Gwen Strauss, *Cele nouă femei de la Ravensbrück: O poveste adevărată
despre supraviețuire în Germania nazistă*
Nikola Scott, *Fetele din livada cu meri*
Giuliano da Empoli, *Magul de la Kremlin*
Fiona Davis, *Adresa*
Nina Lykke, *Din cauze naturale*
Zeruya Shalev, *Destin*
Jessie Burton, *Miniaturista*
F. Scott Fitzgerald, *Blândețea nopții*
Narine Abgarian, *Simon*
Polly Samson, *Bunătatea*
Colm Tóibín, *Casa numelor*
Jay Parini, *Călătoria lui Walter Benjamin*
Anuradha Roy, *Calul de lut*
Ludmila Ulișkaia, *Oamenii țarului nostru*
Hiro Arikawa, *Motanul care și-a luat rămas-bun*
Giulia Caminito, *Apa lacului nu e niciodată dulce*
Matteo Strukul, *Căminul din Veneția*
Lorenzo Marone, *Totul va fi perfect*
Sorj Chalandon, *Fiu de ticălos*

Romain Gary, *Păsările se duc să moară în Peru*
Stéphane Carlier, *Clara citește Proust*
António Lobo Antunes, *Lunga scurtime a vieții*
Kerri Maher, *Librăreasa din Paris*
Jessie Burton, *Casa destinului*
Kate Morton, *Întoarcerea acasă*
Kyung-sook Shin, *Vorbește-mi despre tata*
Fiona Davis, *Palatul Magnolia*
Laura Imai Messina, *Viețile secrete ale culorilor*
Cormac McCarthy, *Pasagerul*

Cormac McCarthy, *Stella Maris*
Zülfü Livaneli, *Neliniște*
Jay Parini, *Borges și eu: O întâlnire*
Yaniv Iczkovits, *Nimeni nu părăsește Palo Alto*
Natsuko Imamura, *Fata care s-a transformat în bețișoare*
David Foenkinos, *Numărul 2*
Ismail Kadare, *Concert la sfârșit de iarnă*
James D. Shipman, *Dincolo de sârma ghimpată*
Akira Mizubayashi, *Regina inimii*
Osamu Dazai, *Decădere umană*
Anna Mazzola, *Fata mecanică*
Alex Schulman, *Gara Malma*
Daniela Krien, *Focul*
Georgia Kaufmann, *Croitoreasa din Paris*
Nikola Scott, *Umbra mamei*
Maja Lunde, *Visând la un copac*
Thomas Leoncini, *Bărbatul care voia să fie iubit și motanul care s-a îndrăgostit de el*
Yiyun Li, *Cartea găștei*
J.M. Coetzee, *Polonezul*
Niccolò Ammaniti, *Viața intimă*
Colm Tóibín, *Brooklyn*
Thomas Schlessler, *Ochii Monei*
Scholastique Mukasonga, *Notre-Dame du Nil*
Sawako Ariyoshi, *Râul destinelor*
Taichi Yamada, *Străini*